

Första Boken.

I lekens paradis.

Innehåll :

	Sid.
1. En morgon i skogen.	1.
2. Arnold.	19.
3. Rafael.	39.
4. Om aftonen.	64.
5. Skolan.	86.
6. Apolloföreningen.	107.
7. Niemelä.	129.
8. En teaterföreställning.	153.
9. Natten.	180.

1. En morgon i skogen.

Högsummaren ^{stämning.} ~~var inne, sättnings~~
Från en molnlos, djupbli himmel strömmar
~~hvar ande hvilade öfver naturen, naturen.~~
Sollens glödande värme genom den orörliga ^{luften}
~~hvar tog sin siddygelse. Det var denna~~
ned till en jord, där allt det stora lifet ~~sofver~~
~~sommarsvulvande, da ingensting sofver, men~~
dignande af fröthet tagit sin siddygelse. ~~Det~~
~~allt dignar af fröthet. Vindens har~~
~~rots barm häper sig ej, aspens blad lifra~~
~~ej kraft om drag. Jag ser stallet, jorden~~
~~ej kraft om att dörr, en tung ande trycket natu-~~
~~sch utömt andas icke allt star stein~~
~~rens öga ljus Men det vita lifet lofer.~~
~~under trycket af den kolvigen luften~~
Laga molnida förbi på härlighetsfot,
då skutta ej solen i fred på blanda och
steka med hela sin kraft.

Emellertid fattas ej lif i naturen, ty om
allt har fulla sticket, så är naturen stad
i ansynsfull prakt - men nu, nu ~~hvar~~
har blott helt lugnt sina matta lemmar.

2.

Det är insekterna som lefa, nu först äro
de riktigt i sitt esse; och detta lif ö-
kar blott intrycket af den sömnigadvalans
flugan surrar så ogement entonigt och us-
tan afbrott, gräshoppan slår sin skorru-
de dritt osynlig på den gröna ängen, och
vattenspindeln gör fula, lilla snabba krems-
bugter på den i solljuset glimmande insjö-

ytan. och bildar ut den en egendomligt storbygen
skönhet. Det är lejonet, myrskäret, som bluddar, och råttan som springer
En morgon i slutet af juli lag den

lilla karastländska insjön Vackjärvi så
jämn och klar som den bästa venetian-
ska spegel, afbildande himmelens blå
och solens bländande guld inom en ram
af högt grönskande löf- och barrskog, blom-
sterprydda, churu nyss afmejade ängar och
färgrika små klippor. Och lika binart
som ämnet honrat denna ram bestod, lika
oregelbundet var dess form, ty det lilla
Vackjärvis stränder drago sig än nyck-
fullt tillbakas bildande en djup skuggig
vik, än ätes skötö de sig ut i en spets

sig utöde som riktigt uppfångade solens strålar, eller slingrade de sig i sakta böjningar framåt. Här och där stodo grupper af hemlighetsfull röd och ~~krass~~ nära land, i vikarna böjde sig albusken öfver vattnet ~~liksom~~ för att beskåda sin egen bild, där borta stod ett förfallet nöthus till häften i vattnet.

Helst detta sceneri hade utgjort en målares förtjusning. Hans pensel skulle med öfver försökt återgifva detta varma, djupa skuggor omvärlande med de mest glitrande dagrar, men för solens reflex i vattnet hade han ej funnit någon motsvarande färg. Dock skulle hans tafla blifvit ett mästerverk, om han förstätt gifva den den rätta tunga stämningen.

Denna imponerande, om vi så få säga, jennonska skönhet gjorde och så ett mäktigt intryck på de två flickor om ^{sex} femton och fjorton år, som sutto i en liten blå och hvitmålad raddbit, den ena vid åroarna, den andra vid rodet, ty komna ungefär mitt ut på sjön

4.

hvilade rodderskan på sina åror och betrak-
tade jämte sin kamrat den vackra kaflan.

Och dessa glickas i sin bräckliga för-
kost skulle verkligen utgjort det ypperli-
gaste motiv till staffage för vår målares lands-
skap, ty båda voro intagande vackra i sina
behagfulla ställningar.

~~Rodderskan var synbarligen den äldre af~~
~~de två, ty hennes något mörkare färg och~~
~~håriga ståtliga ögon uttryckte fullkomligt~~
~~handa och ståtliga stolthet, som endast slun-~~
~~den kunde öfvergå till yster psykiskitet,~~
~~lä däremot hennes ledsagarinnas öskyltigt~~
~~sluggigt utseende ärona kännetecknande beser-~~
~~met.~~ Det voro tvenne motsatser, det såg man
genast, och vid första ögonkastet skulle man
gifvit företrädet åt den yngre, hvad det yttre
beträffade. Hennes rika guldbruna hår, till
bakstruket från den låga kvälfda pannan, var
uppfästadt med en knut i nacken och upphad
helt kokett på kullen en blå fittbarett med

6.

~~Ädel hänsle, till sin som~~ ~~lytt till honom som~~
 ligt, som närmast den yngre. Det var en söt och
 afrygtets uttryck. Där låg verkligen något af pessimism,
 som hon sade sig i flickans rare fästans hon
 bitande ondme och svärmiskt vemod, någonting förstående,
 varigenom daldes sig under staldhstens lilla mark
 gädd, ^{och} ~~och~~ man sökte döja sig under en viss mankraftighet.
 I den ^{ynge} ~~ynge~~s ansigte laste man som i en uppe
 slagen bok, men den andras var en tillsluten,
 hvars belad man blott smärningom kunde vända.
 Hennes klädsel bestod af en grå kjol och dito
 blus och en likadan blå fittbarett, som den yngre,
 men brättet var nedrikt framtil för att skydda
 mot solen.

— Sekk, Elise, sade flickan i alitern, — hvad
 ändå detta landskap är hämfarande! Jag måste
 bedja Rafael måla åt mig just en sådan här Tafel
 Hvad tror du, om våra målare vore, huru
 skönt det är i Finland, måtte de då alltid skulle
 söka sig till Italien? Jag har nog sagt det åt
 Rafael, men han påstår, att det är förödligt
 för studerandet af färgerna och motivenas mång-
 fald; han säger, att Finlands skönhet nog uppen-
 barar i sig ideas storlagenhet, men att man för-
 jängt söker detaljernas formskönhet. Nå, det här

är nu just en uttarelse med Rafaels egna ord, jag förstår mig ej så nog på den saken. Det vet jag blott, att jag mest älskar mitt hvar, min hemland, mitt Finland — och det gifves jag ej bort för all verdens skönhet.

Vid dessa ord såg talarinnan på sin vän. Denna nickade till befall. Därpå yttrade hon:

— Du talar alltid så älskligt, Linda, när du engång kommer i farten.

— Det säger du för hundrade gången, in-
vände Linda leende, — nå, jag får väl tro dig, men vet då, att det är Rafaels förtjenst, ja, ja, vi äro nog ibland rätt duktigt förtrotade på hvarandra, men så blif det bra igen, och då talar min broder så vackert, att jag riktigt lägger på minnet hans ord.

Elise svarade ej, men såg tankfullt på vattnet.

De sutto en stund tysta, ännu betraktande utsigten, hvarpå Linda utropade:

— Nej, men hvad det är hett, allt voro förtjusande, om ej svetten ronne, och därvid strök hon med flata handen öfver pannan.

— Vänta, gör som jag, uppmanade Elise, Fog

8.

en handfull vatten ur sjön och svalkade därmed sin framm.

— Åh, hvad det känns uppfriskande, gemutlæ Linda, sedan hon begagnat sig af samma medel.

— Kan ske vi ro vidare nu? frågade Elise.

— Som du vill, dit, dit till den där vackra udden, svarade Linda.

Elise vände sig åt det anvisade hållet och såg en verklig skön plats. Klippan, som utgjorde spetsen af udden, bröt sig i rika färgskiftningar och höjde sig sedan inåt land, där den upptogs en hög tallskog. Ej långt därifrån, visst hundra fot ~~från~~^{över} vattenbrynet, var en annan klippohall, på tre sidor omgäfvad af skuggiga granar, det var som en bergs rippe i höjden, ^{grönskande vägg.} som en rusch i en

— Det är vackert, sade Elise, men tror du vi ha tid att bege oss dit? Sklockan elfra skulle väl ju möta din brot vid vägskillnaden i Valla järvi skog.

— Åh, nu är klockan först tio, upplyste Linda i det hon framtog ett litet guldtur som hängde på en sammetstband kring halsen. — Vi ha en timme för oss,

och den här lilla resan går som en dans...
Men kanske du är trött att ro, Elise?

— Nej, ~~log~~ denna och ^{rörte på äromna} ~~bejagade~~ ro.

Bålen gled med sin lätta börda som en fågel
öfver vattnet och framdräf med sin hvarsa för-
stäf en vinkel af små vågor, som än försande
än tysta sökte sig en väg till stranderna—
om de ^{någons} kunna så långt.

Elise rodde med en vana och en kraft, som ut-
visade att hennes ~~spända~~ händer någ ~~var~~ hade tag
i andra saker, än den senast utkomna romanen.

Det dröjde ej heller länge, innan de båda flic-
korna voro täta invid sitt mål. ~~Genom~~ Mellan de
stora stenarna styrde Elise skickligt sin farkost
och landade något på sidan om udden, under en
lummig björk, som sträckte sina grenar öfver vat-
tenbrynet.

Flickorna stego ut och vandrade inåt skogen.

— Här är så svett och skönt! utropade Linda
och tog sin väninna under armen. — Kom, vi skola
klättra upp till den där klippan som vi sågo

10.

från sjön.... Nej, men se, hvad här finns mycket
blåbär! Skulle vi ej ätit ^{utaf dem} just i ons där i Valler
järviskojen, så hade jag minsann lust att plöcka
några.... Aj, hvad de där äro stora! Vånta, dem tar
jag. Se här, behagas det?.....

— Det där är ju odon, käraste Linda! skattade
Elise.

— Odon! Det var ju lustigt. Ja, men så är
det med min botanik — ingenting annat vet jag
än namn, sade Linda, hejt litet förtretad.

— Inte anstår det heller en greppinnu att
känna alla simpla växter, skämtade den
äldre flickan.

Men Linda tog detta skämt på allvar och genomskåd:

— Nu säger du något, som visst inte skul-
le falla Rafael i smaken, om han hörde dig.

Elise förtretades af denna värdjan till Lindas broars auktoritet?

— Hvad bror jag mig om Rafael?... Rafael
är en narr, påstod ~~Elise~~^{hon} en smula häftigt.

— Rafael en narr! Elise! Du skämtar väl?

Lindas ton var i hast allvarsam och förvå-
nad. Hennes väninna ångrade sin häftighet,
som hon trodde sig hafva rätt, vidhåll hon!
men var för stolt att genast ge efter.

— Erkänn du bara, lilla Linda, att din bror
 har något af när i sig. ^{Den enda stunden är han} Aldrig är han ~~ansvaret~~
 lyst och sluten som en mur och distraht som en gammal por:
~~en utan öfverflöd densamma; sedan distraht som~~
~~fessor—den andra uppsluppen till öfverdrift... olidligt barn-~~
~~vänlig. Blott en gång har jag sett honom upps-~~
~~slig! och har du inte märkt, hur svag och lättrogen~~
~~sluppen—vanligen förefaller han litigamma~~
~~han är?~~

snab. Och sedan denna eftergifvenhet, som gör,
 att hvem helst lindar honom om sitt finger.
 ... Aldrig står han på sig, så grepe han är.

På systemens kinder uppsteg sakta en rosen-
 röd sky, då hon hörde dessa loford om sin af-
 gudade bror. Han ~~blef~~ ^{blef} djupt sårad öfver ~~sin~~
 hårda kritik ~~af~~ ^{af} det som hon ansåg för den högsta god-
 som öppnade hennes ögon, och hon insåg nu, att
 af fullkomlighet, och hon var ej nog objektiv att be-
 det som hon betraktat ~~den~~ ^{den} högt om-
 gripa, det Elise eller någon annan kunde vara af
 af fullkomlighet ~~verkligen~~ ^{sedt} ~~af en annan~~
 olika åsigt med henne.
~~från det står en smula näraktigt.~~

Emellertid invände hon om det sistn argumentet:

— Men det är ju bara hjärtegodhet.

— Eller... ^{tyckt för sig själv} ~~egvisom~~, ^{vaninn} ~~teklade~~ hennes ^{mark}
^{hon tyckte ha en egen uppfattning om Rafaels person}
~~befröfnade vän, men höll tygt.~~

— Han är mycket lärd, ~~fortalte~~ Linda,

— han kan aut, stöt hon djärf.

12.

— Nög har han talanger och kunskaper, med gaf Elise, som ej hade ej hade lust att tvista mera.

— Jo, sade Linda bliskad, — och alla menniskor måste tycka om honom.

Vid Lindas sista ord blef Elise roöt sin vilja röd. Hon vände sig bort.

De hade nu kommit till målet för sin vandring. De stodo på den högt öfvan vattenbrynet belägna klippan och hade därifrån den herrligaste utsigt öfver sjön, stränderna och himmelen. ~~Det var en~~ ^{en} ~~ooöfverträffligt~~ skön tafla, hoars ram utgjordes af de höga granarna på klippfällans rand.

De båda vänninnorna ^{stannade överlaga} ~~stodo~~ ~~skönna~~ af för-
i beskidandet af detta folkets ^{perspektiva} ~~perspektiva~~ Linda
Tjust ~~och med klappande hjerta~~. ~~De båda~~
~~var så underbart röd, hon kunde sig~~
~~Att~~ upplyflande och förädlade i en ^{dergenom} ~~en~~ ~~en~~
anblick på fosterlandets botten, ~~de voro så~~
~~sonderbart röda, Linda~~ ^{hon} ~~lutade~~ ~~sitt~~ ~~hufvud~~ ~~mot~~
huf Elises axel, ^{och hvilkade:} ~~och denna~~ ~~både~~ ~~sen~~ ~~som~~ ~~hennes~~
vännens lif. "Finland!"

Och Elise? Männe icke ochri hennes hjärta klap,
 I en sadra skund glömmes alltet för ögonblicket,
 både, männe ej hon kände naturens storhet, oaktadt
 det. Det är storheten i naturen som slår en
 hvar stöd där så rak och stolt och tankfull? Afspex:
 bekanta storheten i en del. I gånne ströper
 både ej hennes ögon för ~~en ögonblick~~ en djupt i emåd? ...
 Det så blomma så kort stund

De voro i sin vrörlighet dinda utagande, Elise väcker.

Elise valande trampa af en träd kvast som
 Men en förtrollning dröjes alltid så kort stund! En tosi
 låg på marken, och genast var förtrollningen
 kvist afbröts i närheten, och genast voro flickorna
 gen bruten. Vändigtvis kommes nu det va-
 rakt i verkligheten. Dinda suckade, Elise vände på
 sånne löfsjungaandet. Men Elise och Linda
 hufvudet för att se efter orsaken till igudet, men
 voro både återvärdigt föntänsligt: att icke
 upptäckte intet, och så

Sten ~~var~~ andras maktiga intrång genom
 ett hvardagligt benon. Linda hade visserli-
 gen en poetisk natur, och den är förtäta
 att tala, då profana mennas tija, men
 det gafres ögonblick, då äfren poeten stund
 var aförrvåldigad och föröngd, och ett så
 dant var detta.

Flickorna närmede sig randen af klipp
 afsatsen. De blickade nedåt.

— Flu, en riktig afgund, utbrast Linda
 rysande, — det är ju vättlestupa!

Det såg verkligen ganska dystert ut. Bey-

14.

väggen var lodrät, men höjde sig ej ut vattnet,
utan där nere på stranden väste ~~vid~~^{vid foten af} den
grå granitväggen en skyhöj gran och några
björkar, förutom albuskas, ormbunkar, stensöta
m. m. på och mellan de stora mossbeklädda stenarna,
hvilket allt gjorde ett mörkt afskräckande intåg,
påminnande om ödlor och ormar och hvem ut hand.
Och hund framtrollade ej Lindas lifliga fantasi
för afskyvärda underdjur!

Elise däremot såg oförfäradt ned i djupet och
yttrade halft ironiskt:

— Du skulle helt visst ej önska falla dit ner?

— Huru då! Tala ej så, det svindlar för mina
ögon. Det vore ju döden.

— Döden, ja? återtog Elise. — Än sen då? Nå-
gra minuters lidande och så allt slut...

Linda blickade förundrad på sin äldre väninna.

— Huru tänkes du på! utbrast hon. — Du prö-
far om döden såsom om den vanligaste sak i värld-
den....

— „Den vanligaste saken“ är den också... Tycker

ej du, att det vore skönt att få dö?

Vid denna sin fråga såg hon Linda halft all-
varsamt halft skämtsamt i ögonen.

O, du underbara ynglingabarn, du hem för
de svallande känslor! I dig bo den namnlösa
fröjd, den gränslösa smärta — ständigt i strid
om herraväldet och dock alltid redo att lemna
plats åt hvarandra — o, sök att behålla dessa
känslor, de äro din lycka, låt dem ej fly, ej vi-
ka undan för den kalla, grymma likgiltigheten,
den trötta missbelåtenheten, ungdomens fulaste
vanförgynad!

Såsom vi sett, hade Elise en stark vilja och en
fast karaktär. Emedan sådana personer ofta förakta
alla slags känsloutbrätt, lägga de äfven band
på sig själf och sina känslor — och huru vis den-
na föreställning ^{ofta} är, så blir den dock i läng-
den skadlig för personen själf ... särskildt med af-
seende å de unga. Ty i utvecklingsåren, så länge
ynglingen eller jungfrun ännu ha hett oklara
begrepp om lifet, intet bestämdt mål för ögon

16.

neu, i denna "Sturm- und Drangperiod", naturbelys-
tens privilegierade ålder, bör människan ej lägga gynn
sig gammal i fortid och spela en roll, som blott
föder likgiltighet och t. o. m. kan leda till själfs-
mord — den största svaghet såsom resultat af för
stor styfska.

Hvad rörde sig i Elise's inre? Skola vi kasta
en blick i hennes själ? Mäktiga känslor, som strida
Om herraväldet, en stark ^{stolt} vilja som försöker hålla dem
i styr och fringar det opprörda hafvet att visa
en lugn yta — däremellan solskeusstunden, så
känslorna söka sig luft, men då likväl den minsta
vindpust kan jaga moln framför solen — utan att
i alla fall kunna hindra dess leende öga att
lysa igenom.

Men utan att afvakta Lindas svar, fortsatte hon:

— Här på jorden bod så mycken olycka, så män-
ga sorger, så mycket som fringar oss!... Hvarför fö
vi ej vara fria, naturliga — oskuldsfulla, såsom
vi skulle vilja det?.... O Linda, vore det ej bättre
att dö, att komma till hvila och so?

Desse ord uttråd Elise allvarsamt, vemodigt, utan den anstrykning af skämt, som hon annint i början.

Linda var nästan förfärad. Med sin lifliga och utvecklade känsla förstod hon nog hvad Elise menade, men som hon såg hela lifet i barnasinnets glada belysning, stusade hon inför denna svårmodighet.

Hon drog Elise bort från Klippans rand och sade med ögonen fulla af tårar:

— Elise, hur talas du så där sorgset — så där syndigt? Har ej Gud skapat oss för att lefva?... Hvar för är du ej glad och lycklig som vi alla andra?... Om du skulle dö bort, hvad blefve då af lilla Linda... ingen vän mera..... Elise, inte är du ju alltid sådan här, som i dag... Var glad nu!

Och sedan log Linda.

— Du har rätt, det är synd att tänka så, somnade Elise och kysste sin vän, plötsligt förskräckt öfver den tanken, att hon gjorde orätt i att tala med Linda om dylika saker. — Förlåt, Linda, jag blef bara

18.

litet sorgsen, när jag tillade ner i den där afgrun-
den... Men nu är det ~~afred~~

Och så log hon.

— Nå se, nu är det bra! Så skall du vara,
jubilande Linda fröstad.

— Låtom oss nu tala om andra saker, fortsatte
Elise, men tillade plötsligt: — Bek, karaste vän, nu
ha vi ju glömt bort hela vårt möte med Rafael!
Klockan är bestämt öfver elfva....

— Bek, det är sant, instämde Linda och såg
på sitt ur. — Elfva! Stackars Rafael, nu får han
vänta.... Kom, vi måste ^{två} skynda!... Spring fatt mig,
Elise, om du kan!...

Och Linda satte ^{skrämande} af som en pil ~~ut~~ mellan
granarna utför bärget, men utan att ^{besluta} ~~skjuta~~ i hvil-
ken riktning. Elise följde efter.

Då ropade plötsligt en röst ^{bakom dem} / liksom från himme-
len:

— Frökunnarna springa åt orätt håll... Vår-
ten är på andra sidan.

Såväl Elise som Linda stannade förskräckta.

L. Arnold ~~och~~ ~~Benfakt~~.

Frökorna vände sig genast nyfiskt om för att upptäcka den ropande och varseblefro då på klippan som de just hemnat en yngling om sex-
ton å sjutton år, lång, smut, välvätt och vacker.
Han var klädd i en ljusgrön engelsk sportskjorta och
hvita benkläder. På hufvudet satt en stor bresbrättad
halmkatt, och i handen höll han en skizzbok.

— Ulosäkta, sade han artigt och aftog sin
spanamahatt, blottande därigenom en mörk mjuka,
mörka lockar, — frökorna hade ju en klä- och kvi-
målad kåt? ... Den ligger på den här sidan... Jag
såg bara, att frökorna misstogs sig om vägen, och
därför djärfdes jag ropa.

Ater lyfte han på hatten, begade sig och försvann
i skogen.

Elise och Linda tackade och gingo åt det anvi-
sade hållet.

— Hvem kunde det vara? menade Linda. — Inte
har du sett honom förut, Elise?

20.

— Nej, inte kan jag påminna mig, svarade denna. — Det såg ut att vara en bebildad gosse.

— Och han var mycket rätt, tillade Linda, för hvilken den främmande ynglingen syntes ha gjort ett ^{öppnans} ~~öppet~~ intryck. — Men hvem kunde det vara... och hvarifrån? Vet du, om här i grannskapet finns någon herrgård, utom den vi kända?...

— Det tror jag inte.

— Men hör du, Elise, det vore roligt att bli närmare bekant med honom... Tänk, om han bodde här i närheten, så kunde vi ju idka umgänge... Ack, hvad det skulle bli föreflygt!

— Skän Linda, tal ej så högt, kanske han hör oss. Där tycks han ju stå på vår klippa igen, anmärkte Elise, i det hon såg sig om. — För resten är du ju riktigt ifrig, lilla vän. Jag tror, du förelskade dig vid förste blicken.

Linda skrattade, men blef litet röd.

— Såg du, Elise, frågade hon, — att han höll en skizabok i handen? Kanske han tecknar och målar liksom Rafael!

— Det är möjligt nog, gennötade den äldre, — men

Vet du, hvad som förvärrar mig mest?

— Nä?

— Jo— hvarifrån uppträdde han så där plötsligt?
Ingenting hade vi ju sett eller hört, då vi stodo på
klippan.

— Det är sant, bekräftade Linda, — men kan-
ske han kom så sakta... bakom oss...

— Hm, eller om han fanns där förut... Nä-
ja, det är ju en smärak... Se, nu äro vi vid vår båt.

De hade verkligen anländt till den björk, vid
hvilken de fastgjort sin lilla farkost, då de stego
i land; men där hade skett ett lessamt missöde
under tiden. Åroarna, som som icke uppdragits i
båten, utan vårdslöst kvarlemnats med bladen
i vattnet, hade glödit ut sina klykkor och af
farten flutit ett godt stycke ritat sjön.

Flickorna stodo bestorta på stranden.

— Hur skola vi nu göra! utbrast Linda.

— Vänta, jag skall söka en lång rebeck, så kan
ske räddas man från båtkatern, sade Elise lugnande.
Och hon såg sig omkring efter en passlig kapp. Långe dröj-
de det ej, innan hon fann en stor, torr gren, och
med den hoppade hon lätt i båten. När begrundade hon

att försöka komma åt åroarna med sitt temmeligen tunga ^{redskap} tungst, men alla hennes bemödanden voro fruktlösa. Linda stod uppmärksam och otalig på stranden, men var ej i stånd att hjälpa.

Elise bråkade. Hon rörde vid den ena årans runda shaft, men detta hade till följd, att åran rullade en längre bort. Fortfärd mättade hon ett hugg åt den andra, men rörelsen var för kraftig, hon slintade, ruskade fötterna i vattnet, och Elise skulle gjort sammaledes, om hon ej fått tag i relingen.

Linda skrek förskräckt till och utbrast:

— Voj, käraste, inte får du dem ner!... Hvad skulle det här nu bli — och Rafael väntar!

— Åh, vänta, nog blir det bra, lugnade Elise, ehuru farmens rodnad flammade på hennes brunn kinder, och så fiskade hon upp sin restra och tog i för nytta.

Men Linda fick plötsligt en idé. Hon gissade, att det ingenting skulle bli af för hennes väninnor, men så kom hon i käig deras nya bekantskap, den främmande gossen — och han, ja han kunde bestämt bistå dem i denna förlägenhet.

Utän att säga något storrang hon bort.

~~Syrebastigen i svärde hömmels af förtjusning
och glöje skakade ynglingen hand med flickan.~~

Den obekante stod ännu på klippaffatsen antagligen beundrande det sköna landskapet, då han såg Linda skryda upp till sig. Genast närmade han sig henne och frågade artigt, om man önskade något.

— Ja, min herre, svarade flickan andtrou-
ten, — var så god och kom dit ned. Årorna
ligga i sjön, och vi få ej lag i dem. Ni kan hjälpa
oss.

Småleende följde ynglingen sin sköna ledsa-
garinna.

Elise höll som bäst på med sitt nervretande
företag, då samma röst som hon hört en gång förut i
dag, återgjös bakom henne.

— Skulle fröken vilja tillåta mig?

Elise vände sig häftigt om och såg förbluffad
på det vackra paret framför sig.

— Ja, ja, smålog Linda, — låt du herrn försör-
ka. Det var jag som sprang efter honom.

Det är alltså litet sårande att så där bli liksom underkastad — isynnerhet för en stolt själ såsom Elises. Hon ~~såg för~~ ^{betraktade} sin motståndare, men som hon ej kunde upptäcka något spår af ironi i hans alltingsfulla utseende, gaf hon med sig och Fräddade ut båten.

Gossen visste genast, hur han skulle bete sig. Han steg i, löste kettingen från björkstammen och stöt ut farkosten med en duktig stöt. Inom några sekunder var ~~han~~ vid den ena äran, med hvors hjälp han paddlade till den andra. Det dröjde ej en minut, så var han åter i land.

Linda såg detta med beundran och kastade en skämsklick blick på Elise, hvors dåliga byrme gånge öfver och som nu lög åt sin egen oskicklighet.

— Tack skall ni ha, min herre, det gick ju som en dans, berömde hon.

— Om frökarna stigi i, skall jag skjuta ut båten, uppmanade gossen.

Men lilla Linda hade annat i sinnet.

— Nej, min herre, sade hon, — först måste ni

låt oss få veta ert namn. Jag är Linda Ehrenshjelm och det min vän heter Elise Deerman.

Och hon räckte honom sin hand.

— Mitt namn är Arnold Niemelä, upp-
lyste gossen mycket smickrad och förtjust, i det han
skakade hand med flickorna. — Jag känne nog frök-
narns förut, d. v. s. jag gissade hvilka de voro,
ty hvar man i byn talat om „villan kreivinnit“.

— Jaha, herr Niemelä bor här i byn? frå-
gade Elise. — Men aldrig ha vi träffats förut.

— Nej, min fars gård ligger omkring två
verser från byn ... inne i skogen.

Och då han såg, att fröken Deermans blick hvil-
lade på honom, tillade han omedelbart:

— Min far är rusthållare.

Man vet icke, hvilka tankar möjligen rörde sig
i ungdomens själ vid bekännelser om den låga här-
komst, dock vittnade det om bildning och sanningkär-
lek att han icke sökte dölja rätta förhållandet. I själva
verket var det som om han sagt: „I ären adelsdames,
jag bodson ... betänkes er, innan I inleden närmare be-
kantskap.“

Emellertid voro de unga damerna mycket mindre
aristokratiska än han kånhandt förut, ty den äldre
yttrade förkinnigt:

— Det var mycket angenämt att göra herr Niemeläs
bekantskap, och tack skall vi ha för den hjälp ni gaf oss!
Vi hoppas, att vår bekantskap icke måtte sluta där den
höjst... Min kusin Rafael Ehrenshjelm skall helt säkert
ängra att han ej var med oss, när han får höra...

Detta ganska stela fraser afbröts på ett angen-
amt sätt af den lilla ängeln Linda, då hon med
sin barnsliga stämma inföll:

— Nej, nu måste vi resa. Rafael blir fastligt orolig, om han får vänta längre... Men jag har ett förslag, och kom såg bejakande upp på Arnold, — herr Niemelä var oss öfver. Säg vill ni det?

Det var uppenbart, att Arnold kände sig värms ända ~~in i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~
~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~ ~~sin i hjärtroten af~~
 Linds ökonstlade vänlighet. Men han gaf ej genast svar, utan blickade frågande på Elise. Tydligt såg hon henne som den från fästketten det afgående ordet skulle fötja.
~~hängigt på goss, hängigt på goss, hängigt på goss~~
~~goss sin syngande.~~

— Ja, det är ett godt förslag, sade hon vänligt,
 — inte här väl herr Niemelä själf något emot det?
 Arnold, ~~han~~ ~~hän~~ ~~hän~~ ~~hän~~ ~~hän~~ var genast villig.

Snart fördes båten af hans starka armar öfver den solbelyste vattenspejeln. Elise och Linda sutto i de ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~
 term. Sa att ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~
 för tredje gången, ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~ ~~och kom det sig ble~~
 sluper.

Linda hade genast fått det intrycket, att Arnold var en vacker gosse — hans stora, milda blå ögon påminde her om Rafael! Elise åtes granskade ~~nu~~ närmare hans utseende, medan de samtalade. Hon hade därtill godt tillfälle, ty Arnold, som rodde med lugna jämna årtug såsom det anlär en van sportsman, höll bliv

ken för det mestat ^{fäst vid} ~~för~~ batbottnet. Slöt då och
då sig han upp — än blygt, än skalkstigt.

„Man skulle lätt misstagna sig på härkomsten,“
tänkte Elise vid sin monstring. „När pannmahatten är
så där tistakastig, ringlar sig det snöka håret i små lo-
kar kring hans breda, raka panna — en ganska välformad pan-
na! Och de där blå ögonen äro alls icke fukt, när de ha
sett skilsmåsa uttryck. Det är bestämt en intelligenz ges-
se, och det heliga kring munnen är veckt och svärmiskt — men han
ser mig inte ut att ha synnerligen mycket manlig kraft!
... För resten är den där munnen anten i stil med en
öfverja... den påminner om kanden... Ja se, hvad
Rapel kommer att tycka om honom!... Han måtte
icke bli litet förrädd, när vi två flickor hafva
med oss en främmande riddare i vår båt!“

— Herr Niemelä har kanske kommit ut hit
i dag för att beundra naturen, liksom vi? frå-
gade Elise.

— Ja, man har verkligen en herrlig utsigt
från den där klippan, svarade Arnold.

— Icke sannt? inföll Linda. — Och jag tyck-
te mig iförs se en skivsbok i er hand. Kanske
målar och tecknas ni?

— Heelt obetydligt, svarade Arnold ^{undvikande} ~~fortfarande~~.

28.

— Men enligt hvad jag hört berättas, är greve Rafael vara en riktig mästare...
för den sakens skull fick han ett smälteind af den lilla greven

— Ah ja, nog kan Rafael ... ante heter han för ingenting Rafael, upplyste ^{hon} Linda stolt.
Elise invände skämtande:

— Ni ser, herr Niemelä... Den här lilla flickan kan afgå sin brot.... Man får ej så outförliga faste sig vid hvad hon säger om honom... Jag slår ~~hord~~ att ni målar bättre!

Jemna hastig vändning gjorde de andra helt kaporn.

— Jag! utbrast Arnold. ~~kaporn~~ — Aldrig har jag fröken sett sin ritning!

— Nej, men ni har mera utseende af en artist än Rafael. . .

— Hör på, afbröt Linda, — herr Niemelä skall visa oss sin skissbok... — Så ja vis se.

Gossen genmålde rodnande:

— Skulle jag visa ^{min} skräpiga utkast! Ah, jag afstår utan betänkannde försteget åt frökens bro...

— Nej, nej, ni måste, vidhöll Linda intresserad.

~~Nå, men jag skulle ju äga en utkast för fröken~~
Man sig nog att gossen var smickrad af blennens giffrenhet som framträdde
~~han~~ ^{han} sin bok ut barmen och räckte den åt Linda.

Flickorna begynte genast uppfiskt studera teckn.

ningarna. Under små ^{förräde} utrop af af "aj, så bra",
 "nej, men så vackert" så betraktades de mångfaldiga
 skizzerne. Där funnos genrebilder, landskapsut-
 kast och fantasitaflor.

— Hur sade jag, Linda? sporde Elise. — Äro
 ej dessa bättre utförda än Rafaels? Se nu på det
 där hufvudet! ^{det är någonting i de här ritningarna, som}
 du har rätt, ^{här finnes mera lif!} ^{med gaf}
 stället dem öfver Rafaels... ^{man ser genast meningen,}
 Linda entusiasmerad, ty hon var ingalunda småak-
 sig.

— Herr Niemi har ^{vidt större än Rafael} utmärkta anlag, tillade
 Elise ^{med en liten retsam sidomening, som Linda} ~~emellertid~~
 emellertid ej vågade höra.
 Föremålet för detta beröm var synbarligen i själ-
 de himmelen af Fortjusning. Af blygsamhet vägrade
 han ej se upp.

Omrides kommo flickorna till den sista bilden.
 — Nej, men det här landskapet ser ^{helt} be-
 kant ut! utropade Linda. — Aha, det är ju
 vår utsigt från klippan!... När är denna
 teckning gjord? frågade hon och såg upp.

— Den där då? Ahn... ^{jag tror} ~~helt~~ det var i
 går, svarede Arnold en smula osäkert och rodnande.

Elise fäste sig vid det svärfande svaret och den
 röda kinden och sporde:

— Jassa, i går... jag tänkte att det skedd

30.

varit i dag?

— Hur så? frågade gossen och blekade förtvånat
öppförskott se ~~ut~~ ögenernd ut.

— Håll på! fortfor flickan ändrande ton. — Nu
måste ni berättat oss, hvarifrån ni så plötsligt upp-
trädde där på klippan.

att den dessa effekter voro anade af synslinjen.

— Jag var i skogen och anlände till klippan
just när fokenarna uttalade sina sista ord.

— Men ni hörde inga steg, invände Elise
obekvärt. Och så tillade hon skrattande, då Ar-
nold rodnade än mera:

— Nu narrades ni... Vet ni, hvad jag tror?

Jo, att ni var där före oss redan!

— Var det så? sporde nu ockvi Linda, då Ar-
nold Niemi låg.

— Nä, svarade ~~den~~ ^{den ängrande syndaren} sluthjont. — Jag vill ej ly-
ga. Det var så, som fröken gissat. Jag var där hela
tiden...

— Och hörde allt vårt prat! utbrast Linda.

— Men hvar? frågade Elise.

— I ett träd.

— I ett träd! utbrast flickorna hvar för sig. — Hvar
brade ni där för er?

— Det var en gammal knotig tall, en hög gren

bildade en bekväm sittplats. Jag satt där uppe och
tecknade af landskapet.

— Alldeles, ni är en stor spjufras, berömde Elise.

— Jag ber tusenfallet om ursäkt, det var verkligen orätt och dumt gjort af mig, och jag hade hoppats, att frökenarna aldrig färo veta det. Saken var den, att då frökenarna kommo dit, jag ännu ej hade slutfört ritningen, och som jag föblef obemärkt, bestöt jag fullt ända den med detsamma. Den blef färdig, jag stod i begräpp att stiga ned och smygga mig bort, då en ^{lång} kvist gick af, frökenarna vände sig om, jag förlutse att bli upptäckt. Detta hände dock ej, men jag vågade ej röra mig för ögonblicket. Sedan, när frökenarna samtalande, ville jag ej störa, ty. . . hm . . .

— Ty. . . hvad? skälmiskt fram.

— Hm. . . ty, frökenarna bildade en så rackes grupp. Ach, en sådan kavajet! Flickorna skrattade mestast.

— Sa a, s. . . men sedan störde ni oss emellertid.

— Ja, då frökenarna sporengs åt orätt häu. Jag hoppade ned från trädet och ropade. . . . Aldrig anade jag, att jag skulle bli personligt bekant. . . .

— Men säg, frågase Linda, — hur visste ni, att vi hade en blå- och hvitmålad bit?

— Det såg jag, då frökenarna rodde på sjön, och så gaf jag akt på, hur landstigningen skedde. Men

32.

... får jag hoppas om tillgift för mitt oskickliga be-
teende ?

De blå ögonen sågo så ^{öfvermenigt slugg och} besjunde ut.

— Jag förlåter genast, sade Linda. ^{Ernst smilade farligt.} — Inte var det alls.

— Jag med, inlätande Elise. — Vårt samtal gäve
ej riksviktiga angelägenheter... och för resten var det
här ju ett pikant äfventyr.

— Frökvarn är mycket vänliga.

— ^{Den nättade} och, ~~högade~~ den älske flickan, ^{höjande tonen} — det var fullt
onödigt af herr Niemelä att först narra... Det förlåter
jag ej.

— Men jag gör det, sade Linda, togande Arnolds
parti, — han tänkte väl, att vi skulle bli rysligt
mankeerade...

~~Ju det var, för att de gossar, men det var ett
enligt tillfälle.~~

Samtalet afstannade här och så upptogs andra
ämnen.

Den lilla episoden ^{förledd af} Arnolds skärskrik hade
emellertid mera närmast de två parterna, gossen
och flickorna, till hvarandra, än ett vanligt intetsä-
sagande samtal skulle gjort. ^{De slog ju redan i}
^{högst slage förklarande till hvarandra.} Arnold kunde sig ~~men~~
~~liksom befriad från en tyngd, ty offren som han var~~

Smula förtrotas på Elise, därför att hon uppen-
~~bar sin so-tun, hade det följande honom att bli~~
 bart öfverit med honom, isynnerhet som hvar i sin
~~na på en hemlighet, och af honom som betydligt~~
 af hvar ringa betydelse,
 se om den omständigheten var, — det intress

hade ~~att~~ att han nolens volens ~~beskådade~~ och

ihort Linda och Elise Laruppe på Klippskallen,
 Han hade gjort sig en smula löjligt, mest det kändes i alla
 sin handlingar, dock lugnande att vara sig från
 fall ~~att~~ att ha den otäckliga deinde ~~icke~~
~~att i sitt uttalande — om en denna ordade en~~
 beundring för.

vist ~~hög~~ ~~hög~~ ~~hög~~. Linda äter hade ej fast

någon synnerlig vikt vid hela historien, som vida

mer intresserade henne det faktum, att Ar-

nold Niemelä tecknade och målade ... något

som ställde honom i bred med hennes kär

Äldre bro. Rafael, och ingaf henne desto

mera sympati för honom, som öfren hon själf

älskade denna konst högst. Och ~~sa~~ ^{den lilla afand.} ~~hade~~ ~~hon~~

~~sjuka hon först kämt öfret~~
~~for verkliga fannat~~ att Arnolds teckningar vi-
 sade en större begåpfung än ^{hennes egen} Rafael's, ^{for hon bort} för beundran.

Och Elise? Hon ansåg i själva verket Rafael's
 beteende en smula löjligt. Han hade väl haft, den stackars

gossen, en sådan respekt och rädsla för de två adelsta-

merna, Linda och hon själf, att han tappat hufvudet!

Visst var han bondson, men bildad. Ack, ack, denna

34.

hennes skarpa blick, den gjorde, att hon såg när
var öfverallt. . . När skulle hon träffa en gosse,
som ej vore det minsta narraktig?!

De trene yngas samtal begynte nu
somäringom vända sig kring deras egna för-
hållanden. Flickorna fingo höra, att deras nye
vän förlorat sin modet mycket tidigt, och att hans
far ^{sinnat} på grund af den aflidna makans böner som till
följd af egen inre böjelse gäff sin son en uppfo-
stran, som öppnade för honom alla banor; om ett
år skulle han bli student.

— Har ni någon systel? frågade Linda.

— Nej, svarade ^{men en viss vana} gossen, — så lycklig är jag inte.

— Och ingen brot heller? sporde Elise.

— Nej, genmilde Arnold långsamt. — In-
gen brot, men en halfbrot. Min mot var nemli-
gen enkla, då hon blef gift med min far, och
hon förde med sig en syster, som är fyra år äldre
än jag.

— Herrarnas frejus väl bra tillsammans? ~~frågade~~
frågade Elise skämtsamt, ritan ^{någon af sigt.} ~~och sjelfveten~~
härifrån.

Arnold kastade en hastig blick på henne liksom för att varna om någon mening dölde sig bakom hennes ord, men då han blott såg ett skämtsamt anlete, svarade han skrattande:

— Hvarför icke? Vi komma nog öfverens, fast vi äro huddbröder, och fast min brot ej gått i annat än folkskola.

— Jassa, sade Elise, — har ej er brot gått samma uppfostran som ni'?

— Naturligtvis skulle han få det, men honom fattades lust och håg... han tyckte mera om att gå vid plogen.

Arnold i sin sida fick höra, att Elisens föräldrar, herrskapet von Deerman i början af sommaren inköpt den vid Kuusjoki belägna villan och därtill hörande lilla egendom "Kuusela", hvarest Rafael och Linda, som för långt hån räknade släktskap med Elise, under sommaren uppehöll sig. De båda syskonen hade liksom förlorat sin moder, deras fader vistades i hufvudstaden. Elise hade en yngre brot Hjalmar, tolf år gammal och god vän med Linda.

Något af detta visste Arnold redan genom hörsagen. Afren om andra saker hade folket vetat berätta, och Arnold erhöi nu bekräftelse på dem.

— Hur är det? frågade han. — Grefve Rafael lär hålla någon slags söndagskola för barnen i byn?

— Javisst, svarade Elise, — icke endast om söndagarna, men alla eftermiddagar samlas han kring sig byns ungdom, undervisar dem och berättar sagor för dem..... Egendomligt är att se, hur andaktigt de små gossarna och flickorna lyssna till hans sagor.

~~Äronde står och talar om honom och om hans sagor.~~
 — Rafael är på märkvärdigt fiffig att berätta historier, det är han som diktar i dem. Han förtjänar, inföll Linda, — ~~blott för att~~ ^{han diktar i dem} ögonblick han berättat... och alla människors ~~äro förtjusta i dem.~~ ^{och alla människors} ~~äro förtjusta i dem.~~ ^{äro förtjusta i dem.}

— Hvor hålles han denna skola? sporde Arnold, smilande åt den lilla byns entusiasm.

— I ett litet luthus... eller rättare sagt ett templet rymligt sådant, beläget i skogen på högsta toppen af Järuseenwuri och som vi ^{kalla}

„Apollonyddan“, upplyste Elise.

— Är greve Rafael student? frågade Arnold Niemetz vidare.

— Ja, han blef i våras.

— Det måste vara en präktig gosse, menade Arnold.

— Ah, han är så snäll, bifogade Linda med en varm blick på gossen.

Under allt detta samtal hade emellertid både den lilla roddbåten med sina fem-ne passagerare allt mer nämnt sig land från motsatta sidan af sjön, och den var knappt tjugo famnar från stranden, då Linda, som höll skarp utblick, ropade, pekande åt land:

— Nej, se Rafael!

Elise och Arnold vände sig ditåt och sågo en en yngling, axelbred och af medellängd, skyddad till mellan tallarna på den skogbevuxna stranden. Kommen ända ned till vattret stodnad han och skrek med halft förargad, men särdeles viltlingande röst:

— Hallå! Aren I nu ärothigen här! Aj, aj, hvad fliktet äro opålitliga... nu är klockan

38.

snart tolf och klockan elfva skulle vi mötas.
... Men hvem är det som I ha med er?

Arnold mumlade, då han vände sig om vid Lindas tillrop, någonting om att "jag gissade, att det var han", men återtog genast sin ställning med ryggen mot land, så att Rafael ej varse blef hans ansigte.

— Ja, tänk ~~nu~~, Rafael, nu ha vi fått en ny bekant! ropade Linda till svar för sin broders fråga.

I samma stund stötte käten upp på den mjuka sanden, och Arnold hoppade ut och bezyunte draga den högre upp på land.

Då såg nykomlingen hans ansigte... och ett uttryck af ^{glädje} förvåning lägrade sig öfver Rafaels drag. "Ni här!" mumlade han.

Fläckorna kunde ej undgå att observera detta.

— Har du fallit från månen? skämtade Eric.

— Känner du herr Niemeli, Rafael? utbrast Linda.

3. Rafael.

— Jassa, ert namn är Niemelä, sade Rafael vänligt, — ni vet väl nog, att jag heter Rafael Ehrenhjelm, eftersom ni kommes tillsammans med mina flickor. . . de ha väl som vanligt haft allt utom hand för tunga. . . Nå, så det var riktigt roligt att göra er bekantskap. . . vi äro ju som gamla bekanta. . . Ni ska veti, flickor, att jag haft ett litet äventyr med herr Niemelä.

Allt detta pratade han medan de helsades, hvarvid Arnold erhöi en hämbort kraftig handtryckning.

— Ni känner väl igen mig, herr Niemelä?

— Ja visst, herr greve, det gjorde jag genast.

Flickorna hade nu hoppat ut, och Linda frågade nyfiskt:

— Ett äventyr! Har du haft ett äventyr med vår vän. . . Berätta, berätta, Rafael!

— Ah, det är ingenting att tala om! in-
vände Arnold. — Jag säger helst, att herr greven
nu intet berättar.

— Hur så? sporde Rafael förvånad. — Men, tillade han, — fast jag nog tänkt ontala mitt äfventyr som jag sedan ^{här när hade} glömt, vill jag dock först höra, hur ni flickor blifvit bekanta med herr Niemi.

De promenerade nu alla fyra i bredt inåt skogen. Flickorna voro gemst villiga att ontala sina äfventyr, Linda berättade, afbruten ofta af såväl Elise som Rafael och Arnold. Senne sesträmde, som var fjärdigast, betraktade i stället Lindas brot.

Och som han ju var ett konstnärssämne och som sådan väl ej ä saknad af fysionomisk skarpblick, så låtom oss följa hans tankegång och förläta oss på hans antycke af Rafael Ehrenhyelm, den älskligt ~~lindas~~ mycket ontalade och liksom mycket bepröjade broder.

„Ett brott brott, synbarligen starka muskler och mycket spänstiga rörelser, men helt säkert ingen sportman, ty smidig säkerhet fattas och han kallas sig så vak och stolt som en solosångare på en konsert. Han måste vara en smula högmödig, eftersom huf-

svudet sittes så fast på den korta halsen...

„Ljusgrå sommurbeklädet och rock och väst af mörkblå kläde — inte så dålig sammansättning. Men studentmössan skulle helt säkert taga sig bättre ut på det där mörkbruna, yfviga häret än den lilla, obetydliga jockeymössan...

„Hvem minne påminner den där profilen om? Jag har bestämt sett den någonstans förut... Aha, det är kanske på en gipsfigur i skulptursamlingen!... Nej, vänta, jag tror den människor påminner om Napoleon I så här i halffprofil...

„Sådana besynnerliga ögon han har! De äro blå med en dragning åt grått, men de bli blå som vore de svarta, när han vänder blicken så där åt sidan, så att ^{den hvita emaljen} hvitan syns... Men se, hvilket mildt uttryck de få, när han tittar framåt — alldeles Lindas ögon!...

„Nej, nu liknar han inte mera Napoleon, när han skrattar så att tänderna bli synliga. Därlell ser han alltför snäll ut...

„Ögonen ligga djupt i hufvudet — han är helt säkert mycket förståndig. Det är ^{ett} mycket karaktäristiskt utseende, men jag blir inte riktigt klok på Karlew!“

42.

~~Äfven Arnold hade ett visst tycke af Linda.
I yttre bemärkelse hennes ögon — men hufvudsakligast
i afseende å händ vi skulde kunna kalla idén: som
man ser i veckot, som dock här kunde försvannas
till besvärligt trötts.~~

~~En äter var liksom den förskräckte i händ-
tygheten och förtäret. Hon visade ej ofta sin ögon,
men om hon såg på så var det med den sälliga klar-
na, intelligenta blicker, sållan restade de gör ögon
— ånga, och de voro de ättän bestående.~~

Som vi nämnde, fick Rafael del af „sin
flickas“ äfventyr, och han förundrade och glädde sig
öfver att man så plötsligt blifvit bekant med Arnold
Niemi. Så påminde Linda honom om hans löfte
att berättas, hvad som förefallit mellan Arnold och
honom, hvarför Rafael tog sin orda.

~~Fler Niemi tycks verkliga öfver
— det är en gammal bekant och en del
en tyefans gästgoste eller öckin ett riktigt skogsträsk,
och han är en så och så hade en del ens komma
eftersom han uppträder så ofta som räddare just i rätt
händelser som — blott utseendet, började Rafael
ögonblicket, började Rafael. — En fru James hjälper honom
Det är en så som om Arnold skulle varit berömd
att gå rike i en glömd skog — och mig, ja
af Rafael berättelse, han gick till en del~~

ja, I skolan få höra!
~~ja, han rådnade till och med ibland.~~

Flickorna lyssnade intresserade.

— Det kan nu vara en par veckor sedan dess, fortsatte ynglingen, — midt i höfvergningsleden, ... vi, flecken, voren just då på ett skutt hos pappa i Helsingfors... det är också af denna orsak, som jag ej kommit att omtala något för er. Nå, alltså, jag bejer mig en dag ut på en liten skogs promenad med min skizabok under armen och beträdes så en väg, där vi aldrig gått förut. Dagen var kvalmig som nu, jag svettades och använde flitigt närduken.... Så kommes jag till ett vackert ställe i skogen: vägen löper förbi en ^{brant äppelträd} ~~stam~~, mossbevuxen ~~stam~~, en liten bäck porlar genom dess rennöt och kastar sitt vatten i en hög af ormbunkar och alla möjliga slags slemgröna växter, till bredvid står en slyhögg furu - - - aj, nu skulle seå hur vackert det var, när solen spelade genom granens nålar... Nå, jag beslöt att rita af denna skogsinteriör. Jag satte mig ned på passligt afstånd - - - an delå du

44.

Chemin (Apropos! en dessa och au deli du che
min är de intressantaste exemplen i Grönlunds
franska språkliga).... och så tar jag ita med mitt
arbete. Långe har jag inte där tecknat, förrän
det kommer ^(manövrande) ett stort kölass på vägen; det var
en skrinna, körd af en ung karl, som också själf
satt på. Jag tyckte, att han regrade något oför-
siktigt med hasten, och det anmärkte mig att nå-
gonting skulle hända... Nå ja, lasset var ej långt
från den plats, där jag satt, då skrinnaus ena me-
de stötte mot en trädrot... Det gick så häftigt
till, att hesten var nära att stupa och slaskade i
alla leder, medan mansjörn slaruppe på lamet
hoppade till och svor... Hela kalaset blif naturligt-
ligtvis slänt, och jag väntade, att karlen skulle
le ~~hitta~~ ^{stiga} ned och hjälpa den arma krakka... Jo, pytt!
... den röfraen satt där han satt och smånade på sitt
sjeir... Hvad skulle det hjälpa!... Så svor han: „bete
bete, ettas så mene?“ och som han olyckligtvis
var försedd med en pikke, gaf han djuret en dunk
till rapp. Hesten ryckte till, men fick ej det tunga

lasset att röra sig, helst som den var Frött
 efter det ansträngande springandet... Nu vet ni,
 att jag i allmänhet inte brukas blanda mig
 i andras angelägenheter, men den här gången
 kokade jag af harm och kunde inte låta bli
 att ryta till — Sellen kanske jag nu inte röt
 så förfärligt: „Astukua alas siellä! Ettäköis
 näe, että roki on kiinni puunjuuressa ja että
 hevonen millään muotoa jakon vetää!?!“...
 Ungefärligen så där sade jag, Karlen vände sig
 mot mig något flut och svarade: „Kyllä se
 perhele jakmaa, jos vaan viittii... So, etköis mä?“
 Och inte sleg han ned, utan gaf i stället ~~skaken~~
 ett nytt slag med pöcken... Men nu, vet ni, nu
 blef jag riktigt förargad... Karlen var bestämt
 full... Jag rusade upp och skrek: „Mutta tuo=
 han on eläinvoimakkain... Alas sieltä, tachiin
 ...!“... Nä, då började den skurken grina och
 genmälde: „Ha, ha, kukas tes olette... keisari=
 ko? Vai niin! Mutta minä sanon, että vai=
 ka tappaisin hevoseni, niin ei se kuulu tei:

46.

hin."... Ty, jag hade riktigt illa, det var första gången jag sett en sådan en bland finska bönder der...

Rafael tystnade plötsligt, liksom om han fått en hastig ingifvelse.

De andra väntade på fortsättning, men de såg ej hördas af, frågade Linda:

— När, hur gick det sedan, Rafael?

Arnold däremot tycktes mera besvärad än road af hela historien, ja, stundom rodnade han till och med.

På sin systers fråga svarade Rafael, liksom uppvaknande ur en dröm:

— Hm... ja, ... hm ... hvor slutade jag när?

Elise smygnade tillt på men, hon ansåg Rafuels distraction för tillgjord.

Äfven Arnold förvånade sig en smula öfver, liksom han fäst sig vid att Rafael oupphörligt använde pronominet "jag."

Men Linda kände sin brot. Hon genmälde genast:

— Det var första gången du såg en sådan en bland finska bönder.

Brodern fortsatte smälende:

— Alldeles... Ni, förtän, att jag blef en smula stukad och inte riktigt vissat, hvad jag skulle taga mig till... Då uppträdde med ens en ny person på skådeplatsen... Kan ni gissa, hvem?

— Arnold Niemelä! ropade Linda för-
tjust.

Rafael såg med en strålände blick på sin
syster, hon på alla skrattade ^{under det}, (Arnold ^{kände} ~~be-~~
såg icke på något förlagen.
~~han hade med ganska många blivna.~~ Men
så sade ^{denne} ~~han~~:

— Nu är historien och så slut.

— Ingalunda? frågade Linda bedröfad.
Du berättas väl vidare, Rafael lilla?

— Ja visst... ja, men vi skola fråga herr
Niemelä, svarade denne skämtsamt.

— Herr Niemelä vill ej låta Linda höra något
illa om sig, gäckade else.

— Ty, Elise, bannade Linda.

— Det är visst intet illa, såsom vår förnuf-
liga Elise menar, sade Rafael, — och för att
visa det, så fortsätter jag... Jag stod där som sagt
villträdig, då jag plötsligt hörde en röst, vände
mig ditåt och såg just denne herr Niemela
komma springande... Ja, han var röd, också han,
af vrede och hetta, och han skrek nog värre än
jag: „Oletkos hullu, Juko? Tu' alas siella
hete, taikka minä sanon isälle. — Johan sä ta-
pouthevosen!“ Och kan ni tänka er, det låg
mycket mera magisk kraft i herr Niemelis ord
än i mina förut, ty den länge munnsjön kastade
en elskan blick på vår vän och steg svörfjände ner.
... Jag för min del var än mer förbluffad och vet
ej, hur det gick till, men straxt därpå hjälptes
vi alla åt att lyfta upp skrindan, vi spände
musklerna, hästen ansträngde sig — och så var
meden fri trädroten. Nu var passagen fri. Jag tog
fram näsduken och torkade pannan och händer, och
så såg jag upp för att böja språket med min räd.

dare ... dä, föresten er min förväning! ...
 i samme galopp som han skryddat till flydde
 han nu bort mellan träden! ... Ja, jag
 stod där barn och kom mig ej ens till att
 ropa ... Stod lust hade jag att få veta hans
 namn, men jag brydde mig ej om att dröm
 fråga den ohyfsade karlen, som nu åter satte
 sitt lass i gång ... Jag återvände till min
 skizxabok, och det dröjde en stund, innan
 sliktet ville göra tjänst, men så kom jag åter
 in i min ritning och glömde snart hela händ-
 elsen ... Emellertid tackar jag nu herr Nie-
 metä, för att ni hjälpte mig ut min förtä-
 genhet.

— Men hvarför sprang du bort så där fort,
 herr Niemetä? sporde Linda.

Arnold visste synbarligen ej, hvad han skulle
 svara. Lyckligtvis frågade Klise:

— Men hvem var den där otackska kullen?
 Kanste det var en af er fars drängar?

Vid denna sistnämnda fråga klarnade Arnolds ans-

50.

sigte. Han svarade ^{hastigt} honom med en nästan o-
märklig förlagenhet:

— Ja, alldeles.

Rafael, som tänkt på annat, inföll nu:

— Hot ni, nu, då vi blifvit bekanta med
herr Niemi, kunna vi ju realisera en plan
som vi länge haft i sinnet... det att spela Taar-
ter! Hvad tycker ni?

— Ach ja! utropade Linda, det var så
löst!

— Hvad säger ni till saken? frågade Rafael
vänd till Arnold.

— Att jag aldrig spelat förr, svarade denne.

— Gör ingenting... det lär man sig snart.
Och du, Elise?

— Nå, som ni vill, svarade Elise lemdigen
likgiltigt.

Rafael frågade sig ifrå denna hörd, utan svar:

— Alltså är det nu beslutet!... Om en
fem veckor kunna vi spela... I morgon skola vi
rådslå om peng.

~~Därpå inföll han:~~

~~— Apropos, jag har ännu ett förslag. Skulle vi inte för något vis fira vår nya bekantskap?~~

~~— Ah! invänta Arnold.~~

~~— Det är sant! inestämde de.~~

~~— Slutför inte, men hur? f. g. se Elis.~~

~~— Ja, somde Rafael, sålunda, att vi i afton skulle ha en liten maskerad. Alla sopptra på kostym. vi vet ej, hur nödigt det är.~~

~~Tagen hade något annat propositioner, uti den blef utan länge omväntliga antagen.~~

Det lilla sällskapet hade under hela samtalets lopp förmenerat framit iinder trädens skugga på ^{den} Jarlars skogsvägen och voro nu komna till en vägskillingad.

— Se här, upplyste Rafael stannande, ^(och pekade åt höger) — här är den väg, på hvilken jag vandrade, då jag hade mitt äfrentyd.

— Och det är just också åt detta håll som jag måtte gå för att komma hem. Men

52.

fars gård ligger ~~at~~ ditåt, upplyste Arnold
och gjorde mig af att taga afsked.

— Skola vi verkligen redan skiljas? frågade
Rafael med sin friska ^{öppna} stamma, som ^{kunde komma} ~~skulle~~ ^{hålla}
en att ^{tro}, det hans tankar stüsse härflöts, ut hjär-
~~nan hans tankar hade utsträckt sig till mig~~

~~Så det var.~~ — Men hör ni flicke, om herr
Niemi har så kvädom, så kunna vi ^{ju} följa
honom ett stycke väg, så blipe I och ni i till-
fälle att med egna ögon skåda den förtjusande
plats, som jag afritade.

Förslaget antogs, och alla veks in på sidvågen.

— Hvarför har du inte varit där där bli?
Den åt oss, Rafael? Sporde Linda.

— Ack, ser du, jag glömde det helt en-
kelt, ^{gaf hennes bröd öppet till svar, —} men nu, när vi komma hem....

— Ligger er fars gård långt härifrån? frå-
gade Elise vänd till Arnold.

— Nej, en tis minuters väg, svarade den-
ne. — Herrskapet har aldrig varit hitåt? Den
lida än Krusensjöki, som flyter förbi villan,
går ^{afren} under vårn fönster. Böningshuset

Står för en liten kulle, beväxad med björkar, och långt från gården ligger en vik af Valljärven....

— Det där låter ju riktigt pittoreskt, inför Rafael, — en artist borde ju föredra en sådant ställe.

— Nej, vet du, Rafael, ropade Linda, — herr Niemelä är ju artist!

^{men!}
 Vid dessa ord gjorde Linda en missnöjt smickrad ^{om sig!}
~~gestus som om hon ville säga att Rafael var en konstnär.~~

— Ja, det var riktigt att hon. Det är en sak som gör oss besläktade med hvarandra.

Har ni studerat detta ämne skildret?

— Ja, jag ~~har haft en föreläsning om konstens~~ ^{fick händelsen i våra litet fins} ~~genomgång af en ung artist a Helsingfors, men nog~~ ~~öfverflöde jag gärna komma till ulla konstföreningar.~~ ~~att~~, ~~uppfylla denna~~ ~~malmed.~~

— Ni ämnar då blifva målare? frågade Elise.

— Jag vet inte om jag tror inte, men jag skulle ~~gärna vilja säga till dig att du inte bör låta mig~~ ~~tycka om det...~~ Det är en så vansklig bana, ~~huruvida man skall ge sig på konstens~~ ~~genomgången den änge konstnären med en hemselig~~ ~~hög och en vacker bild upp mot himlen~~ ~~guck.~~

— Ah, ni har alla förut sättningar, sade

54.

Linda.

— ^{Äppret du det?} — ^{Åh!} utropade hennes broder, — har du
seu herr Niemeläs arbeten?

Arnold såg på Linda liksom bedjande henne
att ej sloka med för mycket beröm.

— Ja visst, svarade hon, — i dag har ju
herr Niemelä visat Elise och mig sina skisser.

— Och det sade ni ej förut. — Na, men
nu måste jag nödvändigt få se dem...

Arnold såg ej riktigt nöjd ut. Han förstod
sig ej riktigt på denne greffe. Han var en öfver
verlägsen, han föreföll en smula högmödig.

— Greffens förhoppningar bli säkert besvikna,
yttrade han emellertid och näckte Rafael den
grö skivär boken, som han hållit dold innanför sin
sportskjorta.

Rafael svarade ej, men fattade med intresse
i boken, stannade och öppnade bladen. Han
betraktade hvarje bild mycket noga, talade
intet, medan de öfriga lika noga ^{greffe} ~~skåp~~ för honom,
Arnold liksom sågande seu som i Rafael's uttryck.

Och detta uttryck varierade. Den fjärde bilden öppnade hans ögon till hela deras vid, de följande uppfogade en tung rodnad på hans kinder, denna rodnad försvann småningom, hans blick blef mild och vernedig, och han granskade allvarlig de sista skisserna.

Flod hade förviggat inom Rafael? Han var vacker på detta sätt. Arnold tyckte, att han ut och in påminde om Napoleon den store så här i halffprofil, när han höll topparna till skölderna.

Ulse betraktade honom. Hon tyckte plötsligt, att Rafael ej var narraktig, som hon fört påstått åt sin väninna, att Rafael just motsvarade hennes begrepp om ... nej, hvad nu? Hennes ^{betrogsenhet} "trifvel återkommo", "ett tu tre kommer han åter fram med något skryt...".

Då Rafael vänt om det sista bladet som var försedt med en teckning, gaf han ädel boken åt Arnold och sade med en lång blick på honom:

— Om ni fortsätter lika flitigt, som jag ser, att ni börjat, bli er framtids lysande.

56.

Arnolds blick var obeskärflij, en tårullande i hans ögonvå, då han med darrande hand och stann mottog sin hära skatt och stoppade den i hvarmen.

Linda och Elise kände sig rörda, den senare mot sin vilja.

De återtog sin vandring och gingo tysta en stund.

— Hvad sade jag, Rafael, voro ej herr Niemetis ritningar välutförda? sporde slutligen Linda.

— Jo, gaf Rafael till svar, där han gick tankfullt blickande på den solbelysta skogsvägen och de majestätiska granarna; och mena talade han ej på en lång stund.

De andra fingo förtäta samtalen på egen hand, och det kom snart nog i liflig gång, när Arnold bebjunte roa fläkorna med allehanda skothistorier. Om de händelsevis ställde någon fråga till Rafael, svarade han hett kort, grubblande som han var. Just denna omständighet föll Elise i ögonen, och hon tänkte åts, att hennes

omdöme nog ändå var det rätta. För en stund ser
 Lau hade Rafael varit öfverdrifvet liflig, då han
 berättade om sitt äfrentigt i skogen, nu var han
 läremot riktigt brett. Hvem vet? Kanske gick
 han och grände sig öfver, att Arnold mildt sett är än han själv.

Sällskapet spatserade naturligtvis mycket
 långsamt, hvilket hade till följd, att väl tio
 minuter förgingo, innan de kunno till det
 af Rafael bepröade stället. Anlunda dit, åter-
 gick denne talformigjan. Han gjorde flickorna
 uppmärksamma på platsens skönhet, hvilken
 var alldeles sådan han beskrifvit — Elise för-
 vägrade sig till och med öfver, att den var just
 sådan hon tänkt sig —, och såväl Linda som
 Elise gäfro sitt erkännande åt den lilla skog-
 interiören.

När man så sett sig mäta på taflan, inträdde
 denna "väntande stämning", som är vanlig före
 afskedet mellan personer, hvilka intressera sig
 för hvarandra. Arnold var den, som gjorde
 uppbrott. Han tog artigt farväl af flickorna,
 som uppmanade honom att ej glömma bort
 att komma och kolla på till villan.

När han kom till Rafael, sade denne skä-
 llande:

— Hoi på, flickor, er tjänning är borta slapp,
 detta allmänna, icke glömma bort, men besön-
 gång stå på sig upp och kolla på "lätet ungefär
 higen som om man är en visst frammande person
 skulle säga: "det vore mig så kärt, om ni lät
 de er spela piano" — nej, vi skola "rakt på
 saken!... Nå, nå, var lugn, Linda, i detta fall
 är ej ert fel så stort — jag talade men i alla
 mänhet... Men, hoi nu, jag föreläs, att
 herr Arnold Niemetz gör oss ett besök i af-
 ton. Så här på landet måste man taga var
 på intressanta bekantskaper. Hvad sägs?

Linda var genast med om förslaget. Elise me-
 nade nog inom sig, att Rafael var ryktigt fjärlig
 af sig, men naturligtvis smälog också hon
 förbindligt. Arnold, som föt en mycket bättre
 tanke om Rafael efter scenen med Skias bokerna
 och redan kände sig hett hemmestadd i de
 förnämde ungdomarnas sällskap, tackade och
 svarade, att han nog skulle komma klockan 7,
 såsom det bestämdes. Han tänkte ett ögonblick
 på att bejja dem följa åt hem till honom för
 att hvila sig där, men ^{han} ~~han~~ ^{syndade ej till att} ~~han~~ ^{kom} ~~han~~ ^{kom}
^{sig det.} ~~han~~ ^{kom} ~~han~~ ^{kom}
~~han~~ ^{kom} ~~han~~ ^{kom} ~~han~~ ^{kom}
~~han~~ ^{kom} ~~han~~ ^{kom} ~~han~~ ^{kom}

Man skiljdes nu åt, Arnold gick åt sitt häu och de andra gjorde heelt om samt återvände samma väg de kommit. Naturlygtris var Arnold det centrum kring hvilket samtaleet först rörde sig. Både Rafael och Elise såsom förståndiga bedömde den nya bekantskapsen ganska reserveradt, kanske dock ej af samma orsaker. Lunda däremot var ~~ganska~~^{mera} ifrig i sitt beröm.

Elise gjorde den reflektionen, att Rafael ej var någon mäst i afseende å det abstrakta begreppet "bedöma", ty hon påminde sig, att han alltid berömde eller belaudrade mera reserveradt och lugnt, i fall han ej skämtade, ty då kunde han öfverdrifva, hvilket ju var en sak för sig. ... Men så slog hon bort dessa tankar. Hvarför skulle hon alltid själf gå så där och bedöma i Rafaels person, som inte intresserade henne det minsta?

Aterkomna till den egentliga skogsvägen, läripå de företaget sin lilla digression, fortsatte de tre ungdomarna sin vandring hemåt till Kruusela.

Rafael, som gått lyst en stund, yttrade plötsligt:

— Flickor, han I lagt märke till, att, om det ligger sanning i något af alla gamla Talesätt, så är det uti detta: "hvar dag gör oss visare." ² Man

60.

behöfver inte vara utrustad med synnerligen stor skarpsinnighet för att inse detta... I dag har jag gjort den erfarenheten, att människan är fåfång, att hon till det sista försöker inbilla sig...

— Har du aldrig utöf det föret? afbröt Elisiska förvånad som triplande.

— Hvarför inte? ... en général... Men nu speciellt i afseende å mig själf — ser ni, jag brukas ofta till kritiken mig... ni misstydde ju inte, att jag talat så här öppet med er?... Nåväl, tills i dag har jag haft den föreställningen, att jag skulle bli en stor artist, ~~skildrer~~, och oaktadt jag varseblef det väsentliga, som skilde mina ritningar från de förnämde Taflorna för konstutställningarna, antåg jag mig genom öfring och undervisning kunna erinna hvad som fattades. Nå, vi kunna ju inte heller påstå, att mina skisser och målningar äro af intet värde — de hafva ett visst yttre, en form, det är tekniken som jag eger till någon grad — men ur estetisk synpunkt äro de icke fall värdefulla. Fåfängan upprepade mig tills i dag, tills jag såg en ung människa som jag själf prästade saker... Arnold Niemelä har verklig fallenhet för den bildande konsten, och vi har kanhända observerat skilnaden oss emellan

idén! Se, där är i hvarje hans blick någonting
 lifvande — den gudomliga anden! Frapperades
 ni ej af det språk, hvar skizza talade? Kan-
 de ni icke ej känna tvinging hjärtat af den öfer-
 svallande glädjen, som skrattade emot er vid
 det lilla flickhufvudet? Var den ej Tung, den
 där folkskenskammningen i det sist landskapet.
 ... Ser ni, jag efterlade naturen som sådan, han
 söker blott ut naturen det yttre omhöllet för sina
 egna idéer... Voilà ce qui distingue le vrai ar-
 tiste de l'amateur. Förstå i mig?

„Aftkyväret egentligen är han, ^{gräslig och} men ^{oppem}“, tänkte
 Elise.

Rafael hade tagit med en viss sorgsen långsamhet, som ^{gjort}
^{intryck på} Annas ^{syn}.
 — Annars du aldrig mera måla då, Rafael?
 frågade ^{den} ~~Linde~~ ^{Linde} ängsligt.

— Man vet ej, kära vän, åtminstone för den
 stora publiken. Jag är för stolt att blott följa ho-
 fjens ögon. Men för mitt eget nöje....

Linde kände, att här någonting fattades. Så
 snart hennes brors energi förlappades, glömdes hon, att han kunde sitta.
 — Nä, men, lille Rafael, hvad tänker du då
 bli som stot? Målare hade ^{jag alltid tänkt} ~~du hoppats~~....

Äfven Elise såg frågande på den unge steden-
 ten.

Men denne ^{hade ej alls någon olycklig mening}
~~såg ej alls så olycklig ut.~~

62.

— Hm, smålog han, — alltid är det ^{med} någonting som man kan hoppas på...

„Den där tror sig kunna taga ned solen“, Tänkte Elise, och så frågade hon ironiskt:

— Du blir väl kompositör?

— Nej ja, utropade Lina, gripande i denna redningsplanen med båda händer, — det har du så stora anlag för!

Rafael hade rodnat, liksom om det sårat honom, att han ej uppfattades, ^{öfveläget:} ~~men~~ han svarade ~~sektensdyt:~~

— ~~Är skämtet?~~ Man vet ej.

^{En kort tystnad följde detta svar, men så}
Elise ^{skakades} ~~hände~~ ^{högst} ~~med~~ ^{med} sin frästs broder, hennes inre ^{side} ~~liksom~~ ^{skulle} ~~manade~~ ^{att} ~~trösta~~ honom, men hon teg.

— ~~Är du ledsen, Rafael? Ljud dandis rost del~~
~~trängande.~~

— ~~Skulle jag det? svande brodern i sin~~
~~vanliga ton, åter hvar öfver sig själf. Därpå fortsatte~~
~~han, ombyglade samtalsämnen: — Apropos! Efter sin~~
~~sen äro vid Apollotempel, så skall jag ^{lyfta} ~~taga~~ ^{med} ~~med~~~~
~~den jag glände ^{den} ~~med~~ i morgon, då jag kom att möta~~

~~et.~~

Skogsvägen, som hittills varit stadd i jämnt stigande, slutade nu sina slingringar på en

öppen platta, fullbesatt af stora stenar. Detta var
höjsta punkten af Kuusenvuori. Liksom kyr-
kan i en by reste sig bland dessa kunnamel
ett brunt lusthus, „Apollotempel", byggd i en
stil à la chinoise. Det var en stor oltäder med
fyra meter långa sidor och ett väldigt fönster på
hvar ^{sidan} så placerade, att man såg ut i riktning med
de åtta väderstrecken. På södra sidan var i stället
för fönster en stor glasdörr och en trappa på fem
å sex steg där framför. ~~När man inträdde~~ På det
kinesiska prydtalet höjde sig ett litet torn,
en öppen belvedere. ~~När man trädde in i~~
~~denne prydning, skulle man tro den vara äm-~~
~~nad ursprungligen till konungens. Ty det inner~~
~~en deladt i fyra rum genom två diametrala väg-~~
~~gar, löpa de från östväst till västväst och nord~~
~~nordväst till sydsydöst. Kamrarna voro fem i~~
~~gar, och den innersta ^{vertikala} genomskurs af en vägg,~~
~~denne fyra väggar bildade en prism, som innerst träff~~
~~uppgifningen. Till det lilla utskottet ^{och} därifrån man~~
~~hade en ^{med} lika vidsträckt som förtjusande utsigt ^{över} sjöarna.~~
~~^{slip} När man tynde blicken, var landet milt och kuperat. Skog, högar, ⁱⁿ öar, ^{ang}~~
~~var borta i ^{svart} svart bakom Valkjärvi skog glimma-~~
~~de de insjuns blåa spegel. Som ett blått sidenband~~

dä och då undanskymt af skogbevuxna gränskande kullar
 slingrade sig Ruusenjoki så långt ögat nådde från ~~en~~
~~nytt~~ ~~flot~~ ~~långt~~ ~~vänd~~ ^{rundt om} Ruusensuori för dess ^{ostora} ~~sett~~
 och södra ^{den i en kringning åt} ~~ett~~ ^{även uppåt} ~~sett~~ ^{så} ~~lopp~~ ^{att} ~~at~~ ^{så}
 (sida och fortsatte) ~~sett~~ ~~lopp~~ ~~at~~ ~~nost.~~ ^{sedan}

Så mötsatta stranden af en ^c ^{af} ^{hvilken} ^{en} ^{bro} ^{ledde} ^{östra} ~~vatten~~
 läj, omgifven af böljande sädesfält, Ruusela närlig
 by. Den bestod blott af en par, tre bondgårdar —
 rödmålade med hvita fönster, ~~och~~ ^{den} ^{lavastländska}
 verandan och en liten ^(Jämsön öfver utbuds) ^{samt} ^{några} ^{ömlände} ^(Jämsön)
 trädgård. Just invid bron
 och där marker bildade en liten kulle stod en vacker
 villa i modern rococostil med veranda, torn och buk-
 konger och omgifven af änsenlig trädgård. Det var
 Ruusela villan, herrskapet von Deermans nya som-
 marresidens.

4. Om aftonen.

Klockan närmade sig sju, således den
 led ~~af~~ ^{af} ^{sommardag}, ^{da} ^{ännu} ^{ej} ^{dagens} ^{klar-}
 het flytt undan för kvällens skymning, men
 väl vintar sig farväl; ~~himmeln är lika mörk~~
~~fri~~, ~~men~~ ~~solen~~ ~~drager~~ ~~sig~~ ~~sedan~~ ^{solen} ~~tröbbata~~, ^{den}
 utgjutes ännu sitt guld med fulla händer, ~~och~~ ^{men}
 handen är ej ^{sedan} ^{med} ^{så} ^{varm}, ^{den} ^{drager} ^{sig} ^(tröbbata)

Mellan böjande åkrar och ängar, som nyss blifvit afmejade, slingrade sig stora landsvägen genom Trusela by. Hvar och en af de rådmålade gårdarne, likaså villan, låg en stycke från själva vägen, så att en väl skild ~~utan~~ grenarläraf ledde upp eller ner till grindarna.

På landsvägen vandrade ^(en yngling) med raske steg ~~en ung man~~. Vi kånna nog igen detta höghurna hufvud och denna spånstiga gång. Hvem skulle de tuktörn om ej Rafael? ^{Jill sitt yttre} ~~han~~ ar han som i morgne, ~~bl~~ ^{endet} den stora stapan har han lemnat hemma. Han inandade ~~med~~ ^{med} fulla drag den milda luften, som ^{befriats från} ~~gjorde~~ förmiddagens fryskande kälton. Han njöter af det vackra landskapet omkring sig, ofta blickade han ner mot ån, som afspeglade de grönskande stränderna underbart froget och klart...

Aftonens stuhet...

Men si hördes ljudet af en koskälla och en vassplockas sång — dock den musiken gör taflan än stämningfullare.

Straxt därpå utträdde ur hazen stärbote

66.

en ko, brun, fet, frohjärtad, så äter en och äter en och nu tröppade hela raden bruna, röda, vita, svarta och fläckiga vålmäende "~~hossor~~" framåt på vägen. Bakom dem fröppade den lilla rulla flickan barfota och med en vidkevis i handen — och va det nöd, som företog sig att bli för ner i diket eller i stilla förundran öfver ett sten eller en gjordgämsblö gjorde hast midtunder färden, ty ~~det~~ ^{reps och håller det} ~~helt~~ (en smärt af den lilla handen, som helt ogeneradt och kurdus författade det äter i verkligheten...

Rafael gick detta sällskap till mötes, och djuren voro icke skygga för honom. Lugnt passande de förbi den gamle vännen.

— God afton, lilla Hilma, helode ^{vänligt} hälsningar från mig på den ^{nätta} solfärgiga vållflickan.

Hon besvarade hälsningen med en nigning och ett glatt smäleende.

— Det är bra att du hemtar kossorna från betet, fortätte han, — perbror längtar redan efter varm mjölk. Vet du, hvad det är i dag för en dag?

— Lördag, vet jag, svande hon med ett tätt skrämt.

— Alldeles, och i morgon är det söndag, och då blir det någonting roligt, som farbroor lofvat. Därför kan jag heller ingen skola i dag — säg till därom åt alla kamrater. Tycker du, det är ledsamt?

— Jo, men vi får väl höra två sagor i morgon? frågade den lilla yskatten skalmästet.
 — Nä ja, det får vi se, ^{gammalt är det bättre} tycker du om farbroor Rafael, Hilma? tillade han och klappade henne på hufvudet.

Hilma såg först upp med en undrande blick, men så gaf hon till en glädteigt, ystert skrik, slet sig hastigt lös och sprang ~~efter~~ till sin kreatur som redan hunnat ett stycke framåt.

— God natt, Hilma, ropade Rafael efter henne, och så återtog han smilande sin vandring.

Därhvar vid skogsbrynet låg en liten grön stuga med en dörr och ett fönster. Den beboddes af enkan Kajdalen och hennes adertonårige son Viktor.

Rafael vek af från landsvägen och steg de sina steg till den ~~lilla~~ poetiska kajan.

Framkommen, öppnade han dörren och Fräde
 in. Det var en snygg stuga med tvänne små
~~gästst~~ fönster — det ena vettande mot sydvest
 med utsigt öfver byn, det andra på motsatta
 väggen på skogssidan. Midtemot dörren från
 förstugan var en annan dörr, som ledde till den
 inre kammaren, modrens privilegierade helgedom.
 I ett hörn af stugan stod den rymliga spiseln,
 i ett annat ~~den~~ väfstolen, i det tredje en säng.
 Under fönstren ~~länga~~ bänken med bord framför.

När Rafael steg in, syntes ingen till.

— Är någon hemma? Sporde han på fuset.

Da rörde sig något i sängen, och straxt därpå
 hoppade en speuslig, ^{klätträt} ~~liten~~ gosse med fina, kloka
 drag upp från sitt hviloläge. Vi sade „gosse“ och
 dock var det en aderton års yngling.

— Jag tror, du luras och sover mest på lördag
 dag, Viktor, yttrade Rafael skämtsam och skakade
 hufvud med ynglingen.

— Arbetet var slut för i dag — det är torsdag,
 gennämde den andre förläget småleende.

— Näja, när man varit flitig, har man rätt
 att hvila sig, jag ser, att du är ensam hemma.

— Ja, men hon gick ut i byn, jag tror mer till vellan. Grepsen skulle sitta.

— Tack! ... svarför kallar du mig alltid grepsen? Rafael heter jag.

Och han såg på sin vänd. Men denne vände ansigtet bort och var tyst.

— Nå, jag ser, att du ej har mod därtill, ät det tog Rafael, — har du skrivit något i dag?

— Litet i morgon, förrän jag gick till arbetet. Skola vi skrifa nu?

— Ja visst, men först har jag ett litet ärende till dig. Är du med om en sak?

Viktor såg frågande på sin höfborne vän.

— Ja, se ej så somnig ut, skrattade Rafael, — nu är det frågan om att stiga tidigt upp. Har du lust att i morgon — det är ju söndag — köpa ut din bädd klockan fyra?

Rafael höra upp, liksom väntande svar.

— Mycket gärna, om grepsen vill, svarade Viktor, — Flond är det fråga om.

— Det var bra sagt. "Mycket gärna" — du har redan klippt ^{en god del} ~~svaret~~ fläkare, än du hade gjort, om ej jag fannits till. ... Alltrog; kl.

70.

fyra stegar du upp, kommer så ner till vellan
och väcker mig — jag skall sofra i natt i salu-
gen och hålla dörren till verandan öfvert. Där
på beger vi oss af någonstades, jag kan ju så
ga det — till Spottokhyddan, kvarest vi få
duktigt med arbete. Går du in på mit för-
slag?

— Jo, ^{men} hvad skola vi göra där? sporde gos-
sen intresserad.

— Pryda hyddan — ni, det får du se...
Seri, jag har brödot, vi få litet främ-
mande i afton kl. 7, så vi skola skrifa
nu genast. Hur är taflan?

Piktos hemtade sin skiffertafla och sin grip-
fel, och vännerna satte sig ^{sida} ^{sida} vid ~~fontet~~ ^{fontet}.
~~vid kaminen.~~

— Seri, nu skola vi vara flitiga, sade
läraren och lade sin arm kring elevens baks.

— Hur är stor L?

Lektornen tog sin början.

Aftonsolen gyllt sitt rodnande guldöf
över okrymtad vänskap. — — —

Lika vänligt, som vi sett solen leka på Viktors griffeltäfla, där Rafael invigde honom i skrifkonstens teknik, lika vänligt lyste den ejendom de höga ^{öppnade} fönstren och kastade sina geometriskt lysytor på golf, vägg och möbler i den luftiga villasalongen, där ett muntert stogande sällskap var församlat.

Den ljusblå salongen med sina Fresco fönster, af hvilka det mellersta, som på samma gång var dörr, ledde ut till en öppen veranda vettande mot åsidan, gaf omedelbart intrycket af aristokratisk smak och rikedom; men det var mest ingen tung yppighetsatmosfär i detta rum, fastnes rådde där en fri sommarstämning. Inga mattor på det breda parkettgolvet, blott lätta genomskinliga hvita gardiner för spegelfönstren, ~~medt af~~ ~~veranda~~ på ~~mattor~~ dörrarna utan draperier. I midten af fönstret stod en brokig, väldig terracotta-spiel med öppen eldstad — ett litet mästerverk af maurisk byggnadskonst med sina pelare, hästskohalf och arabiskt —, ej långt därifrån i hörnet en präktig stålorgelsfygel, hvars öppna klaviatur ^{låg} så rui:

72.

^{Jär stjärnlåsan glimade på elfenbenstangenterna,}
lydande ut. Väggarne pryddes af några utsökta
taflor af inhemska konstnärer, valnötsmöbler,
manget med sitt ljusa damastöfverdrag var artist-
fiskt placeradt i luftig ordentlighet, medan
en talrik mängd väntes i krukod, bland hvilka
trene stora yfriga palmträd beskuggade en lit-
ten förtrohetsoffa vid ena fönstret, uppfyllde
rummet med sin helsosamma vallnatt, ^{synes med}
^{förskötes af den blomdoft, som strömmade in genom de öppna fönsterrasterna.}

Bland det glada sällskapet af åtta à tio unga
domar igenkann vi våra gamla bekanta Elise,
Linda och Arnold. För öfrigt voro där — utom Elises
yngre broder Hjalmer, en vacker, liflig tolfäring...
sin allvarsamma sydeslots — några gossar och
flickor från närbelägn villor, hvilka frammanden
i hast blifvit tillkallade för firandet af Arnolds
inträde i sällskapskretsen.

^(eller iförde en iusgrä älskande drägt, som han bod med en viss elegans.)
Arnold, hade anlämt punktligt klockan 7,
såsom öfverenskommet var, och träffat alla redan
församlade. Han var till en början en smula gene-
rad, likasom samtalet öfverhufvudtaget höll sig
litet stelt, men smärningom antog allt en pig-
gare karaktär. Såväl värdfolk som gäster voro
unga och gladlyta, och man var snart inne i

en liflig konversation, kvartall det af Linda
från ett ~~svårslut~~ ^{sittigt} sätt berättelse förmiddagsaf-
ventyret gaf uppkop. Arnold framställdes
turhögvis i de mjukaste färger, så att han
ingalunda blef föremål för någon slags mun-
terhet. Tvärtom såg de andra gossarne smått
afundsamt på Arnold, som tycktes stå i en
hög gunst hos den förtjusande Linda.

Det var blott en, som fattades i detta små
kväm: Rafael.

- Jag ser icke till greven, yttrade Arnold,
- ah, han lär ju ha sin skola...
- Nej, det tror jag inte, upplyste Elise,
- han sade ju en timme sedan, att det in-
gen skola skulle bli i afton. Gjalmas, till
de hon åt sin bröd, — gå och sök upp Rafael!

Gossen skrattade skämskt:

- Nog kommer han, bara ni väntar.
- Du vet då, hvor han heter till? frågade
Linda.

— Jo, för ögonblicket är han väl hos Viktor.
Viktor var synbarligen en bekant storhet för alla

atom Arnold Niemelä.

— Hvem är det? frågade han.

— Känner ni Magdalena vid skogsbygget?
svarade Linda. — Viktor är hennes son.

— Jasi, „Skataleenan Viktori“, sade Arnold, förvånad emom sig själf öfver grefvens demokratiske bekantskaper. — ehuru det nästa sekund slog honom, att hans egen börd ej kelles var än aristokratisk. För resten var det ju lugnande att veta det man ej själf var något undantag, ehuru kauhända denna visshet varit mera smickrande.

— Jo, Viktor har aldrig gått i skola, han har mäst arbete, och nu lär Rafael honom skrifva. Låta har han nog kunnat, det är en präktig gosse, och min broder tycker mycket om honom, upplyste Linda.

I detta ögonblick hördes steg från verandastrappan, och alla blickar vände sig ditåt i hopp att få se Rafael.

Men de blefvo bedragna, ty i stället för den stolta ynglingen stod där vid dörren en

gammal skroplig gumma med gestalten tyngd af ären och duken neddragen i pannan. Hon lutade sig mot en staf och hideo korg på armen.

— Sku herrskapet vilja ge en slant åt en fattig gumma? frågade hon med pipande stämma.

Det fula vräket munterhet hos unga. Man såg, att närm med mödr äteshölls en främsing. Men det är i dylika fall blott den verkligt slake, som skuttar åt individen — den gode kan också draga på mun, men det är åt idén, åt de föreställningar som föda sig i hant^{ens} hjärna på grund af det fulas uppträdande.

Elise steg upp och närmade sig den gamla.

— Se här får ni, sade hon och räckte henne en slant, — jag råkade ha den i fickan... Men om ni önskar mat, så var god och gå till köket på andra sidan...

— Tack, snälla fröken, jag har redan ätit det. Gu' välsigne * goa fröken!

76.

— Nå tala svenska, sade en af de främre
brände gossarne, — kommer ni långväga öfrin?

— Ifrån Esbo är jag hemman, snälla herrn,
upplyste gummman och stötte med sin staf i
golvet.

— Fråga, om hon kan spå, kvistade i det-
samman helt högt lilla Hjalmar och stötta Ar-
nold i sidan. — Fråga nu!

Arnold tvekade rörande, men en annan goss
kom honom till hjälp.

— Skan ni spå, omni gode gummman — helt
säkert? frågade denne.

— Åh... hm... snälla herrskape', nog
är jag gammal och viset....

— Åh, ja, spå, ja, ja! ropade nu hela
skaran, som småningom elaktiserats, och om-
ringade den gamla.

— Spå åt oss alla, ropade en, — så får ni
tio penni af kvar. ~~och en.~~

— Ja, ja, instämde de öfriga.
Detta argument verkade.

— Nå, åt hvem ska ja' bfa' ? frågade gummaman, fortfarande med blicken sänkt.

— Först åt mig, ropades från alla håll.

— Först åt Arnold Niemeli, skrek Hjalmar.

— Nå, låt gå! Man enades om, att Arnolds skulle såsom den förste få åtnjuta den stora lyckan att bli spådd i händerna.

— Flon är herrn... var god och rädd fram handen! befälde gummaman och fattade i Arnolds hand med ett, som han tyckte, ganska stadigt grepp. Flon betraktade gossens hand en stund utan att yttra något och talade sedan infö ett uppmärksamt lyssnande auditorium åt den rodnande ynglingen:

— Flon... god hälsa, långt lif... hm... mycken framgång i världen... hm... ja, ja, ett långt lyckostreck... gott hjärta, rikedomar... vänta, mycket högt venusberg... akta sig för vackra flickor... kär, kär redan!... jäsa, en sådan där stjärna — olycka i kyrkek... ogift!... arbeten duk

78.

tipt!

Arnold kände, att hans hand trycktes. Han tog förvånad på gumman. —

I samma ögonblick och innan någon hann lösgöra sig från sin öfverraskning, kände sig den gamla en väg genom det unga, som stodo runt omkring, och rusade Frans öfver salongen till rummet invid och slog dörren igen efter sig.

Alla stodo mållösa såsom förtrollade af undran, då plötsligt den lille spjutern Hjalmar gaf till ett gapskrämt.

Och detta skrämt var det, som lät ett ljus gå upp i många själar, och den nya misstanken fick sitt uttryck genom Linda, som ^{ut}ropade:

— Nej, men det var bestämt Rafael!

Och nu brast munterheten lös. Den Rafael, han kunde då, när han ville!

— Var det alltså Rafael, hörs du, Hjalmar? frågade Elise.

— Jo, jo, grände denne.

Da öppnades dörren till det rum, dit gumman

man tagit sin tillflykt, och ut frände Ra-
fael, lugn och vanlig, såsom om intet passant.

— Hör du, Rafael, var det du, som klät
ut dig! Skrek man honom genast till mötes.

— Jag, genmätte denne med sin oskyldigaste
min och sin mest förvånade ton, — hvar talade
ni om? God afton, herr Skomela, hälsade
han på Berndt och vände sig sedan åter till
Sällskapet: — se se, hvad pratas det?

— Aj, aj, du skall icke låta oss!

Men Rafael höll på sig i fem minuter,
innan han bekaunde färg. Och sin skrattandes
hjärthet åt Rafael's skicklighet och allas dum-
het — och Hjälmsot, han hade varit i konflikt
med Rafael.

Det lilla sprättet, som lyckats så väl, gaf emel-
lertid upphof till åtskilliga idéer och planer. En
föreslog, att man borde ställa till maskerad, en an-
nan tänkte på pantomim, på tablåer o. s. v., till
slutligen Rafael nämde ordet „teater.“ Genast fattas
de man eld — spela teater, se, det vore något, det!

Rafael, som först på skämt framkastat förslaget, blef äfven själf intresserad af sin tanke, och när han deltog i diskussionen, blef där lif och entusiasm. Alltän beslöts, att teater skulle spelas ... så snart som möjligt, Rafael finge komponera stycket, och så skulle repetitionerna vidtagas. Och Rafael omfattade planen med iver, oaktadt han komme att hafva hela ansvaret för sig: 1:o författa själfva pjesen och 2:o leda det hela samt 3:o spela med. Ingen kunde heller hyn afundgäcka mot dennes brot, ehuru han alltid kom främst, ty oberstridligen var han öfverlägsen, om han då sedan visste af det eller ej.

Ja, Elise blef också ^(hon lät sig ryckas med) uppvärmd af denna glädje, och hon brydde sig ej om att motstå den beundran hon ärothgen kände för sin släkting. Hon betraktade honom med stralande ögon, när hans ädla ansigte glödde af ingifvelse och hänförelse för de planer han utrecklade. Ja, hvad brydde hon sig om att hennes ^(sträng) farfar där i Helwigers inflyttade ~~hög~~ henne alla möjliga konvensanslärdomar och etikettregler — och! hon ville vara fri... hon ville

tycka om den hon fann behag i... nu ännu hon
ej men gå omkring och kasta föglar (för att i sitt
sluta sinne gå och drömma om mänskensriddare)
... nej, hädanefter skulle hon beundra Rafael,
han var ändå så beärfad och intressant!

Så räsönerade hennes frotsiga seltomärige
hjärta -

Timmarna förflöto. Teaterprogrammet förföll
öronäringom, och man talade om andra ämnen.
Så förestog några musik. Elise uppmärksades att
sjungna var genast vällig, hvorpå Rafael satte
sig ned vid flygeln och ackompanjerade.

Elise föredrog några mindre sånger af Grieg.
Arnold var förvånad. Musiken var visst ej
hans starka sida, men så mycket estetiskt vider-
korn hade han ändå, att han förstod, att ^{han föredrog} ~~detta~~ var
något utmärkt. En sådan silfverklar, mjuk röst,
en uppfattning och en kärlek, som rörde till tårar!
"Jag har då råkat ihop med idel konstnärer," tänkte
han vid sig själf.

Efter dens första visan följde starka applåder.
Elise tackade med glödande kinder och glänsande ögon

82.

och sjöng sedan en andra vis, därpå ytterligare en tredje, hvilka alla mottogs med högjust bifall.

— Fröken Deerman har ju en utmärkt talang, så vet jag kan döma, yttrade Arnold sakta åt Linda.

— Jo, Elise skall bli sångerska, upplyste denna i samma ton. — Hon har studerat i Helsingfors för fru, som berömt henne mycket. Men vill ni, herr Nimmén, höra Rafael spela något af sina egna stycken?

— Ja, han komponerar? ... Nå, det vore ett stort nöje att få höra

Da den sista sången förklarigt och applåderom aflagit i stycke, frågade Linda högt af sin broder, om han ville spela sin sista fantasi.

Rafael vägrade först, men da man entusiast uppmånade honom, satte han sig åter vid instrumentet.

Fantasin började i g-moll med några underbara disharmoniska akkord i basen, hvilka småningom tilltog i styrka och slutade med en väldig skräll. Plötsligt vidtog därpå en sinnrikt, enkel, klagande melodi med melodiskt ackompanjeman, speladt pianissimo.

Smänningom ^{crescenderande öfvergif} ~~heltog~~ melodin till guds, som den
 lärnade för att ingå på hoppets tonart, *b*-dur,
 hvarvid tempot blef aut snabbare och gladare.
 Stycket slutade med något fullt harmoniskt ackord
 i *b*. Det hade åhörts med uppmärksamhet och fick
 riktiga applåder. Rafael framstod som god piäs-
 nist och smittrik kompositör. Arnold var utom
 sig af förundran.

— Var det ej bra? sporde Linda af Arnold.

Denne visste ej, hvad han borde svara. Han nickade
 de tyst.

— Ja, nog är sång och musik kärligt, fortsatte
 flickan, — men nästan bättre förstår jag mig på
 en vacker tafla... eller hvad tycket ni, herr Nie-
 melä?

Gossen smålog.

Tiden hade flyktat på sina örnvingar, och solen
 sjönk ned i ett haf af purpur.

Nu inträdde i salongen en ny person, Elises
 moder. Hon helsade vänligt på alla, och Arnold
 blef presenterad. Baronessan var visst icke sådan,
 som denne föreställt sig. Denne korta gestalt,

detta milda, godhetsfulla ansigte röjde ett sakt
mod och en finhet, som utestängde all höjförnäms
stolthet. Hon inbjöd gästerna till kvällsvard.

Han åtföljdes till matsalen, där en lika
enkelt som smalt måltid fanns uppdräkt. Under
der supén höll Rafael ett litet tal.

— Mina herrar och damer! Vi se i dagen
främling i vår krets — jag säges i dagen, ty jag hoppas,
att han i morgon vid denna tid ej mera skall vara
någon främling. Jag önskar nämligen förstå såsom
president och förste medlem af Apollosamfundet,
att denne vår nye bekantship måtte intagas
i samfundet, och vidare, att hans högtidliga in-
ställning måtte försigga i morgon afton. Öfver-
tygad om, att han själf ej har något däremot, in-
guder jag härmed ^{äro} alla att i morgon kl. 7 e. m. in-
finna er i Apollohyttan. Och nu, en skål för

Arnold Niemeti!

Om någon vel afrenskad, så var det Arnold... de driga lito honom.
ej på ordet främling, varolij så afrenskad. Det var ju så litet Rafael, det skäl att utan vidare
bestämma och ord!

— Hurra! hurra! Skålen Loochs.

Den salunda firade var tydligen rörd och hiltas
de ej på något längre svar. Han tvekade heft
kort och följde därpå af sin granne, hvar detta

sa kallade Apollotampfund var för något. Men grann
nen svarade klott, att det skulle han få veta i mel-
gon. Arnold fick således gifva sig till tills och på
förhand glädja sig åt en ära, som han ej kunde till.

Efter seupén skedd uppbrött. Gästerna togade
hvar och en hem till sitt. Arnold var den sista,
som tog afsked. När han fattade Rafaels hand,
sade denne:

— Jag föreslår duskap om genast, mitt namn
är Rafael och du heter Arnold, jag vet.

Arnold svarade ej, men tryckte länge Rafaels
hand. Denne kände det som en elektrisk ström
genom ådrömm.....

~~Jag vet, jag börjar att känna känslan i
tänkte him, när Arnold gick.~~

När Arnold gått, stände sig Rafael vid salens
fönstret och blickade ^(Tankfullt) ut. Där stannade den raska

unglingen i kvällsolens purpur med snabba steg
flygad rödde sig närmare i Rafaels fäst? Var det
äfers bron. ~~Har du någon som heter i din byggnad
en verkande, ännu orredveter häusli?~~

~~Ja Rafael, vem du? minst du mig som bäst? anas
Flod tänker du på, Rafael? frågade denna och närmare sig broden
Du sa kanske att jag redan bär af dig och kommer
— Söm, smorde Blunne och vände sig från fönstret, — afton-
~~allt det är i luften är redan lyfjig.~~~~

5. Skolan.

Elise hade ridit ut på sitt smickert byggda svarta sto "Prijje", och hennes smärsta kropp i den långa svarta klädningen hiltade liksom ett med det söta djuret. Hon satt rakt och stadig i sadeln, höll i tyglarna blott med vänstra handen, medan den högra lekte med det lilla ridspöet, och hennes rörelser, då hon gaf hesten ett napp eller klappade dess spanstige hals, voro be-
diga och behagfulla.

Hon var ensam. Hon hade så velat, ty det gillade om själfkritik, som Rafael juist föregående dag hade fastnat i hennes sinne, och bestöt nu ett försök denna konst på sig själf — hvilket hon mycket undretlat för att desto mera kunna kritisera andra... Och hur var hon bättre i tillfälle därtill än på en dylik ensam ridtur i denna skuselstug och dess fortsättning Vackjärviskogen, som hon så mycket älskade?

I sporrsträck hade hon ridit förbi Apollonhyddan, ty hon antog, att Raffell var där, och hade ingen lust att bli sedd af honom, men kommen in på skogsvägen, stannade hon farten och lät hasten gå steg för steg.

Eftarmiddagssolen glindrade mellan barrer och sanden knastrade under hofslogen, — men för öfrefrät var antingen tygt och stilla härute i skogen. Det var ju söndag ... andaktsfullt hvilade naturen förgäven i jämförelsefraktelle, tillbedjande balunda sin Skapare.

Elsie var ej sen att följa exemplet. Hon drog jockeymössan ned i pannan och storrade tankfullt framför sig.

Hon påminde sig den gamla aftonen. Rafaels entusiasm hade smittat på henne, blodet svallet i hennes ädros, tviflen i hennes själ gifrit vika för en öpersvallande lifsgladje — ja, när hon sjöng "Ed Flood" af Grieg, hade hon gifrit sin aekompagnerare en kyss af ^{om han höll hennes hämm} allt hjerta. Hon hade verkligt befunnit sig i en bedömd sinnesstämning, dertill sårest kvällens milda skymning och blån

moorns doft, som strömmade in från frädgården,
 i sin mån bidragit . . . I alla fall hade hon
 känt sig ädel och upplyftad, och hon afunn-
 ades när sig själf från i gr . . . Flod Rafast
 ändå måste vara god, som alltid var så!

Och Elise kände en beklämning kring hjärtat.
 Hon, som alltid funnit fel hos andra, hon hade kon-
 kända själf mest utaf dem!

Men hvarför var hon då sådan? Stundom
 kunde hon ju nog bli uppstuppen, ja, riktigt jag-
 aktig — men hvarför var hon ej alltid ostyldigt
 glad, som t. ex. Linda eller såsom hon varit i gr?
 O, där fanns någonting som tryckte henne, som
 hämmade hennes rörelser, som gjorde henne ofri
 . . . Det måste bort, det måste bort!

Hennes tankar leddes på hennes barndom.
 Lyckliga tid, då hon icke kände till världens
 ondska och därför ingen sorgel hade . . . och då hon
 genast glömde alla sina små mistoden i sin äl-
 skade moders armar! Se, den tanken frädde plö-
 sligt inför henne: hvarför anförtrodde hon sig ej
 mer såsom för ~~en~~ sin halda moder? Hos henne

ne skulle hon dock säkert finna Frost, hon var
 ju hennes bästa vän. Ja, nu erinnade hon sig,
 huru hennes mor med smästa åsig, att närman-
 det till dottern blef svårare dag för dag —
 hur visel jag är! Tänkte Elise, hon älskas mig
 och jag försmär hennes kärlek!... Ah, hon
 kände en plötslig lust att ihå till sin mor, kasta
 sig i hennes armar och gråta, gråta ut vid
 hennes bröst.

Tårar stego henne i ögonen.

Lycka hade hon verkligen egt i sin barndom
 — ty hvad är lycka annat än sinnesfrid? Men
 med åren hade inträdt förändringar. Hon hade
 ej ännu fyllt fjorton år, då hennes mor hast
 stift och svårt insjuknade i någon bröståkom-
 ma. Läkarna tillrådde absolut en längre
 tids vistelse i ett mildare klimat. Föjaktli-
 gen reste baronen och baronessan till södra
 Frankrike, medtagande sitt yngre barn, som
 Hjalmar. Elise däremot kvarlemnades i Fin-
 land för att ej behöfva afbryta sin skolgång.

90.

och detta gick desto lättare för sig, som baroness
syster, en gammal fröken von Deermana, med
beredvillighet åtog sig att hysa och uppfostra
brorsdottern under den tid föräldrarna vore från-
varande. Och denna vistelse utomlands blef
i själva verket långvarigare än man föreställt sig:
först efter att hafstannat i hafva inandats
södra Frankrikes och Italiens milda luft kände
sig baronessen nog återställd att kunna återvända
hem igen.

På aderton månader hade Elise äfvenså ej sam-
talat med sin moder. Till en del förklarar ju härvid
genom det, som vi sett Elise förebå sig, nämligen
ett visst främmande förhållande. Dock hade tiden
kort utjämna detsamma — Elise hade redan haft
sin moder i ett kort äro tid hos sig —, om ej därtill
funnits djupare grunder. Saken var den, att en
omgestaltning försiggitt af Elises ^{friska löftessvurna famnarne} ~~hänseende~~. Den sträng-
ga ^{fastern} ~~fastern~~ med sina gammaldrags moralregler, som
hennes med- eller omedvetet kulminerade i slutet
den: „världen och allt hvad därin finnes är intet an-

nat än ondska; betrakta människorna, och du
 får se, hur dånliga de äro", hade på detta miss-
 riktade religiösa sätt af den förtroendefulla, ~~off~~
 och ~~gladliga~~ ^{men tänkande} ~~flickan~~ ^{utvecklade} en förfärlig, sluten,
~~nervös och ärför~~ ^{nedtryckt ungdom}, som tyckte om att se
 allt i svart. Och ~~detta hade vi mest en~~ ^{naturligtvis skänkte hon icke någon}
~~sitt förtroende, ej en en moders...~~ ^{Och hvilka förtroenden skulle hon göra, hon}
~~och hennes~~ ^{som med ett i knapp skadad själslif, ej själv visste hon som förläses henne?}
~~sig lycklig, icke vände, om hennes förönda glädjelighet~~ ^{ikalle sig själv om hon af kamp}
~~detta sak var ett föremål för hennes tankar~~ ^{och sig tyckte}
 för ~~överserligen~~ ^{själv} ~~ej så klätt för sig som vi förstått~~ ^{så något ännu}
 dem, ~~men hon kunde dock ännu klätt sig att~~
 en förändring till det bättre skulle försigga.
 någon gång sökte sig luft på ett öfverdrivet mun-
 tert sätt... liksom solen, när den blickar fram
 midtvinter en hållande regn - ^{det låter kontrasten}
~~att hon~~ ^{framträdde} ~~att hon~~ ^{klara än tydligare} ~~att hon~~ ^{att hon} ^{En tröst hade hon för sin konst.}
~~och hennes~~ ^{Jann hon} ~~den sälla sinnesro~~ ^{Den} ^{hennes}
 själf förstade efter ~~att hon skulle förtlossarna komma och visa~~
~~den för hennes ögon, men fridligt irrande ande, vände~~
~~den bort från tripplets och själviskhetens frännga~~
~~syng och betydfulla talade ut af, som de yttre~~

92.

ly. pass?

På dessa sine förhållanden tänkte nu Elise. Hon fick sakerna verketligen ej så klara för sig som vi framställt dem, men det låg dock dunkelt för henne, att en förändring ~~ett~~^{något} bättre midt hos henne försiggå, om ej hennes lif skulle förspillas.

Och medan Elise satt i sadeln försjunken i beträktelser, stropade den nätta "Piiju" i samma mak framåt vägen, visom sig förundrad öfver sin herstas rennas likgiltighet, hon, som vanligtvis brukade vrida på så duktigt. Och intet hade "Piiju" därvid att klaga, bekvämare var det ju för den!

Men så kommo dessa från två vägaskillnaderna, och "Piiju" var blott nog att göra halt för att af sin ryttarinna erhålla besked om fortsättningen; skulle det nu vara af nes mot sjön eller borde man ^{välja} ~~stanna~~ vägen för Niemelävägen?

När hästen så plötsligt stannade, föll Elise nes i verklighetens afgrund. "Nå, Piiju," mände hon och smackade med tungan, men i samma minut

varseblef hon, hvar hon befann sig, äfvensom att en person närmade sig på Niämelävägen. Hon igenkände straxt Arnold... Det var nu fruktigt, hon hade helst velat vara ensam... och om han skulle se, att hon grätit!

Hon försökte taga på sig en helt otrungen min, när hon besvarade gossens hälsning.

— Det måste vara särdeles angenämt att rida, yttrade Arnold, — äsynnerhet på ett så präktligt djur. Fröken och hästen bita ett så vackert helt, att man borde ritn af det...

Ack, hvad denne gosse sig glad och bekymmerslös ut... han var visst god, han verk, och hon var så...

— Tycker ni det, svarade Elise, — men är ej denna ^{svarta} färg för dyrt?

— Nej, för tillfället passat den utmärkt bra... frökens ansigte är ju så blekt... Det skulle ligga något egendomligt i en tapla sådan som denna: söndagsreftermiddagsbelysning i skogen och songernas ^{framskyllande} mellan fröken... En kontrast till det ytter!

94.

Vid orden "frökens ansigte är ju så blekt" hade Elise rodnat, hon vände hästen hemåt, och de åtföljdes nu, Arnold promenerrande bredvid.

— Hur är ni på väg? frågade Elise för att vända Arnolds uppmärksamhet från henne.

— Fröken misstydde kanske, att jag åter kommer till villan... men greve Rafael bad mig därom svara gossen litet bittert, ty ^(Helens Kalla ton) ~~det~~ störde honom, att hon hade ju ändå bort veta, att det i dag skulle bli någon slags högtidligt till hans öra.

— Förlåt mig, jag erinrade mig ej, att ni ju i dag skall intagas i Apollosamfundet, ursäkte lade sig Elise.

— Säg mig, bästa fröken, återtog Arnold blid, — hvad är det där Apollosamfundet för slag?

Thickan smälte.

— Ni ^{tygnes} ~~tygnes~~ vara förfärligt nyfiken... Hörde ni ej i går afton, att Kunskapen därom skulle komma i ^{sin tid} ~~dag~~

Arnold tycktes vara vid rättigt lyune i dag.

— Jassa, hvad menne det kan vara för fantasi? sade ^{han} Arnold långsamt.

Vid dessa ord såg Elise plötsligt på sin följeslagare. Det klack i henne, det var som om hon känt igen sig själf i det där tonfallet — det där lilla lilla giltiga, öfverlägsna, som icke vändigas spörja mer, då man ej genast får besked... Vore han de omänskanta likadan som hon?... Hon förmam en häftig lust att riktigt låta känna denne gosse... Hvad skulle hon nu säga?

— Ni ser så nöjd och belåten ut i dag, herr Niemi, började Elise. — Ni är helt annorlunda än i går.

Arnold svarade tui.

— Annorlunda än i går, sade fröken!... Var jag då sorgsen i går?

Ah, nu hade hon ju missat sig!

— Nej, jag menade också så... jag ville bara säga att ni idag syntes en smula... hem... en smula blyg...

Arnold rodnade; något skarpt svarade han:

— Jasi, fröken tänker verkligen ännu på den gamla förmiddagen... Nå, en bonde är ju alltid

96.

tid tölpij...

Nej, det här onisslychades totalt!

— Jag uttrycker mig så illa, sade Elise sakta,

— det var ej min afsigt att sårn er. Jag är lite nervös i dag...

De teso.

Men Elise kände nu, att Arnold var mycket lik henne — hennes förra jag, hadanefter skulle hon ju ändra sig. Just så lätt brukade och hon bli sårnad... men underbart, att hon nu för ögonblicket var så mild och undergiven. I går hade Arnold ej varit sådan... han var mycket friare i dag. Hon ~~kände~~^{beskr} ett visst medlidande för honom, hon skulle liksom velat draga upp honom ur det mörker han vandrade i, och som ~~slapp~~^{hon försökte sig i} som slapput ifrån.

De voro länge tysta, försjunkna i tankar, lå och så betraktande kvarandra i smyg. Slutligen yttrade gossen:

— Fröken sade i ons, att jag såg glad ut. Istället måste jag säga, att fröken ser litet sorgsen ut.

Nå, det kom ju af sig själf!

— Än sen då? Brukar ni aldrig vara sorgs
sen? Men unga gossar ha väl aldrig några
sorges?

Arnold smilat småt föraktligt.

— Troas ni det? Jag vore hellre af motsatt
åsiqt.

— Ni är då själf olycklig?

— Man vet ej, kvar och en har ~~sine~~ sine
sorges, är det väl klokast att tänka, — men
Om sorgen vill fränja sig på mig, så blir jag
frängad och framför den under fötterna. Huru
finnar det till att gå och hänga läpp? — på det
sättet komma vi ej framåt... Ni ses på mig
så förvånad. Är ni förskräckt eller tros ni ej hvad
jag säger?

— Intetdera, jag vet, att ni talar sannat! ger-
måske Elise. Hon visste det — just så hade också
hon alltid tänkt.

Arnold faste sig vid hennes svar.

— Kanske är ni af samma åsiqt som jag?
frågade han och såg upp.

98.

Men nu hade Elise verktygen ej lust att gå djupare in på detta ämne. Ännu kunde hon ej redogöra för de nya idéer som vuxnit in i hennes hjärna denna dag. Hon svarade därför ingenting, men skakade på hufvudet.

Arnold blef ej klokare däraf, men var nog finskänslig att ej spörja vidare. De tego äter.

— Hor, hvad är det? utropade Elise ^{med gus} ~~plöt~~.
De stannade lyssnande.

Tonerna från ett harmonium strömmade till dem mellan träden, äro mäktiga, fylliga, äro svaga, bortdöende.

— A-Just preludium af Bach, sade Elise,
— det är bestämt Rafael som spelar i Apollohyddan. Kom, låtom oss skynda!

Demotståndigt drogs Elise framåt, var det nu tonernas makt?

Apollohyddan låg blott några stenkast bari från. Men innan de hann dit, hade preludiet efterföljts af en psalm, och nu förändrade sig en skara barnsopraner, med instrumentets döfra stämme.

ektas höll Elise hästen inne, och de lysnade till de friska barnastämmorna, som temligen korrekt sjöng psalmen „Yflestys olkon Simulle, O, Jön, Jemal' Tawran". . . Det pussade så vackert ihop med eftermiddagssolen och lugnet och skogen! . . .

— Det är bykarnen och Rafaels aftonkola, sade Elise. — Skola vi gå närmare, så kunna vi kanske se genom något fönster?

Elise red framåt till hyddan, åtföljd af Arnold. På några stegs afstånd gjorde de halt.

Där stod ett fönster på vid gapet och solen sken in i rummet. Strålarna letade i de ljusa locharna på en mängd små flickor och gossar, hvilka ^{stående i ring} ~~stod~~ ^(sjöng) ~~stod~~ ^(sjöng) kring Rafael, som satte och spelade på harmoniet. ~~Åh vad det var för en rörande syn!~~ Solen belyste också lärarens, Rafaels, ädla ansigte, som strålade af väre lycka. O, hvad det var för en rörande syn!

När sångens toner förklingat och Rafael slutat sitt improviserade efterspel, uppfstod en tyst.

med därinne i skottrummet. Harmoniskt sköts på sina fristot åt sidan, hvorpå Rafael ställde sig midt i kopen.

— Sannaankos nygt knutta kakti satua, heiväs setä? frågade en liten yghätta och drog honom i rocken.

— Kluka tuisi, pikkä Hilma, svarade Rafael och satte sig på stolen. Genast intogs äfven alla barnen en värdig ställning på golvet, oaktadt där nog funnos förenne långa bänkar i rummet. Ingen hade kommit att se ut, så att de två äskändarne, Elise och Arnold, förblevo osynliga.

Hela barnskaran väntade och lyssnande.

Rafael började på finska:

— Nu, då vi haft vår lilla skottimme och givit vår psalm, vill jag som vanligt berättas er en liten saga...

— Bliis det icke två i dag? afbröts flere små röster. — Det var igår ingenting!

— Nå ja, vi få se, svarade Rafael som leende. — Kom du närmare nu, lilla Hilma!

Den här berättelsen blir enkom för dig, som tycker om att sjunga ... Hör nu på! ... Det var en gång en liten flicka med gula lockar och blå ögon. En dag, när hon lekte i trädgården och byggde sig en bänk af roser, kom där en liten hvitblödd gosse till henne. Han såg så nått ut med sina hvita vingar vid skuldroarna. Maj - så hette den lilla flickan - afbröt genast sin lek och betraktade gossen; det är en engel, tänkte hon. Så sade gossen: "Maj, vill du följa mig?" "Du känner mig," ropade Maj, "jo, visst vill jag följa dig." Och så tog engeln Maj vid handen och förde henne mellan de doftande rosenbuskarna till en berså lång borta i trädgården. Där stod i bersån en stor vackert hvit engel med en gyllene zittera i handen. "Se här är Maj, den lilla flickan", sade gossen, engeln, hvar för den stora engeln hälsade på Maj så vänligt och sade: "Lilla Maj, du vill visst veta, hvarför jag kallar dig. Ser du denna gyllene zittera. Den föreställer musiken. Den flicka, som får denna zittera, hon skall en gång förvåna världen med sin sång: hon skall

kunna kvittera som en fågel, sjunga som en engel.
 "Är det ej en rolig tingest?" "Nej ja," retrofode
 Maj, "får jag denna?" "Vänta," sade engeln, "den
 kan inte erhållas utan villkor. För att få den
 måste man lofa tre saker: att alltid tro på Guds
 godhet, att vara ödmjuk och kärleksfull mot alla
 människor, och slutligen att vara öppen, frimodig
 och städse tala sanning (med ett ord alltid handla som samvittet befälles) — och allt detta, fast
 man kan få lida och pröfa för mycket ont. Skulle
 du, kär Maj, vilja gå in på dessa villkor — då får
 du zitteran!" Och engeln såg sig smilat på Maj,
 och den gyllene zitteran glänste sig vackert i solske-
 net. Och Maj lilla svarade: "Så gärna lofar jag allt
 detta, men kan jag hålla det?" Då smilade engeln:
 "Kärn flicka, om du icke kan, så måste du genast
 zitteran — men du kan det alltid, om du aldrig
 glömmes att beröja till Gud... Betänk dig ännu en
 gång! Sängen är en gudasjå, och det som är af
 Gud, måste Gud få åter: om du ej vill stå i Guds
 tjänst, får du ej sängens sjå." Men Maj hade
 alltid tyckt om att sjunga och hon önskade högt

af aut att en gång bli en stor, stor sängerska, och därför svarade hon modigt, att hon skulle tjena Gud ... Och engeln gaf henne zitteran och förvarn.

— Nä, Helma, hvad tyckte du om segan? tillde Rafael och klappade den lilla vällflokken på hufvudet, som med stora ögon uppmärksamt lyssnat på. — Skulle du ha onöd att i utbyte mot sängens gifra gifra tre heliga loften? Jo, jag vet det. ... Och seu I, alla små vännar! Om I alltid älsken hvarandra, tänken godt om hvarandra, talen sanning och framför allt tron på den ~~smilla Jesus~~ ^(som hjälpa alla snälla barn) och ~~alla~~ ^{de} små englarna i himmeln, så skolen I vara lyckliga och nöjda och glada, om I ochni ej erhålen det I ästunden för öfrigt af inrådigt godt ... Och hvem af er vill ej detta? Icke sannit? Det vore ju så ledsamt, om englarna måste gråta bittra tårar för er skull, när I narradensellet strödens.

Arnold och Elise hade, åpen de, nog följt med.

Den förra, som i dag var på oniserabelt humör, hade i början skjutit ut undertäppen på ett öfverlyst ömt att sådana barnsligheter, om en smärningom tog

hans goda natur öfverhanden, ^{hans ögon antogs, och} ~~hans blick högsåg af~~
 mitt intressenot ~~hittöyck, medan~~ ^{medan} munnen öfvyg sig till
~~att seende vid äsynen af de söta ifriga lyxnumera~~
~~Rafaelstaten.~~

Elise hade ju varit uppsvord redan på förhand. Nu
 kritiserade hon ej, om där var ^{med} nervaktighet eller ej väp-
 let. Hon hade blifvit gripen redan af sången och
 musiken, och nu detta tal, som passade så väl
 in på hennes sinnesblänning! Det var som en yttre
 bekräftelse på alla de goda tankar, hon be-
 gynt hyra O, denne Rafael, han var märkvärdig
 sig! Själ som en engel! Nej, hon kunde ej hindra
 sin djupa rörelse, hon måste få gråta, måste bort
 härifrån fort! Tårarna strömmade ut på hennes kind-
 der.

— Säg intet åt Rafael om mig! kvistade hon
 åt Arnold, och så jagade hon bort på sin Pijje, ner
 till villan.

Arnold såg efter henne. Hvad manne kom åt
 flickan! Inte hade han i gif morse fått den föreställ-
 ningen, att hon så där kunde gråta ... Men, ^{han} hade
 väl misstagit sig. Flickan äro alltid flickan ... och ^{den} ~~får~~
 när en så där besynnerligaste han träffat på.
~~Men det var ju hjället, gråt.~~

Emellertid hade Rafael vid det bullet, Elises
höst gjorde, då hon sed bort, sett upp och varse-
blifvit de bönas åskådning. En helt liten förtägen-
het och mycken glädje målade sig i hans ansigte.

— Ah, det är du! Goddag, Arnold! Stig
in, stig in! När kom du hit? — och tillsam-
mans med Elise? ropade han ut genom fönstret.

— Goddag, goddag, svarade Arnold, — jag kom-
mer, som du bad mig i går, och på vägen mötte
jag fröken Deerman, och då vi hörde den vackra
psalmen, begäro vi oss hit — här ha vi stått hela
tiden. Det var en vacker sång, den gjorde mig helt
rörd.

— Verkligt, det var ju roligt, smalar Rafael.
— Men vill du ej stiga in? Vänta, jag skall
visa vägen.

Rafael försvann och trädde strätt därpå ut genom
lusthusets dörr.

— Var så god! bjöd han.

Arnold trädde in.

— Ser du, förklarade Rafael, — detta här rym-

hga färdlingen eller "Apollolyddan" som vi kallar den, är delad i fyra lika stora kamrar medels två väggar som skän hvarandra i mitten. Hvert rum har två stora fönster, utom detta som har ett fönster och en dörr. Där är dessutom trappan, som leder upp till ~~ett~~ ^{ett} lilla tornet på taket. ~~Här~~ använde det ^{högst} ~~högst~~ ^{rummet} till tambur. Detta åter, fortalte Rafael, då de inträdde i nästa rum, där barnen voro församlade, — bezynga vi som klassrum. Du vet, att jag har en liten aftonskola för barnen i byn — något godt skulle man väl utvärta som student!

— Du är beundransvärd, sade Arnold och tillade: — Till hvad användes de två andra kamrarna?

— Det skulle du få se ännu i dag... Men säg mig, hvad tyckte ^{du} om mitt tal i går afton vid konstsällskapet? Misthagen det dig, att jag föreslog din inläggning i Apollodampfundet?

— Minnsann! jag vet ju förmodligen detta samfund är för något! Ingen har svarat, då jag frågat.

— Nej, nej, genmålde Rafael, som kanske

helst sett, att Arnold förklarar sig vara förtjust öfver den ära, som vederförs honom. — Nä, nä, vi få väl se... Apropos, tros du på Gud?

Arnold såg märkta förvånad på sin kamrat.

— Hur så? Visst tros jag på Gud.

— Bra... Vill du stanna här, så länge jag berättar en ny saga för min smuttenigal eller går du ner till villan?

— Jag stannar.

6. Apolloföreningen.

— Stigen in, mine vännar, uppmärksade Rafael, öppnande dörren till det tredje rummet i Apollohyddan, det, som låg bredvid klassrummet. Hans ord voro ställda till det sällskap af gossar och flickor, som befann sig i skolrummet, och hvori vi igenkänna, förutom Elie och Arnold, de ungdomar, hvilka föregående afton varit på besök i villan. Härtill kommo ännu en par, tre gossar, som

ej senast varit med.

Klockan var half åtta och Arnolds „högtidliga intågning" i Apolloföreningen skulle ej vara i alla medlemmars närvaro. Att Rafael ställde till någonting säregt, det gissade hoard och en. Bybornen skulle äfven få beträda ceremonien, men tillsvidan hade han tillagt dem att leka ute på backen, tills de blefve inkallade.

Det var därför med en god portion nyfikenhet som man nu antog Rafael's inbjudning. Arnold kunde till och med ej återhålla en liten hjärtklappning... det var ju ända han som spelade hedersrollen! För öfrigt hade han sett sig omkring med en viss saknad; han kände sig liksom ensam, så han ej såg till den tacks, hjärtliga dinda — hon skulle säkert gjort honom mera hemmastadd. Hoard åter ankom hans lilla miss-humör, så hade det gått öfver i Rafael's sällskap.

Knappt hade Rafael uttalat orden: stigen in mina vänner! innan hela skaran restade till döds

ren, som ledde in i helgedomen, och skrattet och
 föratet lystade genast gifvande vikan för en hä-
 pen beundran.

Det första, som öfverraskade var, att de två stora
 fönstren voro förtäckta och att rummet erhöle sin
 belysning af en från taket nedhängande grön lam-
 pa. Denna mätta dager förlånade rummet någon-
 ting mycket och allvarligt. Väggarna voro samt-
 ligen beklädda med grön skerting från golf till
 tak, och golvet var, egendomligt nog, beströdt
 med färskt gräs, hvars friska skogsdoft bjärt
 afstak mot den öfria instängdheten. Det bakre
 hörnet upptogs af en ~~latta~~ med samma skerting
 öfverdragen estrad, men man såg ej själfva vran,
 ty denna del af rummet afskors af ett förhänge,
 som hvilade sina veck på estraden, just ofrån om
 desstvenne ^{På golvet,} trappstegen ^{ett blycke framom denna}
 upphöjning ^{för} ~~från venstra sidan~~ ^{till venstra} ~~stod~~ ^{ett litet bord,}
 doldt under en grön duk. Vid fönsterväggarna
 voro placade långa bänkar, äfven de öfverklädda
 med grön skerting.

Man befann sig liksom i en grön grotta, och den förtjusta förväningen gaf sig luft i en hel mängd utrop och frågor — "när hade Rafael iordningställt allt detta, med hvems tillhjälp, hvarefrån hade han fått skertingen o. s. v."

— Åh, svarade Rafael belåtet smilande, — för denna dekoration hade jag tänkt för länge sedan, så att skertingen har jag haft i minn ego ren flera veckor, ... min ursprungliga afsigt var en annan, men i går fick jag den idén att intaga Arvid i vår lilla förening, och därför beslöt jag använda minn tyges.... Näväl, detta allt är utvangeradt i dag för förmiddagen med tillhjälp af min vän Viktor, som väckte mig i morse klockan fyra... Nä ja, nu bet jag er taga plats på bänkarna, så vill jag talu ett par ord...

— Skall jag ej inbatta barnens därutifrån, frågade en af gossarne.

— Nej, sade Rafael, — inte ännu... jag skall väl sedan säga till.

Sällskapet satte sig på de anvisade platserna,

ingen såg somnig eller tröt ut, oaktadt där förestode åhörarnas af ett tal, Arnold därför att detta var så nytt och retande, de öfriga väl af det skäl, att de visste sen gammalt, att Rafael tal ej vore bland de längsta och fräligaste.

Sörren till det yttre rummet stängdes, den gröna skertingväggen föll däröfver, och man var nu instängd i detta mystiska förgelse. Rafael ställde sig vid det lilla bordet, ~~hållande~~^{höll} venstra handen mot dess kant och höll följande andragande:

— "Det är naturligtvis till Arnold Niemelä jag i främsta rummet talat, han som i dag skall inviga i vår lilla förening och som därför måste erhålla kunskap om densamma — men detta hindrar ej, att I alla kunna lyssna till mina ord. Jag antager, att Arnold Niemelä känner sig liksom omsluten af en hemlighetsfull frostkrets, kanske han darrar af frukten att blifva indragen i något modigt samfund, någonling å la Vehme-förbundet under onedertiden,

där han är säker hvarken på lif, gods eller ära —
 nej, i så fall bör han genast begyva sig. 'Denne hem-
 lighetsfullhet, som vi tillvidare omgäfvat oss med,
 härstammar ej af fruktan för upptäckt, nej, det
 är blott den dunkla slöja, som den skamtö-
 samma ungdomen så gärna insveper sig i...
 Ja, det är något helt annat, än Arnold Nie-
 melä föreställt sig — men han bör ej känna sig
 förnärad, utan le med oss: någonting "intres-
 sant" skall man ju ha för sig i ungdomens da-
 gar, och därför stiftade vi, som dels händelse-
 vis dels icke-händelsevis kommit att denna som-
 mar besöka varandras närhet, denna vår Apollon-
 förening, hvartill idén först uppträdde i min
 hjärna — hvilket ej är något ensamstående i
 denne "föreningarnas" försämling. Det är vi-
 det politiskt samfund, ej ens af en vidsträckt natur
 som ett skolkonvent, utan alldeles förvit, en efe-
 merid, som kanhända upplöses sig med sommarstäm-
 gång — och dock firma vi äfven här en liten
 grundtanke: Ja, min bästa Arnold, vi öfvergå från stämt

till allvar. Vi äro ju alla som man säger „sora
 och förståndiga“ och icke mera roade af blotta bly,
 vår blick frångår redan litet djupare än blott till
 ytan af tingena. Om än icke fullt färdiga att fly-
 ga ut ur nästet, hafva vi dock nog af endast kal-
 lerkyttor i dess inre, vi önska redan veta, hvad som
 finnes utanför dess halmväggar, därför höja vi vi-
 ra hufvuden öfver dess och blika ut... Och under
 väntan på att våra vingar skola värta till, fun-
 dera vi och draga våra slutsatser — och förbereda
 oss på den stundande färden...

„O, mina vänner, denna förberedelsens tid är
 viktigare än många af oss anse, ty på den, kunn-
 na vi säga, beror hela vår följande vandring i lif-
 vet. När timmen slår för oss att träda ut i vär-
 lden, pröfa på, hvarthän våra vingar bära oss —
 då är det, som om vi plötsligt ställdes inför en
 vägarstämning och som om en mäktig stämme till-
 ropade oss: „Gosse! Flicka! Hvilken af de tre
 vägarna vill du välja: den högra, den vänstra
 eller den mellersta? Den högra är hvit, den

vänstra är svart, den mellersta är färglös. Och hören I? En röst från den högra vägen ropar: „jag är en smal, knagglig stig som antjämmt blir uppåt, men när du toppen, skall ditt anlete stråla i öfverjordisk glans.“ — En röst från den vänstra ropar: „jag är lättare, ty jag går ständigt nedåt, och jag lofar dig maket öfver världen.“ — Och slutligen en röst från den mellersta: „välj mig, jag är den lättaste, på mig vandrar de flesta, här finnes inga bekymmer, ingen bryr sig om möter eller tjur, jag är slät och fämn!“... I förstå mig: den förte leder till kunskap om det Guds och dess maket, den andra till kunskap om det Andra och dess maket, den tredje är skunnighetens eller hyckleriets breda ståt. Hvilken skola vi välja? Vi kunna taga den vi vilja, ty alla finnes på till och alla tre äro de blott olika sidor af det som är. Vi ha blott att besluta och vårt beslut kan icke uppstå ur intet, det har sin ^{upprinnelse} ~~förberedelse~~ i oss själfva: sådana ~~vi~~ ^{vårt} och gjort oss till, sådant blir vårt beslut. Härnäst se I, hur viktig och betydelsefull den förberedelse är

Som jag talade om...

„Nu kunna vi uppställa tvänne frågor: på hvilket sätt skola vi förbereda oss för ett och ett af de skilda besluten och för hvilket beslut skola vi göra det?“

„Låt oss uppsöka svaret på den första frågan, hur vi skola förbereda oss för någon af de tre vägar.“

„Den „färglösa“ vägen är den lättaste, den är bred och har två sidor, hvaraf den högra är okunnighetens allé och den vänstra hyckleriets boulevard.“

„Tre fjärdedelar af menskligheten beträda ^{helt förgg} okunnighetens allé, ty de veta ej hvad de göra, de handla instinktmässigt, emedan de ej förberett sig... okunnighetens allé, sen I, har för ingen förberedelse!“

„Tre ^{!!!} fjärdedelar af de återstående beträda hyckleriets boulevard, nedstygande sitt samvetes rott. Deras förberedelse består i att låta tanke och vilja underordna sig de själfriska passionerna.“

„Den „svarta“ vägen är svårare, den beträdes af hälften af de återstående och dess förberedelse är underordnandet af tanke och passioner under den själfriska viljan.“

„Den „hvita“ vägen är den sväreste. Inpå den gå de återstående. Förberedelsen heter: underordnandet af vilja och passioner under den osjälfriska ^{tänkan} tanken, hvilket leder till harmoni emellan de tre.

„Huru J förstår mig? Svaret består förberedelsen? Svaret: i tänkandet, som har dessa fyra grader:

1) det passiva, som är en skenbar harmoni mellan tanke, vilja och känsla och alstrar de okunniga,

2) det aktiva i dess trene synpunkter:

a) det själfriska ^{tänkandet}, som endera

α) brottas med passionerna (känslan) och besegras ^{af} eller gifes segern åt dessa och alstrar hycklarnes, de själfrågans, bluss eller

β) böjer sig frivilligt under den andra viljan såsom dennes mäktiga tjänare och alstrar de onda,

β) det osjälfriska tänkandet, som till en början tager ett tyranniskt herrarvälde öfver vilja och passioner, hvareunder det af den möjliga onda viljan omskapas en vilja

till det goda och bringar känsloorna till
 lydbiga tjinne af den renade visheten — men
 hvarest frukten blir en sann harmoni mel-
 lan tanke, vishet och kärlek och alstrar det
goda.

„Alltså: om vi ej vilja höra till missorna, måste vi
 uppfatta vår tanke... Är tanken då så mäktig? Oja,
 den är konungen i oss! Såsom du tänker, så är du.
 Ty om en person handlar så och så, kan jag ej därafter
 bedöma hans karaktär — han är möjligen hycklare!
 Endast då jag vet, hvad en person tänker, vet jag, hvad
 han är. I begripen mig ju? Där finnes oändliga va-
 riationer på detta tema...

„Nävat, nu till den andra frågan: för hvilken väg
 skola vi förbereda oss?

„Låt oss med afseende härpå anställa en jämförelse
 mellan de nämnda fyra kategorierna af människor:

„De okunniga äro personer utan utpräglat karaktär. De äro
 hvarken goda eller onda. De beherrskas äro af sina passioner, äro
 af sin vishet, äro af sitt förstånd, men det är något mekaniskt
 i det hela. De göra icke något stort intryck på oss, de äro li-
 ka ofta fula som vackra.

De hycklande likna mycket de okunniga, men de göra ett half-karakteristiskt intryck. De äro ofta onda, men synes goda. De äro vackra eller fula i högre grad än de förra. De stå ofta i mycket hög gunst hos människorna. Många af dem kallas stora män.

De onda äro mycket karakteristiska personer. De hyckla icke, de bedraga hvarken sig själfva eller andra, ty de veta hvad de äro. Där ligger öfver dem något af majestät, därför äga de stundom en dämonisk stämhet. På ena sidan äro de till ytterlighet själfriska, på andra sidan och sedda ur vanlig synpunkt mycket osjälfriska, ty de fastå intet afseende vid de detaljer, som en hvardagsmänniska anses utgöra hela lifvet.

„Och sist och slutligen hafva vi de goda. Hvad de äro, behöfer jag ej förklara för er. Hvar och en af er känner det mest storlagna exempel vi hafva härpå; jag nämner blott namnet, det af en himmelsk gloria omstrålad namnet: Jesus af Nazareth!

„Tvekar någon af er vid inlett?

„O nej, jag hörs svaret ur allas edra hjärtan: Honom vilja vi söka att likna, honom, som var ringare än den ringaste och dock mäktigare än den mäktigaste — den hvita vägen vilja vi betrakta!... Och missarann! Hvarför skulle vi ej vara goda, hvarför ej idealister? Allting i hela naturen är så högt, så skönt, så godt

som hvar ting kan föreställa sig om det bästa. Eltvecklar icke
 rosen all den tjuskraft hon är i stånd till - förverkligar icke
 hon det ideal af skönhet som hon är mäktig af att ställa sig
 före? Hvarför skulle då vi människor vilja någonting lägre
 än det bästa vi kunna tänka oss? Ingen af oss kan göra en
 lifja så herrligt som den hvilken växer vid bäckens strand - och hvar
 för icke? Nej, ty vi känna ej sanningen, vi vilja ej göra det. San-
 ningen ligger förborgad i lifjan och hon förverkligar sitt ideal, se
 där hvarför hon är så skön. Sanningen ligger också förborgad i
 oss, men vi förverkliga ej vårt ideal, se där hvarför vi ej äro
 så sköna som lifjan. Men om vi förverkligade vårt ideal, vi
 vore vi så sköna som lifjan - nej, hvad säger jag, vändligt om-
 ket skönare, ty människan är ju skapelsens krona - och du
 kunde vi också skapa en lifja lifjan skön, kanske skönare
 än den vid bäcken... Ty när vi en gång vet aut, så måste
 vi ju också kunna allt!... Sen på den mannen, hvars
 namn jag nämnde i oss! - - -

"Nåväl, vilja I ej detta?"

"Som vi sett, vill - utom de andra - hvar människa som
 tänker synas god. I så fall, låtom oss ej lyckas, utan också
 söka våra det."

"Men nu hör jag Arnold, i främsta rummet ropar: så där
 långt har jag aldrig tänkt, jag kan icke tänka så rydligt!... Nej,
 nej, därför skall du bli medlem i Apolloföreningen, det är just i
 den som vi lära oss att tänka - tänka godt, tänka ädelt - ej klyft
 men rikt... Och det är ju ej svårt. Du är ung, dygd är lätt,
 orettern på den sanna ungdomen, och hvar är visst annat
 än dygd? Var icke Nazareneren vändligt dygdig? Nåväl, se
 där hvarför han var vändligt vis!"

"Alltså: Apolloföreningen gör så och så, hur vi skola följande oss
 för den hvita vägen, och det på följande enkla sätt:"

"Hvar onsdag och lördagafton kl. 6 samlas vi folk med
 lemman, sex gottar och lika många flickor - du blir den förtäande
 - under mitt föresidium i vår "sessionsstul" som ligger här bredvid.
 Medan vi så sitta kring det gröna bordet hvar för kung Botus och
 hans riddare, utspinnas sig en liflig diskussion, hvars hufvuddrag upp-
 tecknas af vår protokollist, Hugo Grenberg. Och ämnen för denna
 diskussion? fråga du... De äro mångahanda. Ser du, vi äro genomgående
 ju filosofer, men icke torra förståndstänkare; alla våra tankar utgå
 ur hjärtat och få blott sin form af förståndet. De uppställda frågor
 tidlunda som "hvad är godhet?", "hvad är rättvisa, skönhet" o.s.v., vi be-
 vätta händelser ur vårt eget lif eller ur historien och fråga "hvad var det
 rätt gjort eller hade det kunnat göras bättre?", vi läsa ett poem af en

inhemsk eller utländsk författare och fråga "är dess tanke sann och tillämplig?" m. m. — och alla dessa frågor öfvertänka vi efter bästa förmåga, skrifa ned våra svar i korthet och läs upp dem följande Aftonmöte... Ah, du kan tänka dig, hur brokiga de äro! Fickotnas svar äro vanligen enkla och korta, vare längre och mera kritiska. Den ena gången höll vi bort oss i gramme frasad, den andra finna vi en viltigt stilig lösning, Men ve den, som voo vil lat med sitt tänkande!...

"Du skall själv få erfara, hur roligt vi ha det, käre Arnold, ... och hur mycket vi lära oss!... Ja, vi lära oss konsten att tänka ädelt, tvänkf föjer att vi tala ädelt och handla ädelt...

"Men icke nog härmed. Vi ha äfven en slags pröfstämman. Järarna består af alla medlemmar. Den som vill skrifer en uppsats i det ämne han bekagar — eller ritat en teffla eller komponerar ett musikstycke som framstalles en idé, t. ex. glättje, versad o. s. v., svar på järnen bedomer och belönar med vitssord... Nå ja, detta förmare idén är nu ej så mycket, ty det är en slags dilettantism, blott de af oss som förtä sig därpå, måla eller komponera...

"Nå! Nu fört jag mig tillräckligt tydligt ha utlagt för dig, käte Arnold, idén med detta Apollosamfund, och därför frågar jag dig för formalitetens skull i onskan bli vinna intrede?"

Detta oned ^{entusiastisk} uppmärksamhet afhördta tal mötogs med lifliga applåder. Rafael bugade sig smilande till tack, och Arnold tyckte, att han var som en kung bland sitt hoffolk.

Elise hade dragit sig undan i ett hörn, därifrån hon onförtelat betraktade sin kusin. Men om hans blek händelsevis föll ditat, samt hon sin ögonlock... Det var en så förtjusande kända af blygsel, och på samma gång var hon så glad, hon blekom inandades Rafels ord uppfattande dem i alla detaljer, och hennes hjärta bläffade — hon visste ej, hvad som kom åt henne.

Arnold hade naturligtvis med nyfikenhet intresse lyssnat till Rafael Ehrenhjelm's ord, och ju längre talet sked framåt, desto onst höjande Arnold. Han var ur stånd att kritiseren. Enden för stod han talet icke alls eller odon uttöf värl, men en nästan vördnadsfull beundran för den unge talaren smög sig sakta öfer honom. När denne slutat, gaf Arnold oförtöfadt ett jänkande blick för frågan om medlemskapet.

En minut därefter infördes de små bybarne, som sakta och varsamnt förfjude öfer trötheln till helgedomen. De sågs sig förändrade omkring, till och med med en viss rädsla, men ingen kom sig till att säga något, med öppna ömmnar blänkade smattningarna på följande skidespel.

— Nå, Arnold, god Rafael's röst, — träd fram och bøj knä på estraden med högra handen på hjärtat såsom vid
 Inne under medeltiden, så skall du blifva vid till filosof...

Efter denna befallning försvann Rafael behändigt bak
 det gröna förhänget. Arnold gjorde som han blifvit ombedd och
 intog den anvisade ställningen på estradens nedre trappsteg.

Öfver det därpå uppspelade ett osynligt harmonium en
 majestätisk onarsak, under hvares toker det gröna förhänget
 delade sig i mitten, och i den sig vidgande öppningen
 skådade man med hämningsfullt öfverraskning, klädd till sagans
 fée i hvitt och rosenrött samt förländ af ostuld och behag.
 I handen höll hon en kran af doftande linnest, och
 det var med ett på samma gång ljft och förläget
 smälkande ~~skrik~~, som hon om fram

trädde till den knäböjande ynglingen och med
 en lätt gest placerade kranen på hans hufvud.
 Därpå drog hon sig åter tillbaka, och förhän-
 get slöt sig inför den förtjuste Arnolds ~~fram-
 stände~~ blickar....

I detsamma upphörde musiken, och en storm
 af applåder bröt lös. Arnold steg upp från sin
 knäböjande ställning, röd och förlägen. „Gudinnan,
 fée, Linda, Linda!“ ropade man. Och ännu en gång
 hördes tonerna från harmoniet, medan draperiet
 delade sig och barnfantasiernas förkroppsligade fée
 åter syntes i all sin grace.

„Ser du, hvad Linda är vacker?“ hvistade en af
 gästarna åt sin granne. „Förtjusande“, svarade den
 andre; men Arnold såg gånghen öfver dem på dem.

Och därpå försvann synen ~~af~~ ^{egen} Rafael kom
 åter ut i rummet.

— Nå, minn vännen, sade han, — nu är Ar-
 nold en af de värre. Låtom oss gratulera honom
 och uppge våra förnamn, att han om bli

„du“ med hvar och en af oss, såväl gosse som flicka.

Lagot och gjöret. I en hast var Arnold Niemelä
brot med hela sällskapet. I själfrä verket var
han ganska rödd af all denna vänlighet. Ännu
i förrgår hade han ^{en} kämt ingen och ingen ^{hade} kämt
honom och nu förades han redan på detta sätt,
det hade minsann gått som smordt, och därför hade
han att tacka Rafael — eller ^{måhända} ~~hvar~~ som var
angrämat att föreställa sig — Linda.

Så skulle man se den omnämnda „sessions-
salon“. Småttingarna tillåtes äter utträda i det
fria, medan de unga genom en annan dörr dolt
rundt den gröna skertingsrätgen stegs in i ses-
sionsrummet. Detta rum hade samma egen-
domliga form som de öfriga tre — en rättvinklig
triangel med utåtbruten hypotenus — och ev-
tylöd ingen annan märkvärdighet än ett stort
aflängt bord med grön duk och omgifvet af
en mängd stolar. Midt på bordet låg i trene
höjst skrifna uppsatser, ritningar, målningar och
musikaliska kompositioner.

Arnold var mycket nyfiken att betrakta dessa mästerverk. Först kastade han sig naturligtvis öfver ritningarna och granskade dem med intresse utan att falla något omdöme. Dessa skisser voro mestadels af tecknet R. E., hvilket upplystes betyda Rafael Ekerenhjelm, och utförda med en viss teknisk färdighet, ehuru något stela. Där var ett porträttutkast af Linda, som också Rafael målade och hvarvid Arnold drog med en liten hjärtklappning, ty det var i hufvuddrag ganska likt, antast ögonen färo ett utför smuktande uttryck. Den sista ~~och~~ bilden framstälde en helt enkel quistland af näckrossor och förgätmigga, behagfullt ordnade mellan gröna dagblad, men icke målade med någon synnerlig färdighet. Och dock såg Arnold långt på detta arbete, hans hjerta klappade fortare och hans kind rodnade, ty i ett kort upptäcke han den enkla namnteckningen "Linda". Alltän målade också hon, ja, ja, det var af öfvertygelse som hon i går sade sig mest allra den konstena — hur hade han också kunnat Foo att det ble

Var för att smickra honom, som hon kunde de där ord!
Därtill skulle ej den okonstlige dinda förnedra sig.

— Tycker du om Lindas geirland mycket? frå-
gade Rafael halft skamtkamt, ty han varseblef
sin väns rörelse.

Men Arnold redde sig ut brydesiet, i det han
svarade:

— Ja, jag förvånas mig öfver det behag, med
hvilket din systers ordnat dessa blommar. Ser du,
den där neckrosen t. d. som likom hvilat sitt hufud
i det där gröna blads skote... och de där förgät-
migejerna...

— Men hvad säger du om utförandet?

— Nå, det är naturligtvis ett barns ämne,
genomgående Arnolds med riktig likgiltighet, ty han
skänkte sig öfver att ej inför brodern blott
behöfva pröva systemen.

— Hur fann du mina försök? frågade Ra-
fael vidare och satte sig på bordskanten framför Arnold.

— Hm, inte är jag kompetent att bedöma
dem, svarade den andre undvikande, — nog voro

de bra.

— Hvarför säger du ej din tanke rent ut? in-
värde lindas brot med ett missnöjet tonfall. — Du
kör vet, att jag aldrig blir stöt ofres sanningen...
mina rithningar äro kalla — icke sannt?

Och han lade sin hand på minnets adel och
skakade honom.

— Nä, efter du själf märkt det, sade Bondes
småleende, — så var det ju onödigt att fråga... Han
hände att de äro stela, men mycket precis utförda
i alla fall.

— Rätt så, men betrakta nu den här högen.
Här äro bara skriften... „rychigt lärda“ och „föt-
färligt sköna“...

De två voro långt flere till antalet och många
med kunniga titlar. Äfven här visade sig Rafael han-
marstads. Små uppsatser ^{besynerligt} med (rabriker), sådana som
„Tolkarnas språk“, „Kärleksstudiet“, „Fullkomlighetens
analys“, „Ett universalspråk“, „Fluctua äro de mest
smältande ackorden?“ Voru alla underkastade med signa-
turen R. E.

126.

Arnolds frägnades mest af "Kärleksstudiet?"

— Har du varit kär? frågade han tanklöst.

— Du misstas dig, genmålde Rafael med sitt småleende, — detta har ej afseende på sådant... för resten skola vi en annan gång tala vidare om detta sakt... .

Så fanns där en uppsats "Musiken" och en annan "Tankar om Grieg", både af "Elise."

— Dessa äro mycket väl skrifna, sade Rafael, — men pessimistiskt litet, ville jag säga.

Men Arnold hörde ej detta yttrande, ty där stod på ett blad: "Flod nekrosen berättade," saga af Linda."

— Hm, skrattade Rafael, — där är deinde ätes framme. Den är "rysligt" poetisk, den där, skall du veta.

— Men hur kunnen I alla skrifa så där? utbrast Arnold med beklämd förundran.

— Det är ingen konst! Försök du på barn. Det är som att skrifa ämnen i skolan, fast ej gångs redjare och förtare.

Men den andre skakade på hufvudet.

— Inte Fros jag, att jag skulle kunna... Tills
kan hur man ett gifret ämne — men att firmu
nytt ut hufvudet... nej!

— Frostä dig, vi få väl se.

De öfriga ungdomarna hade till en början be-
traktat Arnold och hans granskning af Affolls-
föreningens skatter, men sedan bebyggt un-
derhålla sig för egen hand. De samtalade nu
i spridda grupper vid fönstren och väggarna. Det
var ett sorl, ett skratt och ^{och} prat utan änd, så-
som alltid där ungdom^{och deras} ~~stas~~

Arnold och Rafael sågo nu på Kompositio-
nerna, hvar till isynnerhet en af de främmande
gossarna bidragit med en hel mängd violinsty-
cken.

— Den där Karl Vesterborg kändes vis-
ligen ganska bra och är en riktig melodier-
nar pappa, yttrade Rafael skämtsamt.

Men äpen han själf hade lemnat två ä
tre prof på sitt musikaliska snitt, däraf en

sång, känd som „Englarnas lof“, för sopran och
 dedicerad till Klise, äfvensom en lång sonat
 för piano.

Arnold skakade ån en gång på hufvudet och
 sig granskande på Rafaels fina ansigte.

— Jag tror du är en riktig herrmästare, du
 kan ju allting, sade han smatt afundsjukt, —
 författar, målar, komponerar . . .

— Och mycket därtill, min bästa vän, tillade
 Rafael (med skämtsam^{skämtsam, hnen} ögon), — och emellertid hop-
 paas jag att jag ej är någon Jack-of-all-Trades,
 som kan allt och ändå ingenting . . . men därom
 en annan gång. . . Ses du, här kommer Linda
 och Klise.

De leida flickorna, Linda ålöt vanligt klädd, in-
 trädde nu och omringades genast af hela skaran.
 Men Linda lät sig ej bekomma, utan gick fram till
 Arnold och sade väckande honom handen:

— Sen, Arnold, nu äro vi också „du“, jag heter
 Lilla Linda.

Och, fastän Arnolds bröst svallade af en under-

129

fasten har velat fasta på knä och tillgodji den oskuldefulla flickan,
lij kanst, talade han så lugnt och obesvaradt
med denna sin gudinna, som i dag skänkt ho o
nom "lagerkransen".

7. Niemelä.

Några dagar förflöte. Torra och vindstilla
hade varit rådande i Tvänne veckor, och därför
voro de åskbjät och häftiga regnskurar som
nu drogo fram öfver Klusela by både välkomna
och välgörande. Den tjocka kvalmiga luften
som tillätit en att vistas ute blott morgon och
afton, om man nämligen ville njuta däraf, hade
renats och uppfriksats af väderleksförändringen. Djur
latta sommarrodn ~~drogo~~ elade ätes öfver fastet,
fröjande öga och sinne.

Liksom det gått med vädret, hade det gått med
Elise. Hastigt hade den vecka stämningen kom-
mit öfver henne — hastigt flydde den vecka!
När hon om måndags morgonen vaknade och
såg himlen mulen och hörde regnets polskande,
öfode detta henne genast tung till sinnes. Hon

hade tänkt rida ut denna morgon... och nu gick planen om intet! Det var som om själfva naturen motsatt sig hennes sträfan att förändra sig... Och var det då säkert att det där "milda" tillståndet egde så stort företände? När allt gick omkring, ledde det ju till svaghet, eftersläpshet, marraaktighet — hvem vet hvad? Minnsann, hvad manne Arnold tänkte om hennes uppförande i går! Att gråta så där barnsligt... och sedan hennes förtägenhet i Apollolyddan, när Rafael höll sitt tal! Uck, nej, bättre, förnuftigare var att hålla sig nøytt, kall, kritisk — på det sättet höjde man sig öfver andra människors, bantastlig och ogenomskärd.

Men plötsligt kände hon som en stygga i hjertet. Ett ansigte fullt af lif och eld med stora blistrande ögon — allt annat än kalla och kritiska — visade sig för hennes irre ögon: Rafael!... Ja, han kunde bestämt ej hålla af henne, om hon ej blef som han — Varmhjärtad och entusiastisk — ... men skulle ^{han} då alls vara i stånd att tycka om hennes? Nej, säkerligen icke, ty hast brukade han ej ibland dörfra med henne! Ah, alltså ofta... men tank, om det vore af elskhet! Kan-

Ske Rafael i grund och botten ej var bättre än alla andra — fy, nej, sådant kunde hon ej tänka sig...

Men se nu, hur hon låg där och ödde tiden! Hon tyckte det lön att tänka på saker som hon ändå ej finge klarhet i och som ju icke behöfve inträffa henne!
 Hon visste ej, att "den där och stämningen" var ^{Stachwos} ~~ett~~ personlig frihetens morgonsång!
 Hon hoppade ut sängen och klädde på sig. Hon var vid temligen dåligt lynne.

Och senare på dagen kom Rafael att skämta med henne litet. Vi forstå följande. Elise blef eji gånge halsstarrigare i fasthållandet af sin gamla fj och beslöt att alorij med skänka ens en blick åt Rafael.

Arnold Niemelä hade flängt omkring med rella invånarne och blifvit med och med förtjust af lindas älskvarhet. Åfven för Rafael beyyunte han känna sympati, ehuru de ännu ej varit mycket på tummen-hand.

Onsdagafven var Apollomöte, det första, där Arnold var närvarande. Konstnärarnaturen uti honom häufvades af det egendomliga diskuterandet om "äda saker", oaktadt den ^{materiaalistisk-} (realistiska) skarpblicken fann

en hel mängd komiskt däre. Vid detta möte uppläste Rafael sitt utkast för den blifvande teatern. Det var ett äkta sagospel, som också genast slog an på de unga. Men Arnold framkastade tvifvel om hurvida allmoget skulle förstå det samma — man hade nämligen beslutit att spela på en stallvind under frött tillträde för hvar man. Rafael vederlade emellertid genast Arnolds yttrande.

— Tvärtom, käre Arnold, sade han, — det var ju för folkets skull jag valde ett dylikt stycke. Det var kar förädlare på sinnet och kommes att lefva ett långt varaktigare och ljufvare minne efter sig, än något af de enaktskomedier, som vanligen uppföras så här på landet. För öfrigt skola vi ej trösta om den saken. Latom oss spela mitt stycke, och vi få ^{frömm} ~~de~~ utgången.

Och som själfva pjesen var alla i smaken, hade man intet att invända mot dess argument.

Da man åtskildes, tog Arnold af Rafael det löftet att följande dag klockan tio komma ut till Niemelin, där han ännu ej varit. Han ville tillsvida, att blott Rafael besökte hans hem, sedermera kunde ju äfven flickorna bjudas.

Tordagsmorgonen klockan half tio begaf sig Rafael å väg till Arnold. Han fäste intet afseende vid att det regnade, i kappa, galoscher och sin gamla jockejumman hade han godt skydd; dock valde han skogsvägen för regnets skull i stället för ån, utmed hvilken färden nog gäta snabbare.

Rafael vandrade framåt med hastige steg utan att se omkring sig som han ofta brukade. Han var ~~som~~ smått rädd att betrakta den bedröfliga anblick skogen erbjöd med den brungrå himmeln till bakgrund: vatten plaskat ned från motnen, ^{stam droppar} (vatten rinnet ned för ~~stammens~~ trädens stammas, en himna af vatten ligger öfver hvarje blad, hvarje blomma, en fjöl af smutsigt vatten löfjes under den mörkgröna mossen — och så ett ljud, falskt, entonigt . . . ja, det kännes helt hemskt och dystert för den som ej har tankarna för annat håll.

Arnold hade lofat komma honom till mötes, och efter en tyje minuters promenad började Rafael vänta honom. Men oaktadt det icke med kunde vara långt till gården, syntes Arnolds ej till.

Rafael kände sig plötsligt liksom öfvergifen,
 liksom om Arnold drifvit med honom. Hvar för
 sig kom han ej, så han lofat? ^{Rafael trodde} ~~skulle han, en~~
 ett ögonblick. Kanske han borde vända om. ^{Måhända}
~~ling nu uppfotrade för gäde. Så kanske Arnold~~
~~skulle hans åsikter ej vara ^{plötsligt} läghit, eftersom Arnold~~
~~ej ens ^{honom} ^{det var} ^{för} ^{läghit}.~~
 Rafael hade ~~gjämnat kämpat sig till~~ ^{gjämnat} ~~sig till~~ ^{sig till} ~~spjelfmed~~
~~för~~ ~~skulle~~ ~~han~~ ~~se~~ ~~vid~~ ~~ett~~
 viten. frihet, den frihet, som aldrig ~~kan~~, ^{kan} ~~kan~~.
~~Sydhit, till~~ ~~han~~ ~~kan~~ ~~sig~~ ~~för~~ ~~en~~ ~~stund~~, ~~att~~ ~~han~~ ~~kan~~
~~den~~ ~~dylika~~ ~~tanke~~ ~~för~~ ~~han~~. ~~ej~~ ~~risade~~ ~~sig~~... Nej, Rafael
~~de~~ ~~en~~... ~~Men~~ ~~Rafael~~ ~~gjorde~~ ~~en~~ ~~öga~~. ~~Eller~~ ~~hade~~
 lide
 Gifvit sitt lofte, och det ville han infria.

Skogen upphörde nu, och vägen gick genom
 mörkbruna, upplötta fröesåkrar. Där borta
 flöt Kusela å, tjock och grön, och vid stam
 den på en liten backe, såsom Arnold berättat,
 låg gården midt i en björkdunge. Mer
 åt höger framskymtade ^{en öppna vatten} (en vik af Vackjärvi).

Så en dylik regnig dag kunde icke denna
 utrygt motvara Rafaelns förväntningar; i alla
 fall erbjöd dock Niemela någonting pittoreskt,
 man skulle säga kamrefligt, med dess röd-
 och hvitmalade karaktärsbyggnad öfverst för kullen
 och de flertaliga uthusen runt omkring.

Rafael fraskade på och närmade sig gården med

och mest. Han tyckte sig höra höghjunda röster,
som gralade och tyckte sig igenkänna Arnolds
stämma.

Han stod nu vid gränden vid kullens fot
och blickade upp mot gården, om ej Arnold
skulle synas. Där ~~stod~~^{låg} konungshuset med dess
öppna veranda; till ett rum ~~stod~~^{var} fönstret på
vid gapet. Det var härifrån som rösterna föng-
de ut.

Rafael ånade ^{just} lyfte på klinkan, då i samma
ögonblick verandadörren slogs upp — och hvem
rusade i full fart ut om ej Arnold med mörk-
röda kinder och håret i oordning! Omedelbart
efter honom störtade en drängklädd karl ur huset,
hack i häl följde af en högt skällande gästbrun
stor gårdvar.

Rafael stod där orörlig af häpnad. Han hade
ögonstenskynen kommit in i mötet en hurslig tvist!

„Ostappas, ha, ha, ha!“ skrek karlen med
ett hänskratt, och Rafael igenkände nu — juho,
drängen med hölaset.

Vid tillropet svängde sig Arnold tvärs om och sträckte hotande ut sina knutna nävar.

— Tule, jos uskallat! skrek han.

Inom ett ögonblick voro de båda fienderna hvarandra inför lifet, kastade armarna om hvaras andra och brottades vilot med af vreden hödklaga de krafter, aut undel förfärliga svordomar.

Och hunden ^{stod ett stycke ifrån örne} ~~skulle fortreflet~~ ~~med~~ ~~utsträckt~~ ~~framman.~~

Det dröjde ej en sekund, innan kämparna lägo i det våta gräset, vältrande om hvarandra. Arnolds tycktes kapa ett lejons stycke. Det såg ut som han skulle få öfretaget.

Rafael stod i begrepp att skynda bort.

Da utträdde med en lång magel äldre man med stort örnåsa från trappan och ropade med stentorsstämma på finska:

— Pojkar, hvad vill detta säga! Är en I galna? Juko, har djävulen farit i dig eller hvarför låter du inte barno variefred? Skolan I släss som iskra kattos, när främmande menn

niskor stå och se på ? Arno, viden du vanära
 din far ? ... Slå upp genast, era slynglar !
 ... Packa dig för f-n i världens ditt arbete, Jehu,
 och akta dig, om du ännu en gång retas min
 son !

Oh churm talarn försvann omedelbart in i huset,
 hade hans ord dock en magisk verkan.

Skamflata och bleka af återhållet raseri rusade
 de strökande upp på sin fötter. De varseblevoför
 längen vid grinden.

Jehu kastade en sista ondskefull blick på sin nåt
 bländare, knöt näsken hotande, mumlade något mel-
 lan tanderna och skyndade bort.

Arnold gjorde en afväjande rörelse med händerna,
 blygselns rodnad strömmade till hans kindes, och
 snabb som en pil ofsvang han in genom den öppna
 husdörren.

Rafael insåg att han var fullkomligt öfverflödig,
 med hvarför han svängde helt om, ångrade att ej
 ha gjort det fört. En pinsam känsla fryckte hans
 bröst.

Hvad tænkte han på, där han med slutna läppar och sänkt hufvud långsamt vandrade på den skolskiga vägen?

Jo, han tænkte för det nyss passerade. Han förstod så väl hela sammanhanget. Han hade ju själf fört i världen varit i den fördömsen att ej ett helstigt lygne — han visste, hvad det ville säga! Och... näväl... Arnold tycktes lidit af samma sjukdom. Den där drängen Juho hade antagligen på ett eller annat sätt uppretat Arnold, som oförmögen att tygla sin vrede gifvit upphof till den vilna striden... Ja, så var det... Men hvad skulle nu följ?
... Kanske Arnold aldrig mer för blygghet skulle våga visa sig — Rafael ryckte vid den tanken, ty han insåg nu, hur kär Arnold blifvit honom... Om han borde vända om?

Då hörde han steg bakom sig, och hans hjärta klappade högt, men han såg ^{inget} om.

At det ödet, är det sagans fee, eller är det ej snarare människans själf, som årtadkommes alla vägar tvall på lifets haf och åtes försökes jämna ut dem

föt att icke störa den harmoni, som hela Kosmos sträfs
 var efter? ... O, när skola vi lära oss, att hvar och
 en blifva en enkel, skön melodi för att alla tillka-
 mans smälta ihop till en evig, lyf harmoni!

Så tänkte Rafael, då han hörde Arnolds öfver-
 stämma hviska bakom sig:

— Rafael!

Och han vände sig snålående om.

Regnet hade upphört, solen tittade fram mellan
 molnen och glindrade i vattenpusslen på väggen. Där
 stod Arnold rodnande och förargd och vägrade ej tala.

Rafael närmade sig honom, lade sin hand på hans
 skuldra och sade förtvande:

— Var lugn, Arnold, tro ej, att jag tänker illa om
 dig... jag förstår dig så väl, ditt lynne är hetligt... jag
 var själf sidan förut, det blir nog bra med tiden.

Då brast det lös... Hvem vet, hvilka känslor sökte
 sig luft i den flod af tårar, som nu strömmade utför
 Arnolds kinder... Han gömde sitt hufvud vid Rafael
 bröst. Denne slöt honom i sine armar.

Och de stodo tysta på vägen mellan äkrarne. Ar-
 nolds snyftningar voro de enda ljud som hördes.

Fluru häfdes icke Rafaels barm! Fluru gärna skulle han ej sagt, att han älskade honom gräuslöst, denne gosse som grät vid hans bröst! Och dock gjorde han det ej. Tiden var än ej kommen — och ^{det} var emot hans natur att betjerna sig af tillfällan.

Snart stillade sig Arnolds sorg. Han lossgjorde sig sakta ur Rafaels armar, torkade sina ögon och ^{sina} log.

— Hvad tänker du om mig? sade han.

— Att du är kärslig som en äkta konstnär, svarade Rafael skämtsamt, — och nu skall du berättat mig hela förloppet af tvisten... det kommer att lugna dig ^{fullständigt.} ~~fast och kallt.~~

De begynte vandra framåt på vägen sida vid sida. ~~Stor~~ ^{Stor} lego de en stund, så skusig Arnold det var klokast att omtala hela historien, ty han tog två ord och ^{sades}

— Ser du, Rafael, det är på det viset, att Juko är min brot...

— Din brot! utropade Rafael afbrytande, slagen af häpnad.

— du har svårt att tro det... vi lekna ju ej

hvarandra det minsta till utseendet — men
 pappa gifte sig med en enkla ^{som blev} mamma, och
 hon hade en son från ^{sin} förra gifte, och det är Ju-
 ho...

— Nä, bra, ^{sedan han hämtat sig från sin förväning} invände Rafael, — men hvarför
 uppträder Juho som dräng då, medan...

— Medan jag spelar herremann, vill du säga.
 Ja, det är ju kanske det stora misstaget än-
 da från början, att jag ---

— Säg aldrig så!... Icke är det ett
 misstag, att du kom i skola, men det för-
 vänar mig, att Juho, d. s. d. din broder...

— Ja, ser du, om jag nu skall förklara sa-
 ken: nog sattes Juho också i skola, men det
 gick inte alls för honom — han hade lust till
 åkerbruk och handarbete. För mig läremot var
 läsandet en smärsk, jag hade lust till det...
 Men nu är det sorgliga det, att vi bröder inte
 alls tala hvarandra. Vi äro så ryddigt olika.
 Han tycker om att befatta och styra, och jag
 tycker inte om ett lyd för honom.

Detta sist yttrade Arnold med ett eftertryck.

142.

Som framkallade ett småleende på Rafaels läppar.

— Det tror jag nog, sade han, — hvad dig ankommer, min käre Arnold; men säg mig en sak: hur är din far emot din hustru — din mor är ju död, tror jag?

— Jo, mamma är död, ^{belämlig} ~~svag~~ Arnold, men gaf intet svar på den förste frågan.

Rafael såg på honom en stund, och återtog sedan allvarsamt:

— Icke sant, Arnold, din pappa älskar dig mera, kärleken nog är naturligt ... men han visar det också?

Och som han läste svaret i gossens nedsmänkta blick, fortsatte han:

— Betänk då: Guds är utan både far och mor ... därför vore det din skyldighet såsom barn: ^{Du är för stolt} ~~ad~~ att visa ^{respekt} ~~undseende~~. Jag förstår nog ditt behöfva säga tyngre, som är en följd af den vähet i seden som du ses omkring dig här på landet och den känselighet som bekräftar dig i Helsingfors i skolan — men kan du ej förneka dig själv och visa ett värdigt exempel? hur skola annars dessa barn

der få en högre uppfattning om den rätta bild-
ningen, som ingalunda består i kunskaper, utan
i karaktärens ädelhet? — Ja, vet du, jag anser
den person långt mera bildad, som vet att be-
herrska sig själf och sprida glädje omkring sig,
än den lärdeste man som aldrig ernåt detta, som
föjaktligen är ett tomt ^{grannt} skal utan kärna... Min
mening är visst ingalunda att sänka dig, det för-
står du nog.

— Jo, mycket Arnold, ^{öfverligt} — det är sant, det där,
men hvad skall jag göra, när jag inte kan vara
bättre, och därför skall juha alltid sätta mig?

— Hm, nå, berätta mig på hvad sätt han st-
tade dig i dag?

— Nu har han blifvit så förfärligt ofundjuk
på mig, sedan jag kom i ert sällskap, att han
inte vet till sig. Han måste vara tillsammans med
drängar och pigor, och jag får njuta af grefors
och grefrinnors sällskap!

— Hm, nå, det där kan jag inse.

— Nå, i dag — och så gjorde han för resten

i sista söndags också —, när jag skulle komma emot dig, som jag lofat, hittade han på att fatta tag i min rock och inte släppa mig, fast hand skulle vara... — Trost du, att jag kunde hålla det? — I söndags kom pappa in, och då måste Juko låta mig ^{gå} han vågade inte hålla mig, ser du! — men i dag släpp jag ärothgen själf lös och rusade ut, Juko kom efter... och du säg väl, hur det gick?

— Det är ju mycket komiskt det där, och frans giskt med för resten, sade Rafael, betraktande sin kamrat som verklijen sig en smula Fragikomisk ut. — Men försök nu att tänka med höje för allt, samman, och kom nästa gång till oss så, att din brot inte vet af det.

— Jo, nå, det kan jag göra... men det är så fråkigt ändå, det här lifet!...

— Sycker du det? frågade Rafael långsamt, och hans ton var sorgsen, ty han kunde ej värja sig för den härliga tanken, att han själf ^{aktin} vore likgiltig för Arnold. Och på samma gång var det en vis bitter glädje

för honom att tänka, det han ej ställt till någon scen i oss.

— Kommer du in? frågade Arnold, ty de stodo framför gränden till gården.

— Som du vill, svarade Rafael, hvarpå de trädde in på gården, där de möttes af den ^{mycket} ~~praktiska~~ ^{tytande och} präktiga hunden, som glattyt ^{med} svansen runt af stötade på Arnold.

— No, Toivo, ja, Toivo, ja, tärni on min oma Toivoni, smekte Arnold, — no, sano joi-viä nyt vieramme! ~~Kallade han~~ ^{han} och ~~sköt~~ ^{sköt} hunden ~~af~~ ^{af} sidan.

Och Toivo delade i förtjusningen sina karesser afven af Rafael, som ^{afstygket} ~~fröck~~ runderbad sig desto vänskaps bevis, ritau till och med kände sig helt somickad, oak-
tadt de stora sandfläckes hundens tassor lemnade of-
let sig på hans kapp.

Ten minuter derefter sutto de båda ynglingarna på tumenhand i Arnolds kammare, ett litet halfvt stadligt möblemöt rum med natt utrytt öfver en Trädgården, än och ängarna och skogen på motsatta Åstrandens.

146.

Arnold visade för sin gäst sina ritningar och måtningar. Där voro sådana, som utförts under lärarens ledning, och sådana, som Arnold målat på egen hand — efter naturen eller ^{efter} ~~sin~~ ^{sin} fantasi. Det föll Rafael genast i ögonen, att en stor skillnad rådde mellan de båda slagen.

— Skall jag säga dig mitt omdöme? yttrade han och såg på sin värd. — Du har goda anlag, men du måste blifva af med den hetsiga lynne och tillvinna dig mera tålmod, så att du med lugn kan fortsätta dina studier. Utan fulländad teknik blir du blott dilettant. Det tyckes mig, som om du hade en viss lust att utän vidare vara för dig konstnär, om jag så får säga. Jämför t. ex. dessa båda flickor: den ^{från som lärst sig ~~den~~ ~~psalm~~} ~~en~~ ^{en} ~~en~~ ^{en} du målat med din lärare och den är ^{guddeles} ~~långt~~ ^{långt} ~~långt~~ ^{långt} korrekt men utan lif — den ^{se till som stige ^{slutad mot gärdet}} ~~andra~~ ^{andra} ~~har~~ ^{har} du gjort på egen hand, här äro ~~från~~ ^{från} ~~från~~ ^{från} konturerna i en hast uppdragade och därför delvis oriktiga, men där är ända något verkligt att fatta tag uti, något som fångar blicken, och därför ställer jag denna bild högre än den förra Men, hör nu

hvarfö inte förena dessa fördelar — försök att mitta
 med lif och lust också då du lär dig! . . . Ja,
 med ett ord: stälgheten, hetsygheten är ett så stort
 fel hos dig, att du, när du är på deligt humör,
 glömmar din lifsuppgift: att besjva konstnär-
 är stället för att det, att du här ett färdigt mål,
 borde göra dig glad till sinnes och tacksam . . . Ah,
 förlåt, nu pratar jag igen moral! Vet du, det
 är min olycka, att jag alltid moraliseras — där-
 för kan ingen ung tycka om mig . . .

De sista orden uttalade Rafael med sorgsen
 stämma. Det låg en sanning uti dem, som rörde
 Arnold. Nästan utan afsejt sade han mildt:

— Tala ej så . . . Nog tycker ju jag t. i. m. om
 dig.

Rafael spratt till och kastade en hastig triflande
 blick på sin kamrat. Men som ej denne såg vidan
 upprörd ut, slog han in i en skamtram ton och å-
 tertog:

— Då vore du ~~verkligen~~ den förste . . . Eller nej,
 jag vill ej narras. En gosse har verkligen visat mig till-
 gifenskap — du kan väl gissa hvem?

— Natalienan Viktori Kauske? svarade Ar,
nådd smileente. Han visste ej själf, hvarefrån han
hå plössligt fick Tag i det namnet.

— Precis, det var snabbt gissadt, bekräftade
Rafael med en liten förvåning. — Visste du det? Hvar
de någon sagt det?

— Nej, det tror jag inte. Det var raket, spottat
som förde det i ~~min~~ munnen på mig, som man säger.

— Lustigt! skrattade Rafael. — Ett litet hypno-
siskt experiment. Du utsade min tanke.

— Hm, ~~ärligt~~ ^{sade} Arnold, men liktom om han twi-
lat på en sak, fortsatte han: — men chäller du di
verkligheten af Viktor?

— Hur så? utbrast Rafael med stora ögon,
Arnold frökade, men så svarade han med en frigande blick:

— Viktor är ju på en så olika ledningsgrad...

— Javis, där ha vi det! sade Rafael ^{med åtskillen häftighet} (och nickade
med hufvudet. — Et tu, min Brute! Ja, just det
ha också ~~alla~~ alla andra med taut deerman i spets
sen frigit mig om! ... G, oj, förstår du inte? Han
är en snäll gosse, stillsam, med godt hjärta, livaktig
— Därför tycker jag om honom och därför undervisar jag honom,
som du kända kändt. Den strukern har ju inte ens

fått lära sig skrifva!

Arnold svarade ej, ty han ~~tråkade~~ på sitt förhållande till Juho, som var hans halvbror och därför hade mycket större rättigheter till hans kärlek än Viktor. ~~Det slog honom, att Rafael var så mycket bättre... Men så ändrade sig hans (tankesätt)~~ till Rafael, och han rodnade ofrivilligt, ... Denne Rafael var när allt gick omkring icke riktigt skickad för unga människor, d. v. s. att deltaga i deras var fröjder och sorger — han var snarare en pappa att fråga råd af och lära sig af...

I detta ögonblick öppnades dörren, och en lång mager figur med stor örnära och en duktig ^{tobaks} pipa i venstra handen trädde in och kallade med en något för djup buggning. Rafael igenkände genast Arnolds far, steg upp och skakade hand med gubben.

— Jag är Arnolds far, sade denne på svenska med en ny buggning, — och det är alltför stor ära, att greven kommit på besök... Jag får tacka så mycket, att herrskapet låtit min son komma in i så sällskap — så får han lära sig sedes och vet att skicka sig... Ja, Arno, gå

du nu och säg till åt fröjan om kaffe!

Arnold steg upp och aflägsnade sig, och gubben ^{Niemelä} och Rafael blefro allena. Den förra sättes sig i soffan, medan gästen tog plats på en stol vid förtret — ganska respektfullt, ty han hade ännu i liflig högkomst, gubbens ^{öfriga} ^{suppliktande} i ans.

Men Niemelä tycktes vara en sjunderligen pratsam gubbe. Liksom om de varit gamla bekanta, tog han sig genast före att tala om sin förskallan den.

~~Ja~~ — Ja, sade han och laade sin fröja, — det var ett löstamt uppträde, det där i dag. Se, Julia som är min hustrus syster från hennes förra gifte, och Arno, de vilja ej förlikas... Och Arno, han har ett så förbannat hett blod — jag är många gånger riktigt ängslig för hans skull, för han tog en gång till knifven också... .

Och då Rafael gjorde en halt baken min, förtol fadermannen berättar om sin son:

— Ja, menisann, gjorde han ej det!... Grefven förklarar, att det är svårt...

— Det gör väl nu så mycket till vägen, införläsa

fädel, — att Arnolds mor är död. Hon vore den förenande länken mellan de båda sönerna.

— Tjaa, medgaf gubben och tog järpan ut men —
— men är icke grefvens mor också död?

— Jo, det är hon. Vi sörja henne mycket.

— Ahn, där ses man, betad det verkar, när man har ett bildadt hem...

Rafael såg litet förvånad på Nicolai, som drog sin järpan slutligen utan att alls kännan honom, Rafael. Han svarade smilande i skämtsam ton:

— Man vet ju inte, hur det ser ut hemma hos oss! Kanske där nog stridas och kjeppas.

— Ahnej! mötsade gubben med en skällning på hufvudet och betraktade sin ämterlokuva.

— Nog ser ^{man} på utseendet, hur det är bestämt...

Men jag hoppas, att min son skall förbättra sig i grefvens sällskap, om han t. ex. också i staden skulle kunna vara tillsammans med herrskapet...

Detta lilla utbjudande skulle kanske ej behagat hvem som helst. Men Rafael var intresserad af själfva varan, d. v. s. Arnold, och därför mistyckte han

ej faderns spär.

— Det kan jag nog lofa, hvad oss ankoms
mer, svarade han vänligt.

Gubben syntes nöjd och återtog:

— Jo, jag vet, hur mycket det verkar att vara
i' godt samskap... Jag själf vore nog en alldeles oc-
kännig Relp, om jag ej haft en god vän, som gaf
mig den lilla bildning, jag har. Han t. d. lärde
mig tala svenska.

— ~~Jag~~ Jag har just förväntat mig: ~~förväntat~~.

— Jo, si, hvad sku' jag kunna i annat fall?
Men min vän, han var skald och så och lär, men
han sop, och det lärde han mig också, och det har
många gånger förargat mig....

Det intima samtalet afbröts här (af Arnold som återkom äfvelsi)
(med kaffebricka, och

Sedan kaffet druckits aflägsnade sig Arnolds
far. Han hade gjort ett visst intryck på Rafael,
häfsten komiskt, häfsten smickrande. Arnold sig
emellertid höllt generad ut, då Rafael sade:

— Det har en mycket friskig pappa, Arnold.

8. En teaterföreställning.

Förberedelserna till den stundande teaterrepresenta-
 tionen togo den närmaste tiden i anspråk.
 Den vänliga baronessan von Deermaun gaf med
 intresse sitt samtycke till de ungas förslag att
 spela på villans rymliga stadvind, och lofn-
 de vara dem behjälplig i anskaffandet af trakter
 och dekorationer. Och ej nog därmed; Elises moder
 hade äfven en egen plan i sinnet. Hon födelid
 sig liksom de unga på Rafaels förmåga att arran-
 gera dramatiska saker, ~~huru~~^{huru} på hon föret haft be-
 vis under vinternarna i staden, hvarför hon bestöt
 bereda sina barn en öferraskning genom att i
 hemlighet skicka bjudningskort omkring till de
 ståndspersoner i trakten. Dessa inbjötos såväl
 till teaterföreställningen som till den dans, hvil-
 ken skulle vidtaga efter representationens slut
 och belöna de unga för deras arbete.

Dock glömde baronessan ingalunda folket.
 Ömselighet med Rafaels förslag kungjordes, att

hvem helst som var iförd helpryskostiga egde inträdde till teatern, och det ryktet spred sig naturligtvis med hastighet i de närliggande byarna, isynnerhet som man därjämte hvarskade, att den stora Drängstugan på Kungäla skulle utrymmas till dansplats för folket.

Motivet till detta beslut af Elexis moder var såsom vi nämnde ^{i förra samman-} hennes ästundan att hon så sin unga vänner, men äfven en önskan att fira besittandet af den nya egendomen, som hennes man inköpt för blott några månader sedan.

Till sin man, som var på en resa till hufvudstaden, skref baronessan om den blifvande festen och bad honom återvända i tid och medtaga grefve Khrentjelm, Rafels och Lindas far, om det vore denne möjligt att sluta sig ifrån sina göromål på några dagar.

Och medan den goda baronessan sålunda utvädade sin unga vänners anspråkslösa ^{plan} till en betydande fete, sysslade dessa i sitt anlitas brett med inluderandet af sina roller och upp-

sättandet af scen och utstyrel. I synnerhet de
sista dagarna före den stora dagen blefvo en fö-
ljig ansträngning för dem. Uppstignandet skedd
klockan fyra om morgonen, hvarvid flickorna inga-
lunda voro vana, hvarpå arbetet med helt kor-
ta afbrott fortgick till mid på krullen.

Af allt detta hade dock ingenting blifvit
utan Rafaels okufliga energi, isynnerhet som
han ej nöjde sig med sin ursprungliga länke, utan
förklarade „att de nu en gång riktigt skulle
visa hvad de kunde åstadkomma så här på
landet — så att folket sedan aldrig skulle förgata
denna tilldragelse.“ Ja, hade ej Rafael varit med
sitt alltid lugna, glädliga, uppmuntrande sätt,
som han stundom utvecklade till bitande humor,
sin öfverlägsna talang och sin kärlek till konsten,
så skulle ej de mer återfå sitt mod och sin
förtrostan, hvilkas svaghet gjorde dem missmo-
diga och kommo dem att förtvifla om sig själf.
Elise var en af dem som stannat till bråk. Oaktadt
~~högjäm förtäres Rafael öfver sin tafelhet.~~
Sina afgjorda ständspeleriske anlag visade hon en klumpighet och
Elise, som ~~högjäm förtäres som god ständspelerisk.~~ Saken
en tafelhet, som förvånade Rafael i högsta grad. Saken
var i själfva verket den, att Elise, hvars hastiga

lyriska utbrott slutade i ett lynne ännu kärfare än hennes vanliga, kände sig förragd på Rafael, på hans teater, på sig själf och på hela världen och deltog i tillställningen blott för att ~~jag~~ ~~se~~ de andra bida henne där som — de andra, d. v. s. alla utom Rafael, som till en början var för stolt att befatta sig med Elises nycker. Dessa likgiltighet åtel sårade Elise. En vacker dag kom hon ^(som var ensam i salongen) till Rafael och försäkrade de så trovärdigt som möjligt, att hon på inga villkor kunde spela den svåra roll han utsett åt henne, att han måste välja en annan i ^{stället} ~~stället~~ o. s. v.

Rafael hörde lugnt på. Han hade väntat sig någon ting dylikt, och nu berodde det på hans skicklighet att bortjaga Elises daliga lynne.

— Jassa, sade han långdraget och satte sig. Därpå återtog han sorgset efter en stunds tystnad: — Det var mycket ledsamt... jag vet ingen annan som skulle duga i stället... Vi få väl lof då att uppskjuta eller slå ut higen hela teatern.

Kissinens nedslagna röst och utseende, fanken

att ~~teatern~~ för hennes skull skulle gå om intet kom Elise häftigt att ²rodna, och hon stam-
made:

— Nä, men ... inte ... nog kan ju ... men
... inte för min skull ...

Men Rafael skakade på hufvudet...

Så hoppade han plötsligt upp från sin stol,
fattade sin kusins hand och sade innerligt:

— Snällaste, snällaste Elise, du vill ju inte
att vår sköna teaterdröm skall skingras för vin-
den? Säg, du spelat ju med — för min skull,
jag ber dig, snälla Elise? Jo, jag vet att du
spelar!

Och ~~den följande~~ Rafael tryckte en kys
på Elises hand och skyndade ut, viss om
sin seger.

Han bedrog sig ej.

Häpen, rodnande stod Elise kvar på samma
ställe. Hennes bröst andades häftigt. Rafael
bad henne, han bad henne, han kysste henne,
han litade på henne — men så tyckte han sig
om henne! ^{Hänföret klappade hennes ryggar så häro!} ~~Skulle hon verkligen ...~~

~~Sig. Att Rafael älskar henne, han som den~~
~~slutade af hela sin själ.~~ — O, hur hade hon kunna
 nat vara så dum att släta till bråk — Dock, utan
 tan detta skulle Rafael aldrig ha kysst henne!

Det rörde sig något i hennes bröst, och som
 hon var ensam gaf hon frän lopp åt sin tår...

Efter denna dag var Elise åter vid godt
 humör — ingalunda gråtfull, men glad. Hon
 gjorde sitt bästa, eggade därigenom de medspe-
 lande och erhöå duktigt beröm af Rafael, som
 ej var så litet stolt öfver sin seget, ehuru han
 ej omtalade den för någon...

På detta sätt vandades äntligen den stora
 dagen, den förste söndagen i Augusti. Det var
 minsann ett stökande och ett städande, ett sprin-
 gande, ropande, brådslande utan all ånsa för
 såväl våra unge vännas som för villans äldre
 invånare. De föra lyckte sig nog märka, att
 något särskildt var i förningen utom deras
 bråk, men de kunno ej sysselsätta sig med
 att fundera ut det. På förmiddagen anlände baronen,
 dock utan Rafael och dindas fader, som ^{beträffade honom} var till följ

hindrad att efterkomma sin släktings invitet.

Representationen skulle börja klockan sex på aftonen, men redan från temman tidigast rörde sig spridda grupper af allmogt i byn, och ständigt anlände nya från den kringliggande trakten. . . Detta var som sig borde, och teaterfolket kände sig i hög grad smickradt, men vi kunna tänka oss de ungas bestörtning, då Hjalmar, som var på rätt kognosering, störtade in på Stallsinden och underrättade, att de spelades pappa och mamma och alla möjliga andra herrskaper de ^{en} efter de andra körde upp på gården. Hela sällskapet rusade till vindspåret och fann Hjalmars nyhet besannad.

— Uoh! ropade man, — nu har tant Seema bjudit pappa och mamma! . . . Hur skola vi om barna spela! . . . Oj, Rafael, hva' ska' vi nu göra?

Och de vände sig till sitt orakel.

Äfven Rafael hade i början blifvit en smula häpen. Han hade ingalunda komponerat sitt stycke för bildade ^{fullvärdiga} det var ju blott för folket, ett gammalt modigt ^{sentimentalt} genomoraliskt stycke, och nu skulle här komma så många kritiker! Men han besinnade

nade sig; lite skön moral gjorde ej illa åt ^{blaserade} gammals
och ungas pretentioner — och han svarade raskt
på sin trupps ängsliga fråga:

— Skvad vi skola göra? Spela naturdyktis! —
och det med lust och glädje. Tusen gånger större
än är det ju för oss att spela inför personal,
som äro i stånd att bedöma... Vi borde tacka
tant Sofie för att hon berett oss denna öfver-
raskning.

Rafael's ord vektade. Med beäfrande hjärtan
föresatta sig alla att försöka sitta bästa...

En half timme senare öppnades dörrarna,
och åskådare strömmade öfver bron in på den
stora vinden. De möttes af Arnold och Rafael,
som anvisade folket dess platser, i det de reser-
verade de främre bänkarne för ståndspersonerna. Här-
igenom kom en stor del af åskådarna att få stå,
men det voro de ranna vid. Sist ~~satt sig~~ infann
sig herrskaperna, och först efter ett ideligt hula-
sande och småpratande tillätos de två marskalk-
karna att förtvinnna bakom ridån.

Fabrikskvickningar i "salongen" gäfro tillkännan den

triefredsställelse publiken erfor redan visirisdens
öfrige anordningar.

Rafuels gröna skerting hade kommit vid två
fuss vid uppställandet af ridarriggen. Vid sidan
nedhängt ^{— lodrä} från taket tvänne långa stycken, upp-
till förenade genom ett tredje lodräst lygstyck-
ke och vid golvet genom en med samma sker-
ting öfverkladd ramp — hvilket allt tillsammans
bildade en ypperlig ram kring scenen,
som tillvidare laldes bakom den gröna visir-
slän. Själva stegen pryddes dessutom i kam-
terna närmast förhänget af smakefullt ordnade
festoner af granvis och röda silkespappers-
rosor.

Man hade just hunnit se sig rätt på den-
na granntät, då Rafael ~~med~~ vände sig med
ett papper i handen. Han räckte detta papper
åt baron deerman, som satte i första raden, och
bed honom vara god och läsa högt hvad där stod,
hvarpå han älsk försvann bakom förhänget och
Thalhis helgedom.

Baronen villde Rafuels begäran och läste

162.

med klar och tydlig röst följande för första skriftliga program:

„Lisa, Toivo och Ilko.

Dramspel i tre akter (fem tablåer) och epilog.

Personer:

Amundus, konung.

Amandilla, drottning.

Agapetus, general: kungens tjänst.

En gammal munk.

Toivo, hans fosterson.

Lisa, en fader- och moderlös flicka.

Hanne, kyrkans värdare byns skickare.

Missa, hans hustru.

Ilko, deras son.

~~Särskilda figurer.~~

~~Sågarna.~~

Rekvisit för ånglar, hoflokk och barn.

Mellan första och andra akten förflyta fem år. Handlingen i tredje akten försiggår omedelbart efter den i andra akten.

Börjas kl. 6½ och slutas omkring kl 10."

När baronens ord förklingat, hördes ljudet af en

ringklocka, ^{den tacksamma} och publiken väntade i antlos spänning på hvad som komma skulle.

Nu ringde klockan för andra gången, och sedan gick upp... och ett utrop af förundran från ättidarnes sida!

Scenen föreställde en skog — men skogen var lefrande! En frisk barrdoft spred sig från de mörka granarna, mossan, som beläckt klifspanen där borta, tycktes dansa under ättidarnes blickar, förfäntan vid foten af den där liffullt grönskande björken var visst icke af papp... Ett arrangement som visserligen var originellt, men ingalunda så "illucoriskt" som en pappersteater.

En gammal, ärevördig munk inträder stödjande sig på en ynglings arm — en barfota gyllerrikert klädd yngling med ett oskuldsfullt, frimodigt utseende. "Låt oss hvila oss på bänken här", säger munken och tager plats, medan gossen sätter sig vid hans fötter. Därpå börjar den gamle ett intressant tal. Den stund är snart kommen, då han skall skildras sådan, och han upprepar nu för den förtersons korthet de lärdomar han gifvit honom. Ålska dyg-

den för dess egen skull, var sann, rättvis upp-
 riktlig, kyck och hjälpsam och sök lyckan i
~~andens~~ förnöjelse, i dig själf... " Men fader, " frågar
 ynglingen blygt, " får man di ej älska? " — " Jovist
 svarat munken, " du skall just älska alla medmen-
 niskor lika mycket som dig själf! " — " Men, fader
 ... men... " stammar Toivo. " Hvad då, min son? "
 — " Får man älska också en kvinna och göra henne till
 hustru... så göra alla omkring oss... " — " Nej, min
 son, icke alla, icke alla... jag t. ex. är så gammal
 och tänkte aldrig på kvinnan... Om du vill uppnå ren
~~renhet~~ ^{niskhet}, får du ej gifva dig... Men, dock är det
 ej orätt, om du älskar kycket. Hvarför frågade du detta?
 Toivo tvekar. " Icke är du väl kär, min son? " frågar mun-
 ken. " Nej, min far, " säger slutligen gossen, " jag älskar
 Lita. Hon är fader- och moderlös... jag har ju ända varit min
 gode fosterfader, dig, min far... får jag ej älska henne, hon
 är så god? " — " Javis, javis... nå, vet hon af det? " — " Jag
 vet ej. Jag har intet sagt — men får jag ej säga det
 åt henne om snart, att hon icke skall tro, att jag
 ej tycker om henne? " — Munken smälet. Så svarad han
 drömmande sin fråge fosterson: " Lita barn, du är

reny och du är ädel. Du går nu själf ut i lifvet, ty
din lärare döi snart. Näväl, jag vill ej pålägga dig
någöt tvång — allt det goda jag lärt dig, skall du
göra frivilligt, för det guds egen skull, därför må du
nu handla som ditt hjerta säger dig... Du har min
fullaste tillåtelse därtill." Och munken stiger upp.
"Hvad du är god, fader", hvisslar ynglingen, och så gå
de två bort.

Denne scen hade förefallit öfverraskande vacker för
publiken. Det lade sig som en stilla förtrollning öfver
densamma och den väntade med småleendet på läp-
parna på fortsättningen.

Snart hördes tonerna från en liten, vernodig sång,
en sång om "fågeln, som sin vän har mist", och in
på scenen trädde sängeriskan, en reny figurant flicka
i sin förla vär; enkelt klädd var hon och en korg bar
hon på armen. Nu ombytte hon ord och melodi och
sjöng en visa om sig själf, om ditte, som ej hade fru eller
moder, men hvars fader var i himmelen och hvars moder var
hela naturen — fågeln var hennes broder och blomman hennes
syster. " Och nu går jag till staden och säljer veckans
arbete och så köpt jag rik igen", slutat hon och med

deksamman kommer Taivo emot henne. De helna som gamla vänner och pratar en stund hit och dit. Så säger gossen: "Vet du, Lisa, jag får något att säga dig och fråga dig om." — "Nå, hvad då?... det skall bli roligt att få höra." — "Jo, ser du, Lisa... det är så, att jag tycker om dig..." Lisa skrattar. "Det tror jag nog, vi äro ju så gamla vänner... som bror och syster..." — "Nej, men ser du... riktigt mycket — jag tycker riktigt mycket om dig... Skulle du vilja bli min hustru!" Lisa skrällar öron, räd som ett smultron. "Vaj, vaj, inte kunna vi ju gifva oss ännu... du är ju så ung, bara sjutton år!" — "Du tycker då om mig, Lisa?" ropar Taivo stormande. "Ty skam, sade jag det?!" — Taivo klager: "O, snälla Lisa, om du visste, hur jag älskar dig!" — "Nå, om det är sant, så är det ju bra," säger Lisa plötsligt frohjertadt och räcker handen åt gossen, "jag lofar att bli din hustru, Taivo... sedan, när tid är... Sena, god morgon nu, jag måste till stan den och har så skyndsamt... Får väl Taivo, och tack ja Lisa!" Men ynglingen fasthåller flickans hand och frågar: "Är det så sant? Du älskar mig, Lisa! O, hvad du gör mig lycklig... Men ~~sorget~~. Skall du gå nu redan... får jag då alminstone

följa dig?" — "Nej, nej, jag är så förlagen, att jag ej nu kan
 gå utan mig för någon tillammans med dig. Seså, släpp
 mig nu, Toivo!" — "Käraste Lisa, som du vill... ^{Stjfs}
 lå!" Och så spränger Lisa sin rög, gnolande på
 sin visa. Men Toivo ser efter henne med ett lyckligt
 smålende och utbrister: "Och Lisa, Lisa vill bli
 min hustru... och nu vill jag arbeta och vara så
 god!" Och så tager han fram en bok och går och sätter
 sig på klippan. ^{Samtidigt höres stöj utanför scenen.)}
~~scenen~~, ^{Efter en stund inträda en mängd barn}
 råda och skrikande. Dem följer en yngling med
 ett hävt och äregrigt utseende och klädd som halpherre.
 Det är Ilko. Han ~~vill~~ nappar tag i en skrikande bytling
 och ämnar bli honom. Då fränder Toivo tappert emellan
 och rycker den lille ut Ilkos armar. Genast uppstår grät,
 följt af en spännande brottningsskamp mellan Toivo och
 Ilko. Slutligen segrar den förra till barnens förtjusning,
 hvarefter Toivo med dem skyndar bort. Ilko uppstår från
 marken och svär hämd. Straffet dräpa inkommer general
 Agapetus och frågar af Ilko, om han vet något ställe i
 Ugn, där kungen kunde tväla sig ett ögonblick, ty kungen
 är ute på resa genom landet. Ilko svarar "ja" och inleder
 samtal med generalen, som är ett godmodigt dumhufvud.

Denne berättar, att kung Amundus, som är känd, är ute på jakt efter sin äldre brors, salig ^{bortrofades} kungens, som som egentligen ju borde inneha tron. Ilko intresseras och lockas ut den förträfflige krigaren hvilket särskilda vännetsken tillhåller prinsens. Denne har bortrofats för yttan är tillbaka, trosigen utaf en munk, och har ett egendommeligt födelsemärke på högra armen, liksom en inbränd stjärna. "Ja, se, man säger, att kung Amundus är den, som liksom hel saken, men det tror jag inte," tillägger generalen hemlighetsfullt. Ilkos synes upprörd, ~~utan för en~~ pekad bortom kulisserna med orden: "Se, där borta är min fars stuga — den röda i dalen där nere — dit kan generalen hemta kungen och alla andra." Och så gå de, medan ridan faller öfver första tablån.

Publiken applåderade och ropade på Lisa och Toivo och dessa fingo buja sig inför öppen rida. Men Linda var också förtjusande som Lisa och "Nemellan barnen" var det ej mindre såsom Toivo.

Baron Deerman hvarade åt en herre bredvid sig: "Ja, ^{de spela} ~~prinsens en annan än någon af de~~ Hon är en liten älfva, den nonnakt flycke, men ^{inte} så illa. Han är ingen Örnberg där Linda ^{den} den är Rjael." — "Vist icke," svarade den andre, "och ^{sin} fan tarsi måste ^{man} ~~det~~ ^{högarna} ~~ju~~, så länge man är ej spelt ^{och} ~~ingen~~ ^{efter}."

Det gick nästan en kvart timme att ställa i ordning dekorationerna för nästa tablå, som föreställde småstas Hannus stuga — en äkta finisk konststuga. När förhänget drogs upp, såg man skräddaren syende i full fart på sitt bord vid fönstret, medans mor Minna stånk hade i hushållsbestygs. I detsamma inkommer sonen Ilko och berättar om sin äfventyr med generalen. Modren hör uppmärksamt på, och när Ilko slutat, kallar hon honom till sig, kvarpå dessa två uppgeva en plan — den bedräglige planen äti låta Ilko uppträda som ^{den förlovade} förnisen. Emellertid förtros denne åt sin mor, att just de känna tecken som förnisen äger, förefinnas hos Toivo, den gamle munkens fosterson. Han, Ilko, har själf sett den lilla stjärnan på Toivos arm. „Så mycket bättre“ säger mor Minna, „det är ingen tid att förlora. Vi måste ogenblickligen anbringa ett likadant födelsemärke på dig. Men först skola vi underrätta far och ja hans samtycke.“ Och nu följer en öfvertalningsscena, där den svage skräddaren ^{i början uppbragte förnisen} har svårt att motstå sin energiska gemmas och prokrets lysande förespeglingar: hans son konung! Och han själf behöfves ej med arbeta sig till döds! Han ingår på förslaget, och

170.

Derpå inbrännas de med tillhjälps af ett glödande kol
den lilla stjärnan på Ilkos arm, som viljekraftigt under-
går den smärtsamma operationen. Armen guides med vatten
för så märket skall se gammalt ut, och detta är just slutet
först, då kungen anländer med sitt hoffolk. Kungen täcker
berätta hvar för han är ute på längren, skrädhas och
skräddarnas blifva oförraskadt uppmärksamma och plötsligt
utropar den senare: „Herre gud, skulle han ha en stjär-
na på högra armen! Och det har ju just vår fästerson Ilko, som
den gamle munken skänkte åt oss vid sin död!“ Detta var
skickligt böjadt. „Hvad säger du, kvinna!“ ropar kungen
— och slutet på akten är, att Ilko igenkännes som den
förlorade prinsen.

När ridan föll, var ~~publiken~~^{folket} så indignerad öfver de brut-
liga skräddarnemiskorna, att det glömdes applådera, innan
herrarna gifvo uppstog därtill.

Följe så andra akten. Första tablån visade åter samma
skog som i första akten. Lisa och en man i lång kappa och
karett äro inne på scenen, samtalen går ut på att mannen
förklarar henne sin kärlek och Lisa vägrar skänka honom sin,
hvilket hon ju redan sagt hundrade gånger. „Nå, jag förtrefva

ej ännu, i eftermiddag kommer jag till en, jungfru stäm", säger
 mannen och går. "Hvem kan han vara?" Tanket lida högt,
 "jag älskar blott Toivo. Det har jag gjort i fem år och nu
 skola vi snart gifta oss." Omedelbart därpå instulttar en
 gubbe störd på sin kapp. Han jusslar och suckar och gijn-
 ker ned på torfbanken. "Hur står det nu till med måstel Hans-
 son?" frågar Lisa tilltagande och går till gubben. "Ach, ach,
 jag arma, usla onerska," klagat Skräddaren, "i natt dog min
 hustru och nu är jag ensam med samvetet mitt. Och snart
 blir det väl också min tur att träda inför domstolen..."

"Önskar måstel något? Skall jag gå efter en skopa vatten?"
 — "Gå, gå, barn" säger gubben och fortsätter, "i dessa skop-
 dar kost:" "ach, hade jag det samvetet som hon, så rent
 som vattnet i källan!... Hur lifat är uselt och hurd men-
 niskan är dålig!... Aj, aj, hvad det tar i bröstet!... Och
 jag var ju ändå emot den djäfulshistorien, men gummman
 hon sega', och pojken, han glömde sin far och sin mor, när
 han blef prins... Prins, ha, ha, ha! snite med prins än hans
 usla far!... Aj, aj, hvad det tar — det är samvetet!...
 Och gummman, hon dog i natt och förbannade sig och mig och
 alla... Ah — hä, jag kändes oer, hur doden söker upp

172.

mig." Lisa återvänder med drycken, och så följer en bra kännelse-scen. Gubben yppar sitt lifs hemlighet, det stora bedrägeriet. Förfärad äter Lisa, och när mästar Hannu sedan säger att Toivo antagligen är den rätte prinsens, blir hon och utropar: "Toivo prins, min Toivo prins!... Jag väl då med alla tankar på att bli din hustru, Toivo!... O, om det är sant, så tackar jag Gud, att vi än ej gift oss... Toivo prins — ja, ja, han har stjärnan på armen... Nu gäller det för Lisa att taga reda på, om saken verkligen förhåller sig så — och så blir hennes Toivo kung... Ja, ja, när Toivo sen som gammal får höra att gummans dötter, så skall han följa en tår och tanka: Den goda dötter, hon var min ungdomskärlek och hon gaf mig kronan!"

Andra tablan visar en kammare i Lisas lilla stuga. Den börjar med Toivo frieri till Lisa. Nu har han äntligen ett hem att bjuda sin älskade Lisa och nu kommer han för att hemta henne... } Lisa vägrar. Senare en liten tid måste hon betänka sig... Förtviflad aflägsnar sig Toivo. Blifven ensam gråter flickan öfver den song hon måste försäkra Toivo, men så lugnar hon sig och beslutar fast, att, om Toivo är den rätte prinsens, så skall han komma på fröken, wofor det och hennes

då. Härpå inträder den mantelklädda manspersonen från
 i morgne i skogen och förnyer den kärleksförklaring. ^{Lisa} Han be-
 traktar sin entragne tillbedjare, hon tycker sig påminna sig
 hans drag, hon fäster misstankar och frågar: „Hvem är ni
 då, som älskar mig så mycket?“ — „Hvem jag är, säger
 mannen, „skulle ni, jungfru Lisa älska mig, om jag hem-
 tade er guld och ädla stenas?... jag kan det!“ — „Ah, ni
 är rik!... Nå, då, kanske!“ kofrad den listigt, „Så vet
 då, att jag är pränsen!“ utropar främlingen och kastar
 af sig kappan. Han står där i en stället pränskostym
 och sluter Lisa häfligt i sina armar, emedan hon kunnat
 göra motstånd, I samma ögonblick öppnas stugdörren och
 Toivo visar sig på tröskeln. Fodlamet slennat han vid den syn,
 som ter sig för hans blickar, så uppger han ett förtreflans,
 svartbjörns rop och stötar bort. Emellertid sliter sig
 Lisa med fasa lös ur ^{pränsens} ~~hans~~ armar och med utropet:
 „Olycklige, hvad har ni gjort — — Toivo, Toivo!“ rusat
 hon på dörren. Pränsen taget häpen ett steg tillbaka och
 utbristet: „Toivo, Toivo — ah, hon älskar honom!..
 Ah, Toivo, nu har jag dig äntligen, du, minn din
 onars onde anda — nu skall jag bli fri från dig!“ Han

rycka in dock ur kättet och skynda ut.

Folket var i en andlös spänning i väntan på upplösningen af det intressanta dramet. Några af herarna drogo smutt på mun, och en af dem hvistade: „Spelstöt af riktiga skådespelare skulle stycket kanske ej förefalla så dumt...”

Da klockan ringde, tystnade med ens alla hvistningar och hvar och en vände sin blickar nyfiket mot scenen. Mången ungdoms hjärta klappade af oro för den präktiga Lisas och kanske ännu mer för den olycklige Tomas.

Ridån gick upp och visade för tredje gången den grånshande skogen. „Här kunna deras majestät hvilas sig,” säger general abgaretus inträdande, kvar på kungen och drottningen sitta in och sätta sig på mossbänken. De begyuna nu ett samtal, det hvar på framgår, att de äro ute för resa kring landet ofter att hafva lemnat prinsen hem, men att sköta riksaffärerna. Så vänder sig deras uppmärksamhet kring dennes person och de tala med en viss förbehållsamhet om honom, tills drottningen slutligen utbrister: „Ach, min gode Amundus, jag kvet ej hvad det är, men jag har alltid tviflat på att denne prins

är din brodern... Det är som som en inre röst sade mig
 (Han liknas ju i det minsta salig kungen)
 Det,!" — "Men, min kaste Amundella," emunder Kung A.
 Amundus, "stjärnan, stjärnan på armen och den gode by-
 skrättarens och hans hustrus berättelse om munken som
 till först innehade barnet..." — "Se, min vän," afly-
 ter drottningen, "de hafva ju kunnat ljuga..." — "och de
 hafva gjort det," säges plötsligt en röst bakom, och deras
 snarstötta famn förskräckta upp. Mäster Hannu står
 där vid sin krycka. "Hvem är ni och hvad är det ni
 säger!?" ropar drottningen. Skräddaren kastar sig på knä
 och ber om nåd: "Nåd, nåd åt den arme byskräddaren som
 redan lidit tillräckligt genom Guds hand," och så följer en
 kort bekännelse. "Och det är sannat hvad ni påstår?"
 utbrister drottningen och konungen frågas: "Men hvem är
 då den rätta prinsan, min verkliga brodern?" "Just som
 mäster Hannu ämnar svara, vacklar Toivo in i pi-
 scen och klagas: "Lita, lita — hvi bedrog du mig, hvi
 bedrog du mig? Lita, lita!" — "Det är han, prinsen,"
 hvilket skräddaren åt de kungliga... "Min Gud, ser du,
 Amundus, hvilken likhet?" tillägger drottningen. Isams-
 ma stund höres ropet: Toivo, Toivo! och Lita störtad

in på scenen. Hon griper denne i handen ~~och~~ med orden
 "höt mig, höt mig, jag är oskyldig, jag svär dig, min älska-
 de, jag älskar ju blott dig, Toiv!" men han stöter henne
 ifrån sig. Då rusar den formente prinsen in och med
 ropet: "ah, Toiv, nu har jag dig" ämnat han hugga
 till med dolken. Men Lisa mötters huggat, som sårar
 hennes arm, ropar: "hjälp, hjälp! det är Ilko, skrä-
 darsonen, som vill mörda kronprinsen!" och skyddar
 kost. "Niding!" ^{rytel} ~~skriker~~ kungen och för handen till svärdet.
 Drottningen välsignar sig, mestadels flannar utropar: "O-
 lycklige! Vär du än göra dig till mördare? Var ej bedra-
 gare tillräckligt? Ilko, Ilko - Guds ~~vare~~ ^{vare} skall drabla
 dig!" Ilko hopar, förfärad, vacklar, stammar: "Min
 far!... det förtorast... upptäckt, vanärad!" - "Hörs
 folk, människor, hören hit!" skriker kungen, "tag fast
 den löparen!" - "Ha, befrande ^(Förbannelse!... Förbannelse!) skolen i ej för mig! Väst-
 brädet Ilkos lidelsepunkt, hvarpå han stöter dolken i sitt
 bröst och tumlar omkull, "Min son, min son, olycklige,
 hvad har du gjort!" ^{frånstötet} skändman och kastar sig ned vid
 Ilkos lik. Öfverraskad, utan att förstå något har Toiv varit
 vittne till denna scen. "O, kom, låtom oss gå från denna

fusans skådeplats, "beder drottningen upprörd: " Men
 denna unge man, som är prinsen, " säger generalen.
 " Tag honom med, tag honom med! " malar kungen. I
 detta ögonblick visas sig hoffolk, bärande Lisa af-
 svimnad på sina armar. " Skynda fort, vatten, här är en
 sårad kvinna, som vi funnit afsvimnad i skogen! " ropa
 och sätta henne på torrkäntan
 de. Vid hennes åsyn väckes Toivo ur sin känslö-
 löshet och under utropet: " Lisa sårad! min broder! "
 rycker han sig ur generalens handtag och springer till
 folket. ~~han~~ sin älsklings sida, kastar sig på henne
 och stönar: " Lisa, Lisa ... säg, är du död? " Lisa vaknar
 ur sin medvetlöshet, upptäcker Toivo, som jublande stu-
 ter henne i sina armar. Då nämner sig generalen, lägger
 sin hand på Toivos axel och säger: " ~~Ung~~ Erstör-
 het, ni är prinsen... ni måste följa kungen nu, lemn-
 na denna kvinna i fred... Betänk, ni är prins! " " Gå,
 gå, " uppmannar också din och skjutet Toivo ifrån sig, " gå,
 Toivo, du är kronprins och skall en gång varde kung! "
 — " Prins... kung " slammer Toivo som i en dröm. Nu
 fattar kungen i hans högra hand och skjutet upp armen.
 På armen synes en liten stjerna. " Ha, min broder, ut-
 ropar kungen, " min länge saknade, ändthigen funnit
 broder! " och han stutet Toivo i sinna armar. " Kungens

178.

Konungen, prins ... konung", stannas Toivo, men plötsligt utbrister han: "Nej, om jag än vore hela världens konung, så lemman jag dock hellre allt det än min Lisa," och han sluter sig åter lös och omfamnar sin brud. "Bäste Amundus, låt honom få sin Lisa", bedrottningen, "den tappre flickan räddade ju kanslif!" — "Närval", säger kungen, "må så vara ... Kommen till mitt hjärta minn barn!"

Stormande applåder bröts lös, då ridan föll ned, men det gick ej upp för än efter en tjugo minuters förlöpp. Då epilogen skulle vidtog. Det hade skett en betydlig scenförändring. Ungefär från mitten af scenen höjde sig en bred med hvita ~~te~~ mattor belagd Trappa uppåt fonden, där den slutade vid en portel. På ömse sidor om denna trappa stodo granar och björkar. Golvvet fram för trappan var likaså beläckt af en hvit matta.

Ett harmonium uppspelade en vacker marsch, och in Trappa en mängd små hvita änglar, hvilka ställo sig på trappstejen en vid kammern. Endan. Kärpa inträder med värdighet konung Toivo i stol mantel och med krona på hufvudet och spän i handen, därpå drötning Lisa, och så hela raden hoffolk, alla så gravt utstyrd som man burmat ästadkomma. Kungen och drötningen stiga

uppför trappan mellan de leugade änglakermen och
 stålla sig öfverst under portalen. Hloffolket ordnar
 sig i två grupper omedanför trappan. Nu uppspelas
 det osynliga instrumentet en harmonisk hymn,
 hvorefter en liten ängel trödet fram mitt på trappan
 och utropar: "I vårt kungarike blömas diggä och staffas grott!"
 "Länge lefve vår gode konung
 Toivo och vår älskade drottning Lisa! Hips, hips,
 hips hurra!" Och hela folket deltagas i lefvesopet,
 och ett ljudligt, oiofaldigt hurra ljånas genom
 stalleunden.

Som åskan dundrade bravoropen och appliderna
 i salongen, då ridån gick ned. Gång på gång för den
 gå upp igen, och de spelande ^{fram} fram och tacku. Man
 ropade "Lissa, kunningatal — Toivo, kunninges — kikk,
 ki, kikk!" och förtjusningen ville ej tagu någon
 ända.

Då ljös baronens röst: "tekiä, tekiä, kappaleen
 kirjoittaja!" och genast förenve sig hela publiken
 i denna fordran — och Rafael Frädde fram till
 rampen, leugade sig blossande röt och stammade:
 "kütökii paljo, nyt on kaikki loppunut!"

Klockan var också redan half elfva.

9. Natten.

Stallvinden var mörk och tom. Publikerna hade uppsökt andra nöjen, de spelande hade skyndsamt klast om sig och lemnade nu skådeplatsen för de sista timmarnas spänning — icke utan vems blänkande tillbaka på det Julius tempel de med så mycken möda upprest och som nu stod där öfvergifet och färdigt att rivas ned, efter det blott ett enda offer ansträckt på dess altare.

— Ja, sade en af gästarna i det han hoppade öfver rampen ned på vindsgolvet, — det är ändå lu: stigt, att en hel västa kan irrorymmas på en stund vind och att ett helt lifs händelser kunna klagöras på tvåhundra minuter.

Rafael och Arnold voro de sista som öfvergifes scenen. Just då de skulle utträda på stallbron, yttrade Arnold förläget:

— Rafael, tillåt det mig att omfamna dig som bevis på min tacksamhet... Det är din förtjenst att allt aflupit så väl...

Rafael tröades angenämt af denna nanna anskådan. Han befann sig vissurligen i ^{en tillstånd af} en patologisk berusning såväl till följel drif af att han med lif och själ lifvat med i sitt eget drama som på grund af äskådarnes eklatanta förtjusning, som högligen smickent honom, författaren ... och ^{därförläsom} hans ^{hans} beröm och erkända såsom en naturlig sakt, men det oaktat avstego Arnolds enkla ord en vacker timare sträng i hans hjärta. Han stannade och sade, medanden andre smilt stöt honom i sin armar:

— Utan er hade jag dock intet kunnat utrotta... och isynnerhet får jag tacka dig, som varit till så stort hjälp vid decorationernas anordning...

Och de trädde ut i aftonens dunkel och bomma: de till vindslörren...

Here på gården stodo en mängd kvinnor, äldre och yngre, och då de både gossarne passerade förbi dem, nicko de och tackade och sade rönda att de aldrig haft så roligt på någon annan teater, fast de allis mist betala och gifva ut dyra pengar, och här hade de fått se hela teatern för inget

182.

King, ja, så goda herrskaper, hade för aldrig bott ...

— Ei mitään, ei mitään, afbröt Rafael de
goda människornas utgjutelse, — gå nu och dans
sen i stugan och roen er på bästa sätt...

Den vackra villan stralade i ett haf af ljus,
en effektrik kontrast mot den mörka him-
mel och den i höstnattens dunkel innesp-
ta trädgården med dess ^{dyster} björkallier. Afren-
drängstugan var upplyst och genom dess för-
ster såg man, huru folket tvinnade svängde
om i muntora kvirflar, medan det skärande
lydet af en fiol och de dansandes stamp o:
lydligt trängde ut genom den ljekte dörren.

Rafael och Arnold togs vägen ^{genom} trädgår-
den upp till villan. Det tycktes vara af ödet
bestämt, att den förra denna afton skulle
blifva utrott för de mest olika slags ytttringar
af förtjusning och lacksamhet, ty ett stycke från
Frappan mötte dem en äldre mager mansperson som
^{med hatten i venstra handen!}
under upprepade bequingis närmade sig Rafael.

Arnold såg ganska besvärad ut, och därpå var
ij att undra, ty den komiskt artige rykorningen som

uppenbarligen hade en lät "sticka", igenkändes af Rafael såsom Niemelä-gubben, Arnolds far.

— Ja, jag får lof att tacka så mycket, pladdade den vänlige gubben, öfverhöfveligen ändrande ställningssteg och räckande ^{högra} sin hand åt vår hjätte, hvilken med ett mjödosamt undertryckt smälkande ord tog densamma, — det är riktigt vänligt af herr greffen att så där syssla med Arnold och lära honom så mycket, att han nu såsom i afton ~~klara~~ de uppträdde så där på testern... ja, jag kan inte säga, huru tacksam jag är, och jag skall aldrig glömma, hur god greffen är... Kom du också, iting, Arno, min pojke, att draga nytta af det fina sällskap du råkat i och lära dig seder...

Gubben gestikulerade med hatten hela tiden han pratade, ~~lät~~ ^{satte} den på hufvudet och tog den af igen och Rafael, lika brydd som road, utförde i brist på bättre samma tempon, så att Arnold som dragit sig några steg åt sidan hade en möda i världen att icke brista ut i gapestrott på samma gång hans hjörta ville brista af smärta öfver att just hans far betedde sig så löjligt.

— Herr Niemelä öfverdrifor, sa till Rafael

förelåter att svara på gubbens ordsvammel, —
 hvad ~~stort~~ sällskap angår har ju nog Arnold lika
 bildadt umgänge i Hfors under terminerna ... och
 vid vår teater har han varit till så stor hjälp, att
 det sannertligen är vår sak att tacka honom ... Nä
 är aut för väntig ...

— Nej, nej, för ingen del, betydade gubben,
 och hvem vet hur länge han fortsatt, hade ej en röst
 från villans Frappuppgång kallat på de båda gossar
 na. Det var Linda som ropade:

— Rafael och Arnold! Alla vänta på er. Skoten
 I icke komma in snart? Dansen börjar stralt, och
 det är vi som skola öppna kaben.

— Kom nu, uppmanade Arnold, — ska' int'
 pappa gå hem? tillade han konfallande.

— Hem, jo, jo, hem ska' gå, sade fadern, — ja,
 herr grefen väntar nu, och jag får tacka så mycket.

— Nä, hurför kan ni inte trå in? mumlade
 Rafael.

— Nej, nej, pappa går hem, bestämde Arnold och
 så drog han sin vän med sig till villan, lemnande
 fadern att skota sig själt.

— Du ser, Rafael, hviskade Arnold ^{helt förligt} till de betråd.

de trappan, — hur det är sorgligt med pappa. Han är som två skilda människor. Nykter, är han ofta sträng, men då han druckit, blir han så löjlig...

— Nä-ja, sade den andre längdraget. Han hittade gj' på bättre fört...

Salongen var rikligt upplyst af ljus och lampor. Möblerna voro delvis flyttade åt sidan delvis utbjudna i andra rum för att gifva godt utrymme åt de dansande. Dörrarna till de angränsande rummen stodo på vid gäpet, och en hel mängd folk rörde sig af och an eller settlo i kottier och samföspånkade.

Vid de båda vännernas inträde uppspelade kommunens hornseptett, enkom enljgerad af baronessan, den gamla bekanta „Donauwellen“ — det stände frsta numret på dess program —, efter hvors lyfva toner några minuter senare konungen (Rafel) med sin drottning (Elise) och prinsen med sin Lisa, prinsen mycket försagd till en brjan, fradde valser och dyndels öppnade balen.

Efter att hafva svängt om ett kvarf med Elise,

förde Rafael ännu i tur och ordning de andra flickorna som medverkat vid teatern ut i valsens kretsflar, hvarest han med en lättadens sukk smög sig bort ut balongen, där redan ~~de~~ dansen ~~hvarandra~~ om hvarandra.

Rafael åtskade dansen visserligen blott som en angenäm recreation, men i afton var han ej alls kågad att deltaga i larret och värmen därinne, han drags oemotståndligt ut i natten, ^(suck sticket) ut i Faldgränd. Han kände liksom ett behof att reda sina tankar, oaktadt han intet hade att tänka på, men ~~saken var~~ ~~att~~ aftonens framgång ^{hade} verkat på hans nervsystem, han gick omkring liksom innesluten i en smekande folkrets.

Månen hade gått upp, bleka dagar lekte med svarta skuggor i parken, som i ^(djupa) melankoliska färger låg ^{där} inför Rafrels blickar, då han trötte ut. Han vandrade genom alleerna, hans fotsteg ^(på sanden) voro de enda ljud som tydligt hördes, ^(så var det) balmusikens toner ^{klän} frängde ~~han~~, folkska ut i natten oemotståndligt höjde Rafael sina ögon mot himmeln, på hans ömbliga hvarf en

och annan stjärna redan lindrade, drömmande dröjde han vid de små ljuskropparna — hans läppar formade sig till ett leende, kaustisk bländade han skinnande framtidsutsigter på denna lefande tafla...

Ett bortdöende amottackord ljöd ifrån villan, "Donauweller" var slut och ~~stagna~~^{flera} af gästerna steg ut på verandan för att söka frisk luft, medan några t. a. m. vagnade sig ned i trädgården.

~~Ett litet sällskap~~ Treune damer, en äldre och en yngre, mötte Rafael på hans ensliga vandring och anmärkte ^(i de passande förhållningarna) icke utan en skymt af gäckeri:

— Här ute — så ensam! Ah, ni tycker ej om ~~ni~~ⁿⁱ ~~got~~^{gott} ~~komfett~~^{komfett} dans... nej, nej, såra tankar flyga högre...

En plötslig fasa bemäktade sig Rafael. Rauskes de föreställde sig, att han var sentimental! "... pffei!" Han vände sig tvärit om och slog sig i samtal med James na. . .

Han dansade af hjärtans lust i takt med hvar septillettens muntera polka, tjocka dammoln hvirfvlade upp från salongsgolvet, här svängde en karol:

188.

jer sin ^{ngilic} lara omkring, där sjönk en dam halft
vanmäktig ned i sin kånstol, (efter en nyss ständ tur)
kristande med solfjädern efter luft, medan andra sökte
sig till den i matsalen anordnade buffeten.

Med hufvudet lutadt mot dörrposten stod Bar
fael och klickade tankfullt på det glida sällskapet.
Tagen faste sig vid honom, alla hade nog med hvarann
dra att göm... Han kände sig liksom öfvergifven,
ensam, oförstådd — och dock hade han ju själf
velat det. Hvorför kunde han ej nu ha' roligt
som de andra? Hvad var det för en underlig
varnande röst i hans inre som häft rekade ho-
nom att deltaga i de andras nöje?... Han hade
i själva verket ofta iakttagit denna egen-
domlighet hos sig, att, då andra människors
riktigt förlustade sig, han blef med eller mindre
sorgsen... Han var ej skapt som andra. — ^{sedan} Och
ledt af det plötsliga triffel, som stundom öfver-
mannar ädla karaktärer, fruktade han, att
han kanske var så dålig, att hans synder fryckte
honorn, att han ej fick njuta...

Försjuaken i sina penseser, märkte han ej Arnold, som lockade sig om pannan med sin näsduk närnade sig ~~honom~~^{honom}, förrän denne fattade honom i armen och hviskade:

— Kommer du ut med mig? Jag har så ryshigt hett...

— Gärna, svarade vår hjätte och sag vänligt för kamraten. Det var ändå någon, som mindes honom!

De gingo ut och promenerade en stund i fardgården, än tiggande, än talande om likgiltiga saker. Slutligen frågade Rafael, rädd att Arnold för hans skull förtakade dansens nöje:

— Skola vi ej återvända in? Här är lite kyligt, och du är så varm efter alla dina valser och polkot...

— Nä, som du vill, svarade Arnold, men hans tonfall rörde en liten missräkning.

Trappferad härpå sporde Rafael nästan glädligt:

— Har du ej lust att dansa nu?

— Nej, genmålde den andre och fattade honom

190.

sunder armen, — jag tänkte, att vi två sku' vara på tumankand nu, och att du sku' berättar mig någonting...

det var tonen hos ett bortskämdt barn, men den gjorde Rafael öfverlycklig.

— Svart ska vi bege oss? frågade han.

— Kanske ut på ån? sade Arnold. — Nej, det är för kallt...

— Jag vet, inföll Rafael, — vi gå upp i mitt rum. Har du någonsin varit i min tonkammare, Arnold?

Som denne icke hade det, var han genast med om förslaget.

De smög sig förstulet upp för trappan och befanns sig ~~de~~ som några minuter uti Rafels sants-tuarium. Det var en liten sedkantiig kammare med tre fönster, hvart på sin vägg — golvet betäckt af en matta, möblemangset: soffa, skrifbord, säng, toa-letbyrå, kommod, en hylla med böcker, ett staffli, ett mindre bord och några stolar. Männen sken in genom fönstret, på toaletten pickade ett väckars.

— Det här ser riktigt mystiskt ut och på samma gång hemtrefligt, sade Arnold, blickande omkring sig.

— Skall jag tända på lampan, hvad tycker du? frågade hans vänd.

— Nej, tänd inte — vill du, så sitta vi så här i mörskenet.

De togs plats i den stoppade soffan, som var jämnt så ståt, att de bekvämt rymdes hem i sitt hörn.

— Seså, fortsatte Arnold, — nu skall du tala. Kommer du ihåg, Rafael, att du en gång lofvade mig att berätta något om dig själv? För resten har du ^{vid} ett par ^{tiopåttio} ~~gångr~~ ^{år} yttrat: „det där får vi sedan tala om“, så att jag är heelt nyfiken att få reda på dina äfventyr.

— Ah, kasta Arnold, genmålde Rafael smilande, — jag inset, att jag varit för hemlighetsfull... Nå, du måste förlåta, det är nu en gång min natur... „Mina Äfventyr“, säger du. Nej, om jag haft sådana! I min dumbhet har jag intresserat dig för „min historia“ för att nu förstås

192.

saka dig en missräkning, då jag egentligen
inte har någon "historia". Mitt lif har föflutit
austförligt lugnt...

— I alla fall tros jag, att du har mycket att
omtala, om du kan ville.

— Tros du det? införl Rafael smickrad.
Na, om du är så angelägen...

Han hade verkligen i början varit tveksam, såsom
det ofta händer, då man felaktigt ätt uppfordras
ätt göra något som man länge ropat på. Men
vid Arnolds fortsatta uppmaning gick denna tvekan
öfver i en känsla af tillfredsställelse, och det var
med ett litet quantum själfnöjdhet som Rafael tä-
lade, under det Arnold lyssnade med öfverdåd
uppmärksamhet.

— Jag var fyra mer än sex år, då vår mor dog,
och min systers följaktligen ännu ätte fyra. När
jag bodan af sputton väran på min nacke, och
Linda har fyllet fjorton. Du kan förstå, ätte vi slöts
oss intimt till hvarandra, hon och jag, då mamma
var död och pappa skötte sitt ämbete. Vi voro nästan

alltid tillsammans, men vårt förhållande var
 ingalunda alltid enigt, och felet hörde till
alltid på min sida. Linda har stadse varit
 denna ängel af oskuld och godhet eller hur jag
 skall uttrycka mig, sådan du lätt kunna kän-
 ne. Det är verkligen skada, kunde man säga, at
 hon blifvit född till den här världen, som, efter
 hvad man påstår mig, är så dålig... Min natur för-
 emot har varit dubbel. Ända sedan helt liten
 hade jag två "lynnar" — det ena mildt, drömmigt,
 filosofiskt, man gjorde med mig hvad man ville, kyssde
 mig, narrade mig, berättade mig historier, jag lit all-
 gressen, trodde allt — mitt andra lynne var ner-
 vort, egensinnigt, retsamt, pojklaktigt, man fick
 ej röra mig, jag var med ett ord "elak". Det var under
 dylika perioder som Linda led; ty: icke nog med at
 jag befädd henne till det ena eller andra, jag slog
 henne ochn^o, och det ibland med sådant eftertryck,
 att jag själv blef skrämd och köjde gråta... Det fanns
 något ^{mystiskt} spökligt i min konstitution, ^{det tror jag} ~~skulle~~
 med säkerhet försämrat som jag samtidigt lyssade mig se och andra
~~ge. Allt detta skulle jag se, om jag förtämligast...~~

194.

~~hände~~ i mig närhet. Dessa symptom hos mig, som varade till
mitt ~~femte~~^{tolfte} år, ansågs af min omgifning som
bevis på ett retligt lynne, och man fastade ej vidare
soppmärksamhet därvid. Man agade mig, därmed allt.
Och man gjorde mig därmed en stor tjenst. Ty af
agari började jag frukta — och denna fruktan berok,
att jag småningom försökte betvinga mig. När nå-
gon ting ej gick som jag ville, väsnades jag ej mer up-
penbart, utan sprang till mitt rum, kastade mig
rygglänges på soffan och sparkade med benen
samt snyftade eller grät fortviffladt. Men en gång
öfnade mig pigan, som sående mig i denna ko-
misska situation, gaf till ett skratt, ett gapskratt,
vridande sig och fryskande händerna mot ansigtet.
Detta skratt guder än i mina öron. Emellertid skän-
de det mig så, att jag upphörde älska med dessa par-
rotymsmer. Nu var jag kotad till det yttre. I mitt
inne rasade än demonen, men jag kunde behärska
den, och mina första segrar gafos mig lugn. Sen
dess, d. v. s. under en tid af frä är har aldrig vrex
eller hat kött i mitt hjärta — du kan ej förstå, hur

195.

eninnerligt lycklig jag känner mig öfer min viljes
kraft och det är min stolthet, att jag arbetat mig
till a . . . Här ser du en fr. af min utveckling.

Trötta det dig att följa med denna psykologi?

— För ingen del. Du berättar på ett sätt,
som gör det så tydligt för en . . . jag lyssnar med
nöje.

— Hm, återtog Rafael liksom utretande Ab.
Nolds tankegång, — jag vet ej, hvarefrån jag fick
den lusten att klargöra mig för dig. Jag har
öfvertänkt dessa saker under några dagar — d. v. s.
sättet att berätta dem — och ~~en~~ det är väl nu
en tydlig föfång och egenkärlek, som kommit mig
att pinna dig med deras framställning, ty jag måste
erkänna att det är mig öfver till stort nöje. . .

Han tystnade och såg på sin åhörare. Denne
omvände halft omedvetet något om, att Rafael
var allt annat än föfång, men Rafael faste sig ej
härvid, utan fortsatte:

— Näväl, nu gå vi öfer till en annan sida. ~~Har~~
Vet du hvad? När det går omkring, är jag ~~man~~
~~en pojke och det var kändade ett mids-~~
~~liten en en "stort" "flatsvikt" "vakt"~~

196.

Tog af moder naturen, när jag föddes att bära byxor.
Säkerligen voro åtminstone mina skolkamrater
af den åsikten, eftersom de gifvo mig öknom=
net „lilla mansellen“. De ansågo mig nämligen
för en stor kraka — och de hade väl icke så
onätt, om man får döma deraf, att jag aldrig
^{detta} (i deras slagmil och att jag alltid stod på flic-
kornas sida, när de voro med i våra lekur. Jag gjo,
de nämligen den rättlagelsen, att små gossar
gärna spela öfversinnare gentemot små flickor, och
detta upprörde mitt fredliga sinne, som önskade rätt-
visa öfver allt... Nu må du inte tro, att jag var ni-
gon kavaljer, „flickpojke“, som man säger, i vanlig
bemärkelse. Jag sympatiserade med flickor bättre än
med gossar först och främst af det skäl jag redan
nämnde och secundo därför att en inre makt
liksom drag mig till dem — och ser du, just här
på grundna sig min sorgliga förmodan, att jag är
skript till flicka!

Och Rafael höll upp med en tragikomisk min.
— I detta fall har jag visserligen varit din

saka motets, sade Arnold intresserad, — dock skall du ej bekymra dig för en dylik sak! I ditt ställe skulle jag tvärtom vara nöjd. Du var visstörig och säsom "i jaggar" äro vanligtvis, men du var "manlig".

Rafael faste sin blick smickad på den andre, hvar på han återtog:

— Framhanda har du icke så rätt, om man tar det ur den synpunkten... Faktum är emellertid, att jag spelade en fläckas roll bland mina skolkamrater. Jag var vanlegifven och saktimodig, ty jag ville ha fred med alla, och med alla var jag lika vänlig och artig. Jag var mycket mobil och fin i mitt uppträdande, och detta var väl också en anledning till min framgång. Ibland kunde det hända, att någon äldre kamrat — kanske af afundsjuka — slog till mig för att reta mig och få se mig vred. Men nog gingo dessa för- och om intet alltid! Jag kände för mycket förakt för att bli förrädd och jag behöfde ej ens förvarn mig, ty någon af de högre klasserna tog mig vanligen i försvar; jag var, skall du veta, förtrodd hos dem...

— Det var för märkvärdigt! afbröt Arnold. — Nog hade jag blifvit rasande öfver en sådan förolämpning och inte skulle jag heller tillåta någon annan att förtäna mig; själf hade jag hämnats!... Men i oss onde du ju, att du var mycket hetsig af dig?...

— Ah, ses du, det var ju sjukliga anfäll, och de följde kommo blott utom skolan... Ah, inte skall jag säga, nog kunde jag ju förfärligt mig, men åtminstone måste det ju finnas lojliga skäl — icke kunde jag förräpa mig på dumkommar.

— Du är märkvärdigt vis, inföll den yngre med beundran.

— Dock var jag icke alltid så ringaktad, återtog Rafael sin berättelse, — tvärtom! På de högre klasserna visade man mig med och mer aktning. Jag var bland de främsta i kunskaps- och höll mig delaktigt på ett visst afstånd från kamraterna — ja, jag var aldrig i deras sällskap utom skolan, ty jag visste, att om jag det gjorde, hade min uppgift blifvit att spela femte hjulet under regnen. Jag hade ju icke några gemensamma intressen med mina kamrater, min häg låg på annat som du kommer att se. Af det lilla jag var med dem märkte jag, att de i sin samtid gjorde när eller förtalade lärarne eller sköto med

sina bedrifter i ett eller annat hänseende eller portade om flickot — och intet af detta roade mig. Jag hade inga flammor. Aldrig sågs de mig promenera med en flicka, aldrig talade jag om någon... Men vet du, jag tror, att många afundades mig denna kyrkhet. åtminstone sade mig en gång en kamrat: „Ack, Rafael lilla, om man vore så ostyldig som du!... Om man visste så litet!“ Jag nästan rodnade för detta utrop, ty jag var säker på, att jag „visste“ lika mycket som trots någon — fast „vet“ är en helt annan sak än tänka, tala, handla. „Du misstär dig, jag är inte alls ostyldig“, sade jag genast, men han skickade på hufvudet utan att höra mig.

— Har du verkligen aldrig varit kär? frågade Arnold högligen förundrad. — Jag flammer för alla vackra flickor... fast nej, inte mer...

— Aldrig, svarade Rafael långsamt.
Men efter en stund fortalte han ängestfullt:

— Jag mig nu, Arnold, örför också tycker jag, att jag är på något vis misslyckad... Flod är det för ett stenhjertat jag har? ... Och så skall du veta, att jag tycker nästan lika mycket om alla människor, sedan min mot dig. Tänk nu, hur otacksamt jag är mot min far, mot sinder och alla näraste!... Ack säg mig, nu, snälla Arnold, är jag en rysslig svärmare och oduglig fantast?

— Nej, det genmilde den tillfrågade uppriktigt, — jag kan icke riktigt med mitt förstånd fatta dig, men mitt hjärta säger mig, att du är genomfärdig och god.

— Talas du sannings! utropade Rafael glad. — Tycker du det verkligen? ... Nä, men då måste jag säga dig en hemlighet!... Ah, hvad vill du säga?

— Jag ämnar bara fråga — när du sade att du hade ett stenhjertat — om inte någon af dina kamrater var din vän?

— Nej, jag hade inte fått mig vid någon enda människas.

— Ha Katalleenan Viktori di? Har du din vän?

— Du har rätt, jag tycker mycket om honom, men han är dock icke min jämlike, vårt förhållande är såsom lärarens till elev, han är liksom min yngre broder. Han kan icke följa mig, och därför står jag ändock ensam i vår vänskap...

Så Rafael tystade, sporde Arnold:

— Flod var det för en hemlighet du skulle öppna för mig?

— Ah, svarade den äldre dröjande, — hvarför tror du, att

Jag talar med dig så här öppet? ... du är den enda till hvilken jag så gjort.

— Han ... inte vet jag, svarade den tillfrågade förvirrad.

— Ah, ser du, det är därför, att jag från första stund kände mig dragen till dig, att jag hoppas, att vi både skulle första honom. Dra, att jag alldes dig... och nu frågar jag: vill du bli min vän, min riktiga vän, ser du?

Och tvisflande ännu i sista minuten vände Rafael söder om ansiktet oroligt spörjande emot Arnold, i det han på samma gång räckte fram sin hand.

Arnolds blick hängde fast vid Rafael. Hela tiden hade han liksom inandats en renare atmosfär än den vanliga, känt sig upplyst till ett högre existensplan, och nu såg han tydligt i mänskenet en glorian kring Rafael's रुप. Någonting rörde sig i hans hjärta, förtvillad tryckte han tyst Rafael's utsträckt hand.

Först kramade Rafael den, betraktade sin nye vän med en deskriflig och omfattande blick, sedan steg han hastigt upp från soffan, höjde sin lediga hand och utropade, i det hans ögon än mer vidgade sig:

— Arnold, där är någonting i mitt bröst, fast jag uttanpa är så lugn, som arbetes, som vill ut — jag är så revolutionär, jag vill nägt, men jag vet än ej, hvad det är. ... O, Arnold, jag känner att jag måste betrakta en vän, såg, är du min vän, vill du följa mig?

Han hade något af vansinne uti sig, och dock utgöt han en oernotständig tjuskraft. (reflekterades med af denna patos, han) Arnold (var liksom tvungen att svara:

— Jag följer dig, Rafael!

Med ens kom denne åter till besinning.

— Tack, sade han kort, men vänligt och st. till sig i soffan. — Hvad var det som kom på mig? Skilade han med ett litet skratt. — Jag, som är en sån filosof! ... och hatar all teatralisk patos!

Och han försökte i tyst begrundande.

— Skall du ej berätta vidare? Lyd Arnold's stänma.

— Ja, det var sant! ... Hvad talade jag sist om?

— Ah, jag minns! ... ~~Nej, nu skall du följa mig, när jag börjar skratta.~~ Du erinner dig, att jag ~~var~~ var i utvecklingen ...

sade, det mina anlag redan i barndomen ligs åt
 tänkandet. Mamma lefte ännu, då jag redan
 begrundade, kvart för det var så och så — helt abstrakt.
 Jag frågade mig, hvad Gud var, hvad änglarna voro,
 stjärnorna, paradiset, solen, himmelen o. s. v., aut
 saker, som min mor mycket talade om. Jag var knappt
 fem år, när hon lärde mig latin. Så fort jag kunde
 stapra, studerade jag dagen igenom en gammal
 biblisk historia med underliga berättelser — ja, jag
 vägrade påstå att jag tio gånger läst den från perm
 till perm. Där var en bild — Jesus prestas af den
 behornade djävulen — som utgjorde min skräck. Jag
 frågade en gång af mamma, hvem den fule geb-
 ben var, hon svarade: „Beberus, som är elak“, och
 som dess hoppade jag städse öfver det bladet. Jag
 hade lust, men vågade ej fråga närmare af min mor
 om den mystiske mannen... Vid fem år kom jag
 i småbarnsskola, där fickhandsteckning intresserade mig
 mest. I det ämnet var mitt ständige ritbord „10“.. Se-
 dan, när jag kom i „riktig skola“, blef matematiken
 min oemottämliga passion; jag „räknade ned“ alla
 papper, som fölls i min hand, och jag plögde dinda

med att låta henne åhöra, när jag högt utförde min
 divisionskalkyl — och hon underkastade sig allt...
 Åhm, ser du, det är kanske därför att min systers
 är så fullkomlig, som jag ej kan tänka på andra
 flickor... Men till saken. I mina tionde år vaknade
 smaken för litteratur. Jag begynte gräpa i min fars
 bibliotek — hemligt, jag vet ej hvorfor. Jag slukade
 romaner, och om de också ej di voro välgörande, så
 kan jag tryggt påstå, att de oändligt utbildat
 mig. Poesi talde jag ej — helt naturligt!... Bland
 andra böcker i biblioteket fanns en gammal fransk
 grammaire. De gulnade bladen, de roliga öfrings-
 satserna, det främmande språket ädrogo sig min upp-
 märksamhet, och min häg väcktes för språk. Af mig
 far fick jag reda på uttalet, och så gick det raskt fram:
 åt. Det rörde nog pappa, när jag ^{vid middagsbordet} uttalade t. ex. i
 här: "pappa, om jag om skulle ha förlorat min hatt,
 så skulle ~~det heter på franska~~ ^{det heter på franska} (och i uttalandet jag med en
 trisklig prononciation:), she party mång schapri-
 l'ave-vu vy!... Näja, när vi äntligen fingo fransk
 guvernant, så utropade hon förvånad: monsieur le pe-

lit' comte - mais il sait déjà la langue!... Nå, när
 jag engång kunde franska korrekkt förutom svenska
 och finska och vi dessutom läste latin, tyska och
 ryska i skolan, var det ingen svårighet för mig att
 lära mig engelska, italienska och spanska... Vid
 femton års ålder kallades jag ett "språkgeni", ty
 jag talade finska, svenska, franska, tyska, ryska, en-
 gelska och italienska... "En ny Merisofanti" sade man.
 ... Icke nog härmed. Jag hade andra talanger...
 Minn anlag i ritning utbildades privat, jag må-
 lade och tecknade och fick beröm... Men musiken
 älskade jag mest, ehuru jag ej erhöi undervis-
 ning där förrän vid fjorton år - men då gick det
 som en dans. På en lektion inhemtade jag mer än
 andra på tis - efter första timmen komponerade
 jag en vis, till hvilken jag författat orden - en vis,
 som Elise brukar sjunga ännu i dag... Hör vidare!
 Ända den mitt nionde år har jag författat - skrif-
 vit läroböcker i matematik, språk, uppfyllt flere
 "världsspråk", satt ihop de mest spännande räf-
 varromaner, men diktat ^{högst litet.} ~~en hel mängd~~ på vers.

Jag är själf förundrad, när jag tänker på hvad allt jag utträttat. Så senare tider har jag studerat psykologi, filosofi, fysiologi, medicin, astronomi med en outtröttlig iver — har jag bortslösat min tid?

Rafael ^{blef aut ifigur, ja längre han kom, han} talade med en sträng höflighet, som om han förvarat sig mot någon anklagelse. Arnold hade häpnat, så att han knappt trodde sina öron: sjutton är och så mycket sedan gjort! Hvad hade han själf utträttat i jämbredd med denna man? Han smälte ihop till ett intet inför denne jätte.

Rafael fortsatte:

— Och dock bli jag ej konstnär, ej vetenskapsman. Läkarna skulle säga om mig: „den stackarn har studerat för mycket, han är halft kallrig. Han vet ej själf hvad han vill“. De hafva rätt, men jag tillägger: han förtreflar dock ej, denne stackare, ty han väntar på lys i det mörker som råder omkring honom.... Jag har en gammal tant, som allra helst säge mig som prest. Men det är di det sista jag blefe!... Den teologin är mig för lustig. Om det är samnt, det som predikas, hvarför di första och gräfa och skrifla och skrifla där om? — saker som den enklaste människan har sedt på!... Men om det är lögn, så ned di sedan med hela dogmatiken och kyrk. kan och presterskapet!... Skade jag i predikastolen, så skulle jag säga så: såsom oss görn biseru Jesus Kristus

204.

och försöka att likna honom i tvors smink! Men när det alltid betonas, att Han är Guds Son och har förlit människorna från alla synder och att det är hans nåd som gör oss saliga, så ~~tycker jag, att~~ ^{blir jag} ~~är nervös och tycker~~ ~~detta är~~ ~~svårans,~~ ~~och~~ att det vore långt bättre

att betona, det vi skola likna honom. ^{Redt} ^{är så äregirig, att mitt ideal} ~~ogudaktigt?~~ ~~men jag tänker~~ ~~småbarnet~~ ~~en~~ ~~för~~ ~~är~~ ~~att~~ ~~blifva~~ ~~lik~~ ~~Kolitus~~ ~~och~~ ~~själf~~ ~~förtjenna~~ ~~paran-~~ ~~att~~ ~~jag~~ ~~skall~~ ~~likna~~ ~~honom,~~ ~~och~~ ~~att~~ ~~han~~ ~~har~~ ~~den~~ ~~fisken.~~ ~~och~~ ~~därtill~~ ~~ber~~ ~~jag~~ ~~Gud~~ ~~ge~~ ~~mig~~ ~~kraften~~ ~~för~~ ~~att~~ ~~göra~~ ~~det~~ ~~...~~ ~~Nåväl,~~ ~~och~~ ~~som~~ ~~du~~ ~~hör,~~ ~~är~~ ~~jag~~ ~~icke~~ ~~jag~~ ~~talat~~ ~~en~~ ~~smula~~ ~~häftigt~~ ~~men~~ ~~den~~ ~~har~~ ~~gjort~~ ~~något~~ ~~lyckligt.~~ ~~Emellertid~~ ~~tycker~~ ~~jag~~ ~~om~~ ~~att~~ ~~vara~~ ~~och~~ ~~glad~~ ~~för~~ ~~att~~ ~~ej~~ ~~stora~~ ~~andras~~ ~~välbehållande.~~ ~~Men,~~ ~~glad~~ ~~och~~ ~~lyckligt~~ ~~och~~ ~~allden~~ ~~en~~ ~~öf-~~ ~~för~~ ~~min~~ ~~bror~~ ~~...~~ ~~som~~ ~~sagde,~~ ~~och~~ ~~fast,~~ ~~att~~ ~~det~~ ~~skall~~ ~~öppna~~ ~~sig~~ ~~vjer~~ ~~för~~ ~~mig,~~ ~~som~~ ~~ty~~ ~~min~~ ~~mig~~ ~~—~~ ~~att~~ ~~jag~~ ~~skall~~ ~~få~~ ~~ett~~ ~~mål...~~ ~~och~~ ~~det~~ ~~målet~~ ~~skall~~ ~~vara~~ ~~stort!~~

Detta sista tal kunde Arnold ej fatta. Men han bråkade ej sin hjärna därmed. Han beundrade sin vän, men tyckte stundom ä andra sidan, att Rafael skrot. Han afundades honom, som så där öppet fick berömma Linda, och han kände en häflig åtri att för brodern tillstå sin kärlek för systemen — I mitt ämne i förtroenden som de voro!

— Nu har jag biktat mig, sade Rafael, — har du förlåtit mig, Arnold?

Arnold svarade instriktmässigt: „ja“.

— Ser du, älskling berättaren, — ibland har jag tanklösa stunder, då jag eldas af hänförelse för t. d. musiken. Då tyckes det mig, att jag är ingen „Jack-of-all-Trades-but-master-of-none“, som kan „aliquid in omnibus, nihil in toto“ — såsom jag dessemellan fruktas. Då tycker jag mig ha funnit min lifsuppgift, sätter mig ned vid flygeln och komponerar... och så återkomma tröfven... Men jag håller i alla fall fast vid tron på det godas seger, på att jag ännu får någon uppgift... O, om jag nänsin uppnådde Lindas oskuld — hon är det omedvetet, det är geni... jag faller ned till en talang...

Och så ropade han plötsligt till Arnolds häpnad:

— Ty, hvad jag nu talar mycket om mig själf! men tillade därpå: — dock, det är ju till dig, min vän. Inför en främmande skulle jag ej pröfva så här.

— Du tycker mycket om denna? framkastade Arnold blygt.

— Jo, svarade den andre lugnt, och så frågade han hastigt, utan att tänka längre; — äro du då, Arnold?

— Mycket, svarade denne sakta och kände sig rödna öfver öronen.

Rafael blef uppmärksam. Han såg skarpt på sin vän och sporde med darrande stämma:

— Är du kär ... i Linda?

Förskräckt öfver tonen svarade Arnold intet.

Men brodern lugnade sig och återtog småleende:

— Förtit, om jag sårade dig. Ser du, jag är så afundsjuk om henne — om någon annan skulle röfa henne ifrån mig... Ja, nå, om du tycker om henne, så säg det för all del inte åt henne!

Och som Arnolds insåg, att detta ^{argument} sista var det egentliga orsaken till Rafaels fruktan, genmålde han med afsky:

— Hur kunde du ens tänka det!... Så skulle jag aldrig kränka Linda.

Detta uttalande var manligt, det köjde Arnold öfver hans sällan är, och röd fryskte Rafael vänners hand, i det han yttrade:

— Råd sagot ... Nu må du altså lindre af hele
 din sjæl ... det nærmer ju oss, än mer till kvaran.
 ... Lyckliga part, kanske hon finner beveg i dig!

„Kanske hon finner beveg i dig“, ljöd det i Arnolds
 öron ... skulle det vara sanning? I sin förtjusning kände
 han medlidande med vännen, hvars skatt hon röfvar,
 så att han liksom till ersättning sade:

— Ah, Rafael ... jag vet nog en flicka, för
 hvilken du ej är likgiltig ...

— Hur menar du? frågade hans vän förvånad,
 — att jag vore kär i någon? ...

— Nej, men att en flicka är kär i dig, rättare
 Arnold.

— Nä, hvem vore det? utbrast Rafael skrattande.
 de.

— Elise, gaf Arnold till svar.

— Elise! — Frot du det? sade den andre Tank-
 fullt, men därpå tillade han: — då beklagar jag henne.
 Jag kan ej tycka om flickor ... Men jag frot, kalen
 håller ju på att taga slut. Kanske vi gå med och se ef-
 ter.

— Vänta, invände Rafael vän och fattade ho-
nom i armen, när han gjorde mig af att gå, — Säg mig
först, äro ej hon och de kusiner och barndomsvänner
— häller du inte därför af henne?

— Ah ja, nej har du rätt där. Nej ha vi kannt
hvarandra så långt jag minns tillbaka... I ungdomen
voro vi som små goda vänner, och för att säga dig san-
ningen är hon den enda flicka jag en gång kyssat... det
kan nu vara en fem år sen dess. Jag tror vi voro en smula
kär i hvarandra då... Annars måste jag tillstå, att
jag inte numera riktigt kan med henne. Hon är så
att säga litet ^{nyckfull} ~~hållbart~~ och litet ^{retlig} ~~starr~~ — och det har jag
svårt att fördöma... Har du märkt något sådant?

— Stämmande... ja, nej tror jag det.

— På andra sidan, återtog Rafael hastigt, liksom äng-
vande sin klander, — är hon påkant just genom dess
sina egenheter... Men kom nu detta ämne.

Därpå gingo de ned.

